

SAS Dizisi No: 15

Gerardde VILLIERS

HAMBURG'A FİRAR

©Copyright: Libraire Plon/Tay Yayınları, 1984
Klodfarer Cad. No: 16 Türbe, İstanbul. Tel: 528 43 84

TAY YAYINLARI

I. BÖLÜM

Malko'nun içine saklandığı hendeğin sağ tarafındaki mısır sapları hafif bir fısıltı ile sallanmaya başladı. Malko arkasına bir göz attı. Birkaç metre geride diz çökmüş bekleyen Elko Krizantem, elini belindeki Astra'sına koydu. Arkasında üç arkadaşıyla birlikte küçücük bir keçi yavrusu mısır saplarının arasından ortaya çıkıverdi. Bir saniye havayı kokladılar, sonra hopluya sıçraya yolun karşı tarafına geçtiler ve biçilmiş bir tarlanın içinde kayboldular. Malko gerindi. Avusturya ile Çekoslovakya arasındaki bu demirperde bölgesi avcılar için erişilmesi olanaksız bir rüya idi. Dağ keçileriyle oğlaklar burada semirip çoğalıyorlardı. Çünkü burada av yasaktı. Bu hayvancıklar Batı'daki köylere ve Doğu'daki mayın tarlalarına inmemeleri gerektiğini biliyorlardı. Avusturya'nın sakin köylerinden bazen bir patlama sesi duyulur, bir ceylanın Doğu'daki yasak bölgeye girdiği anlaşılırdı. Bu durum Çekoslovak ya da Macar sınır polislerinin biraz taze et yemesini sağlardı.

Malko ayağa kalktı ve Doğu'ya doğru baktı, tki dünyanın sınırında olduğuna insanın inanası gelmiyordu. Malko ile Elko'nun saklandıkları hendeğin yanından geçip tarlaları aşan تنها yol, eskiden Avusturya'nın Deutchsh Jahrndorf köyü ile Çekoslovakya'nın Rusovce köyünü birleştirdi. Şimdi ise

Türkçesi:
Mehveş RODOP

Dizgi: Pano Grafik/Film: Gümüş Reprodüksiyon

Baskı: Alner Ofset/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

Malko'nun bulunduğu yerden yüz metre ilerde yol, tel örgülü bir duvarla kapatılmıştı. Bu bölüm, demirperdenin Batı yakasını teşkil ediyordu. Ayaklarının dibindeki sınır taşında 1922 tarihi yazılı idi. Avusturya-Macaristan imparatorluğu'nun sonu. Hemen yanı başında ise, bir yazıt vardı. Üstünde "Achtung! Grenze Staat"* yazılıydı, öbür tarafta, Urallar'a kadar Orta Avrupa Ovası uzanıyordu. Buralardan artık hiçbir araç geçmiyordu. Malko da kendi Rolls'unu birkaç kilometre geride, bir kestane ağacının altına bırakmıştı. Bomboş yol, tel örgülü duvardan sonra da devam ediyordu, ama artık orada otlar bürümüşü ve üç yüz metre ilerde, yolun tam ortasına, yüksekliği demirperde duvarının iki katı kadar olan ve etrafı elektrikli tellerle çevrilmiş ahşap bir sınır karakolu inşa edilmişti. Her iki engel arasında bir "GİRİLMEZ" yazısı vardı. Çünkü yerler mayın kaplıydı. Bu güneşli sonbahar gününde, tel örgülü duvarlarla sınır karakolu uyumsuz bir hava yaratıyordu. Sinekler vızıldıyor, keçilerle ceylanlar Avusturya köyünün sakinliğine uyararak sessiz sedasız geziyorlardı. Av hayvanlarından başka tek bir canlıdan eser yoktu. Bu boş sessizlik insanı boğuyor, sanki çevrede ölümün gölgesi kol geziyordu. Malko dürbünü alıp sınır karakoluna doğru baktı: İki Çek askeri tahta tırabzana yaslanmış Batı'ya doğru bakıyorlardı. Buna benzer binalar sınır boyunca her beş yüz metrede bir sıralanmıştı. Sınır hattına giriş içerden bir kilometre mesafeye kadar yasaktı.

Bir motor sesi birdenbire sineklerin vızıltısını bastırdı. Malko'nun kalp atışları yükseldi. Krizantem Malko'ya yaklaşarak alçak sesle fısıldadı:

— Siekommen!*

Malko sınır karakolunu izlemeye devam ederek cevap vermedi. Karakoldan çıkan yol kuzeye, on

* Dikkat, Devlet Sınırı.

* Geliyorlar!

kilometre uzaklıktaki Bratislava'ya kadar gidiyordu. Bir ağacın arkasından kara bir gölge belirdi ve bir tarlanın başakları arasında kayboldu, sonra karakolun yolu üzerinde yeniden belirdi. Arabanın biçimi Çeklerin Tatra'larından farklıydı. Bu bir Doğu Alman Grenz - Trabant'ıydı: Doğu Alman sınır muhafızları tarafından kullanılan modeldendi. Her iki Almanya arasındaki 1378 kilometrelik sınır boyunca bunlar kullanılırdı. Malko'daki heyecanın yerini korku almıştı, sessizce dua etmeye başladı.

— Tanrım, her şey yolunda gitsin, ne olur!

Grenz - Trabant sınır karakoluna yaklaşık iki yüz metre kala durdu. Malko ayağa kalktı ve dürbünle bakıp üç askerin arabadan indiğini gördü. İçlerinden ikisinin davranışlarından Çek oldukları belliydi. Üçüncüde ise, Doğu Almanların gri renkli üniformasıyla Nazilerden miras kalma tepesi yüksek şapkalardan vardı. Adam, yüz hatları seçilemeyecek kadar uzaktaydı, ama Doğu Alman Sınır Muhafız Albayı Hans Dorbach olduğu kesindi. Yanındakiler de Çekoslovakyalı rehberleriydi. Demirperde duvarı boyunca tek başına gezebilme hakkı, yalnızca yüksek rütbeli bir subaya verilirdi.

Malko, Krizantem'e döndü:

— Elko. Hazır olun.

Elko, göğsüne bastırıldığı silahını kontrol etti. Rüzgâr, yeni kesilmiş ot kokusu getirdi. Manzara oldukça sakindi. Önlerinden ceylanlar geçip mısırların arasında kayboldu.

İlerde, üç adam sınır karakolunun yolu üzerinde yürüyerek tel örgülere yaklaşıyorlardı. İki Çek askeri önden gidiyordu. Her şey çok normal görünüyordu. Albay, demirperde yetkilisi olarak teftiş yapıyordu.

Malko işlerin nasıl ve nereye gideceğini bilmeksizin nefesini tutuyordu. İki Çek askeri birkaç metre öndeydi. Malko, Doğu Alman albayının elini silahının kılıfına

götürüp açtığını görünce, Krizantem'e dönerek:

— Şimdi! dedi.

Elko silahını 45 derece kadar kaldırdı. Hafif bir patlama sesiyle birlikte bir sis bombası sınır karakoluna doğru fırladı, fki Çek askerinin hareket edecek zamanlan olmamıştı. Albay Dorbach silahını çekip sırtlarına dayamıştı. Rüzgârın getirdiği iki patlama sesi daha duyuldu. İki asker silahlarına davranmak üzereyken Doğu Alman subayı iki el daha ateş etti ve askerleri yere serdi. Tam o sırada sis bombası sınır karakolundaki nöbetçinin ayağı dibine düşmüş ve sarımtırak yoğun bir duman salarak askeri bayıltmıştı. Krizantem bir hafta bu atış için talim yapmıştı.

Malko, Doğu Alman subayını gözden kaçırmadan hendek çukurundan çıktı. Albay öldürdüğü askerlerin etrafından dolaştıktan sonra tel örgüler boyunca koşmaya başladı. Arabayı orada tesadüfen durdurtmamıştı. Burası Doğulu ajanların içeri sızabileceği özel bir geçiş noktasıydı.

Tel örgülere verilmiş olan elektrik akımını kesmeye yarayan bir şalter vardı. Doğu Alman subayı bu işi yapmaya çalışıyordu. Sonra, birden çaresizlik içinde Avusturya topraklarıyla Çekoslovakya toprakları sınırındaki son duvarların arasında kalan mayın tarlasının telleri altından kayıverdi.

Sis bombasının patladığı karakol kulübesinden keskin bir siren sesi duyulmaya başladı. Diğer sınır nöbetçilerinin yetişmeye vakitleri yoktu, çünkü mesafe çok uzaktı. Zaten sınırdan herhangi bir firar veya geçme teşebbüsünde bile, askerlerin nöbet yerlerinden ayrılmaları yasaktı.

Doğu Alman subayı kendisini çıplak tarlaya attı. Koşacağı yerde zikzaklar çizerek yürüyordu. Bu telaşsız hali, uzaktan tuhaf görünebilirdi. Fakat, bu durum karşı tarafa sağ salim geçebilmenin tek yoluydu. Albay "geçiş" yolu olan mayınsız dar patikayı önceden

ezberlemişti. Koşarken yanlış bir adım atıp havaya uçabilirdi. Malko hazır tetikte bekliyor, siren hâlâ çalışıyordu. Bu sinir bozucu yavaşlık insanı korkudan öldürebilirdi. Saniyeler akıp gidiyordu. Adım adım ikileyen o gri silüet hariç, manzara donmuş gibi hareketsizdi. Malko bakışlarını sınır karakoluna çevirdiğinde, üçüncü sis bombası da patladı. Bir projektörün parlak ışığı sarı sisi yarıp aydınlatmaya çalışıyordu. Fakat boşunaydı. Sınır karakolundan gelen kurşun yağmuruyla albay mayın tarlasının ortasında yere yattı.

Artık Malko nefes almıyordu. Albay yolun yarısını geçmişti. Üç dakika daha gerekliydi. Avusturya'yı "GİRİLMEZ" levhasından ayıran dikenli tellerde, elektrik olmadığı için hiçbir tehlike yoktu.

Albay ayağa kalkıp yoluna devam etmeye başladı. Malko ona cesaret vermek için bağırarak istedi, ama kendini tuttu. Son derece incelikle planlanmış olan bu kaçış çok mükemmeldi.

Bunun için hazırlıklar haftalar önce başlamış, gizli buluşmalar, toplantılar tertip edilmişti. Doğu Almanya'dan yüksek rütbeli bir subayın Batı'ya iltica etmek istediği haberi, bir "muhabir" aracılığıyla CIA'ya bildirildiği günden beri "Şirket" tetikte bekliyor ve her hareketi anında kontrol ediyordu.

CIA bu şüpheli duruma önce itiraz etmişti... O kadar çok kışkırtmalar oluyordu ki!.. Doğu Berlin'deki ajanları çok ünlüydü ve ondan "A + + " değerinde daha uzun süre bilgi bekliyorlardı. Çok önemliydi bu.

Bunun üzerine Şirket işe el koymuş, hemen durumu incelemişti. Batı Alman BND*siyle de irtibat kurmayı ihmal etmemişti. Bilgilerin mikro filmi her iki Almanya arasında sürekli ve muntazam seferler yapan bir trenin tuvalet kapısının menteşesine gizlenerek getirilmişti.

* Batı Alman Haberalma Servisi.

Önce firar etmek isteyeninin kimliği, görevi öğrenilmişti. Bu adam, Sınır Muhafız Albayı Hans Dorbach idi. Frankfurt'un tam karşısına düşen yirmi dört kilometre uzunluğundaki "Thuringe Balkonu" diye adlandırılan bölgenin tek sorumlusuydu. Böyle yüksek rütbeli kişiler pek sık iltica hakkı istemezlerdi. BND durumu doğrulamıştı. Çünkü Doğu blokuna sızmış pek çok ajanı vardı... Ayrıca BND, CIA'ya Hans Dorbach'ın daha önce, MFS*'nin önemli yetkililerinden General Scheibe ile birlikte Doğu Alman gizli servislerinde çalıştığını bildirmişti. Bu adama "hayır" denemezdi...

Aynı karmaşık yöntemle de albayın kaçış planı hazırlanmıştı. Şimdi ise, özgürlüğe sadece bir dakika kadar uzaktaydı.

Malko'nun sevinçten canı bağırarak istiyordu: Sis bombasının bayılttığı sınır nöbetçisi etkisiz hale gelmişti. Kaçak adım adım dikenli tellere doğru yaklaşıyordu. Ona şapkası ile selam verdi. En küçük bir hata hayatına malolabilirdi. Sonuncu sis bombasını atarak ortalığı yeniden sarı dumana boğan Krizantem'e döndü. Sirenler hâlâ çalışıyordu.

— Haydi, arabayı getirin!

Fazla gecikmek doğru değildi. Çekoslovakyalı sınır bekçilerinin onları Batı'da kovalamayacağı kesindi, ama sis geçer geçmez silahlarını kullanabilirlerdi. Son anda Albay Dorbach'ı kaybetmek çok aptalca olurdu.

Elko Krizantem tam harekete geçeceği sırada bir çığlık attı:

— Şuraya bakın, karakol yoluna!

Malko başını o tarafa çevirdi ve yavaşça hareket etmekte olan bir şey gördü: Çıplak gözle mısır tarlalarından doğru gelen bu şeyin ne olduğunu anlamak olanaksızdı. Dürbününü eline aldığı anda, gördüğü şeyden az daha kalbi duracaktı.

* Ulusal Savunma Bakanlığı.

Hiç görülmemiş korkunç bir makine mayın tarlasında ilerleyerek Albay Dorbach'ın üzerine doğru gidiyordu. Paletli bu robot, otomatik silahlarla donatılmış tam bir savaş arabası örneği idi. Üzerinde uzun bir antenle bir televizyon kamerası ve bir telsiz alıcısı vardı. Makine durdu ve kamera yavaş yavaş çalışmaya başladı. Paletlerin gürültüsüne dönüp bakan albay, robotun elektronik gözünden kaçmak amacıyla kendini hemen yere attı.

Son dikenli tel engelinden birkaç metre uzakta, yere çivilenmiş gibi yatıyordu!

Robot, mayın tarlasının içinde, olduğu yerde dönmek suretiyle avını arıyordu. Yerde yatmakta olan Albay Dorbach tereddüt içindeydi. Geri kalan birkaç metreyi de atlatılmak için ayağa kalkacak olsa, elektronik düşmanın acımasız silahıyla hemen yere çakılabilirdi.

Malko korku ve telaş, içinde önündeki manzarayı seyrediyordu. Sınır nöbetçileri uzaktan komutalı bu canavar sayesinde sis bombalarının atıldığı yeri bulmuşlardı. Yenilmez armada paletlerinin üstünde hedefine doğru ilerliyordu. Malko Elko Krizantem'e doğru döndü:

— Marlin'i ver!

Elko hemen yere eğilip hendek çukurunun içinde hazır duran dürbünlülük tüfeği kaptı. Tam zamanıydı. Korkunç canavar arayan gözlerini hedefe doğru döndürmüştü.

Malko tüfeğinin dürbünüyle robotun kamerasının objektifine nişan aldı ve tetiği çekti. Mısır tarlasındaki robot aniden sarsılıp durdu. Kameranın güneşliği Malko'yu tereddüte düşürdü. Malko yeniden nişan aldı ve tetiği çekti. Bu kez televizyon kamerası telsiz alıcısıyla birlikte parçalandı. Robot, makineli tüfeğinin namlusu gökyüzüne çevrilmiş bir halde, başıboş olduğu yerde dönmeye başladı.

Doğu Alman subayı yerden hemen kalktı. Son kaian

yirmi metreyi de aşırp dikenli telin altından kayarak Avusturya topraklarına ait olan mısır tarlasına yuvarlandı. Malko, Marlin'i Elko'ya attı. Krizantem arabaya koşarken Malko kaçğa yöneldi ve mısır saplarının arasından kafasını kaldıran albayla burun buruna geldi. Albayın sinirden yüz hatları daha sertleşmiş, şapkası yana kaymıştı. Yüzü uzayıp sarkmış, hatları anlamsızlaşmış, gri gözleri sönmüşü.

Etrafına bakınmak için durduğu sırada Malko ona Almanca:

— Çabuk gelin, albay,dedi.

Malko adamın yeşil apoletlerinden gözlerini ayıramıyordu.

Sınır subaylarına mahsus bu apoletlerin üzerlerinde gümüş renkli bantlar, onların üzerinde de üçer tane sarı sırmalı kareler vardı. Bu kareler rütbesini gösteriyordu. Doğu Alman subayı hırsla fıslıdadı:

— Teşekkür ederim!

— Gidelim, dedi Malko.

Arkalarında kalan manzaraya şöyle bir göz attı. Siren hâlâ çalışıyordu, ama ne robotta ne de Grenz-Trabant'ın yanındaki iki askerde hiçbir hareket yoktu. Sınır karakolunu saran sis bulutu dağılmaya başlamıştı. Bu güzel sonbahar gününe bu sis çok ters düşüyordu zaten. Neyseki, çok تنها bir yerdeydiler ve silah sesleri en yakın köylerden bile duyulmamıştı.

Yola paralel olan mısır tarlalarına daldılar. Malko önde yol gösteriyordu, Marlin'ini yanında getirmiş olduğuna şükrediyordu. Oysa CIA'nın Viyana yetkilisi, Çekoslovak askerlerine karşı kullanılacak her türlü ateşli silahı yasaklamıştı. Ama o yetkili, robotun varlığını unutmuş olmalıydı...

Mısır saplarını ite ite Malko mümkün olduğunca hızlı yürümeye çalışıyor, arkasında albayın kesik kesik nefes alışlarını duyuyordu. Bu şekilde beş yüz metre kadar gittiler, sonra Malko sola saparak yola indi. Yol

hafifçe dönüyordu ve bu kısım sınır karakolundan görünmüyordu. Krizantem nefes nefese Rolls'un direksiyonuna oturmuş geri geri geliyordu. Malko arabanın kapısını açtıktan sonra kenara çekilip albaya yol verdi.

Albay Dorbach kendini arabanın deri kaplı koltuğuna bıraktı ve başından şapkasını çıkarınca geriye doğru taranmış siyah sık saçları ortaya çıktı. Koca araba sessizce hafif bir kayışla yerinden fırladı. Yüzünü iki elinin arasına alan Doğu Alman subayından hiç ses çıkmıyordu. Malko ise onun sessizliğine saygı gösteriyordu. Sonra arabasının arka koltuğunda, kol dayama yerinin altındaki Amerikan bardan Gaston de Lagrange dolu kristal bir sürahi çıkarıp iki kadehe konyak doldurdu ve birini Albay Dorbach'a uzattı. Kendi kadehini kaldırarak:

— Avusturya'ya hoş geldiniz, albay! dedi.

Albay Dorbach da aynı hareketi taklit ederek gri gözlerini Malko'ya çevirdi. İki kalın çizgi ağzını çevreliyordu. Yüz hatları daha da sertleşmişti.

— Beni affedin, dedi. Şu son günlerde çok sıkıldım. Son anda teftişe çıkmamı engellemeye kalktılar...

— Kimler?

— MFS'deki arkadaşlar.

Ne de olsa CIA'nın başarılı bir operasyonu! diye düşündü Malko.

Hans Dorbach'ın iltica nedenini biliyordu: Onun sorumluluğundaki bir çavuşla onbaşı birkaç ay önce Batı'ya kaçmıştı ve bu yüzden albay disiplin cezası almıştı.

Bu olay onun Afganistan'a veya Angola'ya sürülmesine neden olacak ya da bölüm şefi olarak aldığı maaşı azaltılacaktı. Dahası Parti'nin önemli bir üyesi olan karısıyla da artık anlaşamıyordu. "Aracı" dan öğrendiklerine göre bütün istediği bir miktar para ve yeni bir hayata başlama olanağıydı.

BND çok titiz davranmıştı. Böyle önemli bir iltica Doğu Almanya ile aralarındaki tüm ilişkileri gerginleştirebilir, onları suçlayabilirlerdi. Amerikalılar ısrar edince BND, Doğu Alman subayının Avusturya yoluyla gelmesini söylemişti. Bu daha az tehlikeli olacaktı... On beş gün süren görüşmeler sonunda kaçış yeri tespit edilmişti. Bu yer Malko'nun şatosuna oldukça yakındı. Fakat burada yeni bir sorun ortaya çıkıyordu: Avusturyalılar bu tür bir operasyona yanaşmıyorlardı. Bu durumda, onlar saf dışı bırakılmıştı. Malko, Albay Dorbach'ın bir an önce Münih'e geçmesini planlıyor ve Avusturyalı yetkililerin, onun kendi topraklarında olduğunu duymalarını bile istemiyordu. Avusturya-Almanya sınırında bulunan Salzburg'a üç yüz kilometre vardı. Oradan da Münih bir saatlik mesafedeydi.

BND'ye ait bir ekiple bir CIA ajanı, Viyana'daki Imperial Oteli'nde bekliyorlardı.

Deutsch Jahrndorf'un ilk eyeri görünmeye başlamıştı bile. Albay Dorbach arkasına dönüp, Rolls'un geride bıraktığı mısır tarlalarına baktı. Demirperde artık görünmüyordu. Hiçbir engel çıkmadan burayı da geçtiler. Kimsenin silah sesinden ve sis bombalarından haberi yoktu. Çünkü kimse, sınır bölgesine gitmezdi.

Doğu Alman subayı meşin kokuyordu. Malko ona doğru döndü.

— Bu, Batı'ya ilk gelişiniz mi, albay?

Hans Dorbach başını eğdi.

— Hayır. Daha önce de gelmiştim. Sahte bir kimlikle. Kendi bölgemdeyken.

Doğulu yetkililer belirli zamanlarda Batı'ya gelip araştırma ve kontrol yaparlardı. Sahte kimlikler ise gerçekleri kadar aslına uygundu!

Hans Dorbach devam etti:

—MSF'nin eylem servisinin emri üzerine.

Rolls Royce Liezen yoluna sapmıştı.

— Üstünüzü değiştirmek istersiniz sanırım, dedi

Malko. Benim evime gidiyoruz. Gerekli olan her şeyi hazırlattım.

Hans Dorbach saatine baktıktan sonra merakla sordu:

— Saat daha dört, değil mi?

— Tam tamına, dedi Malko.

— Kaçta Viyana'da oluruz?

— Bir saat içinde sanırım.

Albay başını salladı,

-tyi.

Niçin bu kadar acele ediyor, diye düşündü Malko. BND'nin yapacağı sorgu pek eğlenceli geçmeyecekti. Dinlenecek zamanı vardı... Sessizliği bozmak için sordu:

— Ailenizle aranızda bir sorun çıkmadı mı?

Hans Dorbach bir yudum konyak aldı.

— Ailem! Herr Gott! Karım delinin biri! Yalnızca Parti'sini düşünür.

Malko'ya doğru eğildi:

— Ne zaman'et yesem bana hep bunun Parti sayesinde olduğunu söylerdi! Ona artık tahammül edemiyordum.

— Çocuklarınız var mı?

— İki tane. Beni çabuk unutacaklardır.

Yeniden sessizlik oldu. Albay elini siyah saçlarının üzerinde gezdirdi. Kemerli burnu ve hafifçe çıkık çenesi ile güzel bir yüzü vardı. Bir süre sağa sola döndükten sonra dalgın dalgın manzaraya baktı.

Sessizliği, Liezen şatosunun bahçesinde fren yapan Rolls'un lastiklerinin kumlar üzerinde çıkardığı gıcırta bozdu. Albayın yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı.

— Nereye gidiyoruz? Ben sanıyordum ki...

— Evime geldik, diye güven verdi Malko. Biraz dinlenip, elbiselerinizi değiştirin. Sonra Viyana'ya gideceğiz.

Krizantem arabanın kapısını açmıştı bile. Hans

Dorbach merakla eski taşları inceledi.

— Bratislava'da şahane bir şato var, diye belirtti, Tuna Nehri olduğu gibi görülüyor.

— Biliyorum, dedi Malko. Eskiden bizim aile dostlarımıza aitti o şato. Marksistler işgal etmeden önce.

Doğu Almanyalı subay öyle duruyordu. Malko onu birinci kattaki bir misafir odasına götürdü. Odada kocaman bir çini soba vardı. Yatağın üzerinde bir valiz ve elbiseler duruyordu.

— Şimdi sizi yalnız bırakıyorum, dedi Malko. Yarım saat sonra gelip alırım. Biliyorsunuz, Viyana'da sizinle tanışmak için sabırsızlanan birkaç kişi var...

Kapıyı kapatıp kütüphaneye indi. Kendine bir votka koyduktan sonra Viyana'daki Imperial Oteli'nin numarasını çevirdi. Şirket'in bu planı yapan Bonn'daki yetkilisi Eric Russel herhalde şu anda meraktan çatlıyor olmalıydı...

*

**

— Dostumuz geldi, diye bildirdi Malko telefona cevap alınca.

— Biliyorum, dedi Amerikalı.

— Nasıl? diye hayretle haykırdı Malko.

— Haberler çabuk ulaşıyor, diye açıkladı Eric Russel. Muhabirlerimizden biri sayesinde karşı taraftakilerin buraya damladıklarını da biliyoruz. Avusturyalılar henüz durumu anlamadılar. Sadece bizden şüpleniyorlar... Biz de inkâr ettik.

— Dostumuzun nerede olduğunu biliyorlar mı?

— Neyseki hayır, fakat yine de fazla gecikmemeliyiz. Başbakan Kreisky çok kurnazdır. Şimdiye kadar çoktan şüphelenmiş ve harekete geçmiştir bile. Onu zor durumda bırakmayalım. Dostumuzu aramaya başladığımızda buradan uzaklarda olmalıyız. Sizi en kısa zamanda bekliyorum. Otelin holünde. Hemen yola

çıkacağız.

— Peki, dedi Malko.

— Doğu Almanlar bize bir oyun hazırlıyorlar gibi geliyor bana... Şu tarafsız Helmut Schmidt buna çok kızacak. Mischa Wolf da. Ama bu defa biz ona oyun oynayacağız!

— Umarım Tanrı sizi duyar, dedi Malko.

Mischa Wolf, Doğu Alman MFS Eylem Servisi'nin başkanıydı. Çok kurnaz ve şakacı bir Museviydi. Bir keresinde Schmidt'e BND'nin bütün ajanlarının listesi ile maaş bordrolarını göndererek bir şaka yapmıştı...

Malko telefonu kapattı. Bu iyi bir haberd, geceyi Alexandra ile geçirebilecekti. Son görevinden beri onunla eski ilişkilerine pek dönememişlerdi.

Alexandra ile birlikte bir arkadaşlarının şatosuna davetliydi ve bu ziyaretin çok zevkli geçeceğinden emindi. Firariyi Münih'e uğurlamaktan çok memnun olacaktı... Görevi orada bitecekti. Avusturya Güvenlik Teşkilatı bu oyundaki rolünü öğrenecek olursa başı biraz ağrıyacaktı. Kreisky bir tarafsızlık hastasıydı...

Ustalar yemek odasının ahşap kaplamalarını onarmak için uğraşıyorlardı. Malko birkaç saniye onları seyretti. Grenada'daki görevinden aldığı para bu tamiratın masraflarını karşılamaktan çok uzaktı ve CIA da bir yardımda bulunmaya yanaşmıyordu. Neyseki, şatonun bakımı ile uğraşan yaşlı karı koca bahçeyi gerçek bir sebze bahçesine çevirmişti. O bölgedeki avcılarla değiş tokuş yaparak iyi bir geçim yolu temin etmişlerdi kendilerine... Yalnızca işlenmiş tüketim maddeleri Viyana'dan geliyordu.

Av hayvanlarıyla süslü koridoru geçip Albay Dorbach'ın kapısını çaldı.

— Albay, eğer hazırsanız...

Alman subayı üniformasını katlayıp valizine koymakla meşguldü. 9 mm. lik Makarov'unu da üzerine

koyduktan sonra doğrudu. Yüzünde acı bir tebessüm vardı.

— Hiç bilinmez...

Eski albayın üniformasını yeniden giyebilmesi uzak bir ihtimaldi. Doğu Almanlar hainlere hiç acımazlardı. Valizini kapattıktan sonra Malko'ya döndü:

— Viyana'ya gitmeden önce bir yerde durmam gerek, dedi.

— Bir şey mi satın alacaksınız?

— Nein, nein... Schwechat'a. havaalanına gitmek zorundayım. Birisini bulmak için.

Malko ona merakla baktı.

— Anlamıyorum. Kimi?..

Albay Dorbach hafifçe gülümseyerek açıkladı:

— Herr Linge, Batı'ya tek başıma geçemedim. Schwvechat'da, çok önem verdiğim birisini bulmam gerek. Doğu Berlin'den geliyor. Bir kadın.

II. BÖLÜM

Malko şaşkın şaşkın Albay Dorbach'in soluk gri gözlerine baktı. Doğu Alman subayının kaçış hazırlığı yapılırken hiç kimse ikinci bir şahıstan söz etmemişti. Eğer böyle birisi varsa, niçin onlara söylenmemişti?

Hans Dorbach ona alaylı bir tebessümle baktı.

— Herr Linge, dedi, ben temkinli bir insanım. Benim Batı'ya iltica edişim zaten yeterince tehlikeli idi. Size o kişiden daha önce bahsetmiş olsaydım tehlike daha da artardı. Çekoslovakya'da yaptığım "teftiş gezime" onu da götürmem olanaksızdı. Fakat onu arkamda bırakmak da istemiyordum. Ona görevli olarak bir çıkış vizesi temin ettim. Bu vize sahteydi tabii, fakat onun Interflug ile Viyana'ya uçmasını sağlamaya yeterliydi.

— Anlıyorum, dedi Malko.

Albayın kaçışı yeni bir boyut kazanıyordu. Bu kez aşk ilticasıydı... Doğu Alman subayı hemen belirtti:

— Benim bu kadına sonsuz güvenim var. Zaten ona CIA'daki ve BND'deki dostlarınızı memnun edecek bazı belgeler verdim. Bu belgeler Doğu Almanların, Batı Almanya'daki en önemli örgütlere yerleştirilmiş ajanlarıyla ilgilidir. Aufklarung'da General Scheibe ile uzun süre birlikte çalıştığımı da unutmayın. Interkontrolle ve 2000'ler Grubu'nda da bulundum. O belgelerle teftişe çıkmam olanaksızdı.

- Ya o kadın? Belgeleri nasıl çıkartacak?

Hans Dorbach hafifçe güldü.

— Çok iyi sakladık. Bir moda mecmuasının sayfaları arasına. Dahası, o kadın Halk Ordusu subaylarından birinin karışdır. Adam aynı zamanda Parti üyesidir, şu sırada yurtdışında bulunuyor. Onun gidişinden kimse şüphelenmez.. Onu hemen bulmak istiyorum. Ya siz?

— Şüphesiz, dedi Malko kendini toparlayarak. Viyana'daki aracıyla görüşmemi ister misiniz?

— Henüz değil, Herr Linge. Onlara bir sürpriz yapalım, dedi Hans Dorbach. Hiç belli olmaz.

Doğu Alman subayının gri gözlerinden şüphe dolu bir ışık geçti. Pek çok şey olabilirdi!

Bu arada, onun Batı'ya iltica ediş haberi henüz daha Doğu Berlin'e ulaşmamış olmalıydı. Yoksa MFS, Interflug'a ait bir uçağa geri dönmesini emretmekten asla çekinmezdi.

— Haydi, Schwvechat'a gidelim, dedi Malko. Şimdi de kendisi telaşlanmıştı.

*

**

Schwechat'ın yanındaki büyük rafinerinin dev tankları çoktan görünmüştü, ama trafik oldukça sıkıştı. O bozuk ve kalabalık yolun doksan kilometresini elli dakikada aşmışlardı.

Albay Dorbach her otuz saniyede bir saatine bakıyordu. Nihayet Rolls son kavşağı da atlatıp havaalanına girmeyi başardı. Bir Bulgar uçağı ile Air France'a ait bir 727, Schwvechat'ın pistinde yanyana duruyordu. Malko gelen uçaklar listesini kontrol etti: Doğu Berlin'den gelen uçak on dakika içinde piste inecekti.

Albay Dorbach salonu heyecanla izliyordu.

— Bir içki ister misiniz? diye sordu Malko.

Albay başını salladı:

— Hayır, susamadım. Uçağın gelişini nereden görebiliriz?

Birinci kattaki lokantaya çıktılar. Birkaç dakika sonra Interflug'a ait bir uçak piste iniyordu: Doğu Berlin'den gelen uçaktı bu. Yolcu salonunun önünde durdu ve yolcular çıkmaya başladılar. Hans Dorbach pencerenin camına yapışmıştı.

— İşte o! diye bağırdı birden.

Malko, uçağın merdiveninin tepesinde beyaz yün elbiseli, kızıl saçlı nefis bir kadın gördü. Kadının hareketleri son derece ölçülüydü. Kolunda büyükçe keten bir çanta vardı.

Hans Dorbach merdivenleri bir solukta indi. Malko, onun önden gitmesine göz yumarak Imperial Oteli'ne telefon açmak üzere bir kulübeye daldı. Havaalanında yurda kaçak olarak girmiş bir kişiyle dolaşmak ne zevkliydi ya!..

Albayı bagaj salonunda buldu. Eric Russel ile konuşmamıştı. Hans Dorbach kızıl saçlı kadını kolundan tutarak:

— Herr Linge, sizi Renata Hurwitz ile tanıştırayım, dedi mutlu bir sesle.

İşte Malko bunu beklemiyordu. Renata Hurwitz'in şaşırtıcı ve etkileyici mavi gözleri, çilli mükemmel bir yüzü, kalkık nefis bir burnu vardı. Kalın etli dudaklarını koyu kırmızıya boyamıştı. Hele elbisesinin kare biçimindeki oldukça açık yakası göğüslerini cömertçe sergiliyordu. Doğu Alman kadın Malko'yu bir süre inceledikten sonra ona elini uzattı. Kırmızı boyalı tırnakları hiç de bir proletaryanıninkine benzemiyordu. Bakışları sanki Malko'yu sarıp sarmalayıp kucaklamışta Gri çoraplı dolgun bacakları Malko'ya eskiden yoluna çıkmış birkaç macera kadınına hatırlattı.

— Guten Tag Herr Linge, dedi kısık bir sesle.

Başını hafifçe bir tarafa eğdi, bacak bacak üstüne attı. Sanki her bir hareketi karşısındakini etkilemek için ayarlanmıştı. Birden albaya döndü ve başını onun omuzuna koyarak yumuşak ve sevgi dolu bir sesle

konuştu:

— Acele edelim, Schatzi*, seninle yalnız kalmaya can atıyorum.

Farkında olmadan Malko yana doğru bir adurj atınca kadın hemen onun varlığını hatırladı:

— Gitmeyin, Herr Linge! Burası zaten çok kalabalık...

Sevgilisinin etrafında fir dönüyordu. Hareketlerinden sırlıklam aşık olduğu anlaşılıyordu. Prusyalı bir subay için umulmayan bir arkadaşı. Nihayet kadın valizini alabildi ve hep birlikte Rolls'a doğru ilerlediler. Renata Hurvitz bir sevinç çığlığı atarak Malko'ya döndü:

— Bu sizin mi?

— Evet benim.

— Hayatımda ilk kez bir Rolls'a biniyorum...

Malko onu albayla birlikte arka koltuğa oturtuktan sonra Krizantem'in yanına yerleşti.

İstikamet Imperial Oteli'ydi. Bu Renata Hurvitz denilen kadınla ne yapacaklardı? Kadını görünce Eric Russel'in yüzünün alacağı ifadeyi düşündü.

Viyana'nın banliyö kasabaları pek neşeli görünmüyordu. Trafik polisleri sanki özellikle yolları açmak için var güçleriyle çalışmış, trafiğin akışını düzene koymuşlardı. Arabanın arka koltuğunda oturan Hans Dorbach ile sevgilisi alçak sesle yeniden kavuşmanın heyecanını tadararak sohbet ediyorlardı. Renata Hurvitz açık elbisesi, vücudu, çekici havasıyla erkekleri tıpkı sinekler gibi kendine çekiyor olmalıydı...

Rolls şehre giden ana yol kavşağına saparak Ring'e girdi. Ring artık yalnızca yayalara açık olan Viyana'nın eski mahallelerinin etrafından dolaşan ana yoldu...

Her iki Alman, sayısız vitrinlerle trafiği görünce

şaşkınlıktan konuşmayı kestiler. Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'ndan arta kalan o heybetli binalarıyla Viyana oldukça göz kamaştırıcı bir şehirdi.

' özgürlüğe ve uygarlığa kavuşmak çok güzel, diye içini çekti Renata.

Hilko Krizantem Rolls'u Imperial Oteli'nin önüne park etti. Malko konuklarına döndü:

— Siz burada kalın, böylesi daha emniyetli, dedi. Arabanın barından kendinize bir şeyler alın.

*

**

CIA'nın ajanı Eric Russel, Malko'ya doğru koştu. Kısacık boyu, uzun saçları ve parlak gözleriyle cingöz bir afacana benziyordu. Uzun süredir Almanya'da bulunduğu için - eğer Alman olan karısını saymazsak- İngilizceyi artık Alman şivesiyle konuşuyordu, oysa kendisi doğma büyüme New Jersey'liydi.

— Merak etmeye başlamıştım. Adam nerede?

— Arabamda, dedi Malko, fakat yalnız değil.

Eric Russel'a yeni gelişmeleri özetledi. Amerikalı şaşkınlıktan ağız bir karışık açık Malko'yu dinliyordu.

— Sahi mi? dedi. Ben de şu Prusyalıları birbirleriyle hiç yatmazlar sanırdım.

— Onlarda da bazı istisnalar varmış demek ki, diye belirtti Malko. Benim büyükannemin büyükannesi Prusyalıydı ve bu sporu pek sık yapardı. Şimdi ne yapıyoruz?

Eric Russel bir saniye kadar tereddüt etti.

— Gidelim! Richtung München*! Siz onları arabanızda tutun. Ben BND'nin adamlarıyla çıkacağım. Fazla vakit geçirmemek gerek. Çekler Avusturyalılara bizim albayı ihbar ettiler. Otobanda herhangi bir arama yapılırsa ben yanınızda olmak istemem. Münih'de buluşalım.

* Cicim.

* Hedef Münih.

- Fakat ben görevimin burada bittiğini sanıyordum , diye Malko itiraz etti. Size Krizantem ile arabamı verebilirim. O yol aşağı yukarı dört yüz kilometre...

— Olmaz, dedi. Amerikalı ajan. Benim istediğim sizsiniz.

— Bu benim işime gelmez, dedi Malko. Bu akşam bir yemeğe davetliyim.

Eric Russel ona ümitsiz bir bakış fırlattı.

— Sizin paraya ihtiyacınız olduğunu sanıyordum.

— Bana daha önceden bildirseydiniz, yanıma nişanlımı da alırdım, dedi Malko.

— İmkânsız, diye kesti Eric Russel. Bu iş çok gizlidir. Şu Renata bile çok fazla. Çevirdiğimiz dolaplardan haberi var mı?

— Kendisine sorun, dedi Malko sinirlenerek.

Alexandra'ya telefon etmek için holdeki kulübelerden birine doğru yöneldi. İşte dramatik bir sahne daha. Ezeli nişanlısı yine onun açıklamalarını dinlemiyordu.

— Bravo! diye parladı genç kadın. Artık sana inanmıyorum. Arkadaşımız Sellers'in erkek kardeşi bekârmış, bu akşam benimle meşgul olmak onu çok mutlu edecektir şüphesiz. Ve bu gece de, kendimi fazla yalnız hissedeceğim. Münih'te sana iyi geceler dilerim...

Kapanan ahizenin çıkardığı ses az kalsın Malko'nun kulak zarını patlatacaktı. Arabasına döndüğünde kendini hâlâ rüyada sanıyordu. Gaston de Lagrange ile dolu olan sürâhi tamamen boşalmıştı. Albay Dorbach ile sevgilisinin gözleri parlıyordu. Renata, Malko'yu görür görmez bacaklarını kalçasına kadar açıkta bırakan eteğini düzeltti.

— Her şey yolunda, diye bildirdi Malko. Sizi Münih'e götürüyorum. Bayanı da.

— Çok iyi, dedi Elko. Valiziniz bagajda Prens Malko.

Elko CIA'yı iyi tanırdı.

Malko direksiyona geçti ve otobana çıkmak için

Viyana'nın batısına saptı. Avusturya'dan Salzburg'a, Alman sınırına kadar bu yol hep ormanlık ve dağlık arazilerden geçiyordu. Teype bir kaset koyduktan sonra bütün dik kal ini yola verdi.

Biraz sonra güneş battı ve Malko farlarını yakmak zorunda kaldı. Kaset bitti. O sırada, arka koltuktan gülmeler, iç çekmeler ve kadının birbirine sürten naylon çoraplarının çıkardığı hışırtıyı duydu, pikiz aynasından Albay Dorbach ile Renata'nın birbirlerine sımsıkı sarılmış olduklarını, albayın bir elinin genç kadının bacaklarında gezindiğini gördü. Sonra tekrar gözlerini تنها yola çevirdi.

Bir süre sonra gözü yine dikiz aynasına kaydı... Ay doğmuştu ve gece oldukça aydınlıktı. Renata başını adamın dizlerine koymuş, subay da onun kızıl saçlarını okşuyordu.

Malko kendini yeniden toparlayıp yola devam etti. Otobanın iki yanında sıra sıra duran çamları düşündü. Elko Krizantem uyuklamakla meşguldü. Farların yardımıyla bir tabela gördü: Salzburg 83 km. Bu kez daha derin bir iç çekişle bakışları dikiz aynasına kaydı. Renata arkadaşına sarılmış öpüyor, açılmış olan eteğinin altından siyah jartiyeri görünüyordu.

Motorun homurtusuyla rüzgârın uğultusu arka koltuktakilerinsesini örtüyordu. Bu nedenle Malko sessiz bir seks filmi seyrediyor gibiydi... Renata'nın davranışları küçük bir çocuğunkiler kadar şımarıkçaydı.

Malko büyük bir gayret sarfederek bakışlarını yeniden otobana çevirdi. Neyseki viraj falan yoktu... Artık arkadakilerin ne yaptıklarını seslerinden ve hareketlerinden tahmin edebiliyor, arasıra dikiz aynasına bakmaktan da kendini alamıyordu.

Birden, Malko gözlerini otobana çevirdi ve hemen direksiyonu kırdı. Tam zamanında müdahale etmişti: Rolls şarmpole yuvarlanmak üzereydi.

Artık arka koltukta olanları düşünmemeye karar

verdi. Ama, arkadaki çift sanki onun varlığını unutmuştu. Renata'nın gülüşleriyle Elko yerinden sıçrayarak uyandı. Fakat arkasına dönüp bakmadı. Önündeki yolun düz olduğunu gören Malko yine dikiz aynasını izlemeye başladı. Gördüğü manzara boğazını kuruttu. Renata ile Albay Dorbach tek vücut olmuştu.

Birden Renata zevkten bir çığlık attı.

— Harika!

Malko dikkatini yeniden asfalt yola çevirdi. İçtiği konyak ile arkadaki manzara midesinin bulanmasına neden olmuştu...

Az sonra albay son derece normal bir tonla sordu:

— Daha çok var mı?

— Bir buçuk saat daha var, diye cevap verdi Malko. Seyahatimiz size uygun gelmedi değil mi?

— Nein, nein, diye belirtti albay.

Arabanın içi parlak bir ışıkla aydınlandı: Albay bir sigara yaktı.

Gösterinin bitişiyle Malko çamları saymaya başladı. Renata'nın hareketleri ve gülüşleri ona yapmacık gibi gelmişti. Doğal değildi... Fakat albay bu durumdan memnun oluyorsa, kraldan çok kralcı olmamak gerekirdi.

Yolda hiç araba yoktu. Yalnız arkalarındaki bir çift beyaz far peşlerinden hiç ayrılmıyordu: CIA ile BND'nin Escord'uydu bu. İçinde Eric Russel vardı. İki saat sonra Münih'te olacaktı. Albay Dorbach'ın Batı'da başlayan yeni hayatı oldukça renkliydi.

*

**

Bayerischer Hof Otelinin beyaz cephesi farların ışığıyla aydınlandı. Sınırdan geçiş olaysız olmuştu. Avusturya tarafında hiçbir kontrol yapılmamış ve Alman gümrüğünde ise BND'nin Münih'ten gelen iki ajanı yolcuların sorgusuz sualsiz ülkeden içeri girmesini sağlamıştı.

Sınırı geçtikten sonra Eric Russel'in arabası Rolls'u sollamıştı. Malko ve konukları arabadan indiklerinde Eric Russel onları karşıladı. Otelin kapıcısı gelen yolcular içinde Doğu Alman kaçakları olduğundan habersiz, onları saygıyla selamladı. Kaçaklar böyle iltica etmezdi ki!..

Eric Russel şüpheli gözlerle Renata Hurvitz'i uzun süre süzdü. Malko onları tanıştırdı. Genç kadın tebessüm etti. Makyajını tazelemiş olmasına rağmen yol boyunca başından geçenler yine de gözlerinden okunuyordu.

— İki oda kiraladım, dedi Amerikalı ajan. Bayan hemen dinlenmek ister sanırım. Hemen Pullach'a gitmemiz gerekiyor. Albayla birlikte bizi bekliyorlar, alınması gereken önlemler var...

Albay Dorbach'ın tereddüt ettiğini anlayan Russel hemen ilave etti.

— Herr Linge biz yokken bayanı yalnız bırakmayacak.

Holden beyaz gömleklili, gri kravatlı ve soluk yüzülü iki kişi çıktı. Eric Russel'a yaklaşarak onunla fısıldaştılar. Bunlar BND'nin ajanlarıydı.

Amerikalı Malko'yu kenara çekti:

— Kadını bir an olsun yalnız bırakmayın. Biz albayı sorguya çekeceğiz, bu iş uzun sürebilir, dedi.

— Tamam, dedi Malko.

Albay ile Renata da aralarında fısıldaşıyorlardı. Genç kadın, sevgilisinin boynuna sarıldı, bir süre sonra ondan zorla ayrılarak Malko'ya doğru yürüdü. Malko şaşkın ve akli karmakarışıktı. Nasıl olmuştu da Doğu Almanya'nın o katı kurallı dünyasında böyle serbest ve pervasız bir çiçek açmıştı? Mavi gözleri yorgunluktan kapanıyordu. Esnediği zaman beyaz ve düzgün dişleri göründü.

— Karnım acıktı. Çok-da korktum.

- Yemek yiyeceğiz, dedi Malko. Size odanızı

göstereyim.

— Bir saniye, dedi genç kadın. Kendime bir çanta almam gerek.

Holde birçok dükkân vardı. Malko Renata'yı kapıcıya götürdü ve bir müddet sonra genç kadın bordo deri bir çantayla geri geldi.

— Rengini sizin Rolls'unuza uydurdum, dedi Malko'ya gülerek. İmza attım, para ödemedim.

— Mükemmel, dedi Malko, çıkalım.

Renata'nın valizini taşıyan Krizantem sessizce arkalarından geliyordu. BND'nin siyah Opel'i Albay Hans Dorbach'ı Batı Alman Casusluk Merkezi Pullach'a götürmek üzere gözden kaybolmuştu. Her iki Almanya arasında teleksler faaliyeteydi. Malko böylesine önemli bir iltica olayı hiç görmemişti.

Fakat, iyi başlayan görevinin gitgide tehlikeli olmaya başladığını hissediyordu. Almanlarla Amerikalılar arasında bir "Anlaşma" vardı. Doğu Almanya ile aralarında herhangi bir sorun çıkmaması için CIA politika gereği albayı kaçmakla suçluyordu. Yine de Bayerischer Hof Oteli'nin kumaş kaplı duvarları ile bu zengin koridorları oldukça emniyetliydi. Malko ile Renata'nın odaları yanyanaydı ve ortada bir ara kapı vardı. Renata hemen odasına daldı.

Dört saat süren şoförlükten ve yolda dikiz aynasından seyrettiği sahnelerden sonra otel odasında aldığı duş iyi gelmişti Malko'ya. Tıraş olurken ara kapı hafifçe çalındı. Gidip açtı.

Bu Renata'dan başkası değildi. Üzerine beyaz bir bornoz giymişti. Genç kadın yatağın kenarına oturunca bornozun eteği kaydı ve bacağıyla kalçası açıldı. Hemen eteğini düzeltti. Malko'nun Rolls'da gördüklerinden sonra...

— Odamdaki telefon çaldı, diye bildirdi genç kadın. Cevap verdim, fakat öbür tarafta kimse yoktu...

Malko'nun heyecandan midesi kasıldı bir an. Kadını

gülümseyerek yatıştırmaya çalıştı.

— Mutlaka yanlış numara çevirmişlerdir, dedi. Hemen hazırlanın. Burada yemek servisi erken yapılır.

Kcnata cevap vermeden odasına geçti. Kapıyı açık birikti. Malko tuvalet masasının aynasından kadının bornozunu çıkartarak siyah kadife bir elbise giyişini olduğu gibi seyretti. Üzerine iç çamaşırı giymemişti.

Bu nefis manzara bile Malko'nun huzursuzluğunu yatıştıramadı. Telefon olayının bir yanlış olmadığından kesinlikle emindi: Mischa Wolf'un köpekleri avlarının peşine düşmüştü.

III. BÖLÜM

Renata Hurvitz'in gözleri buğulandı. Bayerischer Hof Oteli'nin orkestrasının kemancısı Malko ile Renata'nın masasına eğilmiş Strangers in The Night'in nağmelerini çalıyordu.

— Ne kadar etkileyici, diye fısıldadı genç kadın.

Siyah kadife elbisesinin göğüs kısmı danteldendi ve beyaz göğüsleri olduğu gibi görünüyordu. Yemek salonunda bulunan erkeklerin gözleri Renata'nın dekoltesine takılmıştı. Ahşap kaplamalar, şamdanlar, beyaz masa örtüleri, parlak porselenler, her şey, ama her şey tipik Alman şaşasını bir kez daha kanıtlıyordu. Sahnede birkaç balerin dans ediyordu. Kemancı uzaklaşırken Renata Hurvitz Malko'ya tebessüm etti.

— Burada bulunmak o kadar hoş ki!

— Daha önce Batı'ya hiç gelmediniz mi?

— Geldim. Kocam La Haye, Paris ve Londra'da askeri atışe olarak görev yaptı. Her zaman yanındaydım. Batı'ya geçme arzusu o zaman uyandı içimde. Bizde yani Doğu Almanya'da hiçbir şey yoktur ve hayat çok tatsızdır.

— Şimdi kocanız nerede?

— Angola'da. Askeri bir görevle gönderildi. Onun yanına gitmek gerekiyordu... Fakat, hayat orada pek zormuş...

— Ayrıldınız mı?

Mavi gözler hiç kıpırdamadı. Fakat Renata Hurvitz öyle derin bir iç çekti ki, neredeyse göğsü elbisesinin dantellerini yırtıp dışarı fırlayacaktı.

Benim Batı'ya kaçtığımdan bile haberi yok, diye itiraf etti. Uzun süredir Hans'la beraberiz. Kocamla pek iyi geçinemiyorduk zaten, Kaba saba, kültürsüz bir adamdır. Yalnızca görevinde ilerlemeyi düşünür.

Bordo şarabıyla dolu bardağını kafasına diktikten sonra Malko'ya uzattı. Malko bardağı yeniden doldurdu. Pape Clement'in ikinci şişesini de bitirmek üzereydiler, ama genç kadın sünger gibi içiyordu. Parlak gözleri Malko'ya takıldı.

— Ya siz, evli misiniz?

— Hayır.

— Amerikalılarla mı çalışıyorsunuz?

— Evet.

— Beni beklemekle mi görevlisiniz?

Malko gülümsedi.

— Bana sizi korumam söylendi. Albay Dorbach'ın kaçışı bazı kimselerin hoşuna gitmeyecektir...

Renata Hurvitz'in gözlerini korku sardı.

— Burada buna cesaret edebilirler mi?..

— Hayır, dedi Malko, fakat bilemeyiz... Sizi korkutup Doğu'ya geri döndürmeyi deneyebilirler...

Renata bir kahkaha attı.

— Asla... Asla oraya dönmem. Burada hayat çok güzel. Mecmualar, sinemalar, her şey çok güzel. Yapacak pek çok şey var. Riviera'ya gitmek istiyorum.

Malko kendi kendine Prusyalı albay bu kadının isteklerine nasıl yetişecek, diye düşündü. Onları Rolls'un arkasındaki halleriyle gözünün önünde canlandırdı, Renata Hurvitz ne istediğini iyi biliyordu. Doğu Alman kadın Malko'yu büyük bir merakla seyrediyordu.

— Hans'ın bana söz ettiği şato sizin mi?

— Ne yazık ki, öyle.

— Niçin ne yazık ki?

— Çünkü bana çok pahalıya maloluyor, oysa benim fazla param yok.

Etil kalın dudaklar vahşi bir gülüşle aralandı.

— Haydi canım! Çok zengin olduğunuza hiç şüphem yok. En azından bir Rolls Royce'unuz var. Bizde Parti Genel Sekreteri'nde bile yok.

Orkestra slov çalmaya devam ediyordu. Renata Malko'ya farketirmeden uzun uzun onu seyretti, sonra ayağa kalktı:

— Beni dansa kaldırın, eğlenmek istiyorum...

Malko arabada olanları hatırlayarak Renata'ya sınımsıkı sarılmaktan kendini alamadı. Genç kadın da ona sokuldu. Boynunda kadının nefesini hissediyordu. Sanki uzun zamandır tanışıyor gibiydiler. Kadife elbise ikinci bir deri gibi vücudunu sınımsıkı sarmıştı. Bu tatlı ve sıcak temas Malko'yu etkiledi. Geri çekilerek kadından biraz uzaklaştı. Çünkü Albay Dorbach her an içeri girip ani bir baskın yapabiliyordu. Fakat Renata hiç de oralı değildi, daha da yaklaştı.

— Yeni aldığım çantam yüzünden, masadan fazla uzaklaşmayalım, dedi genç kadın.

Sonra gözü yan masalardan birine takıldı ve ağızını Malko'nun kulağına yapıştırarak sordu:

— Şu yandaki kumral kadının mücevherleri hakiki mi?

Parmağında iri bir safir yüzük taşıyan çok makyajlı, güzel bacaklı bir kadını gösteriyordu.

— Sanırım, dedi Malko.

ideoloji Renata'nın kaçışında büyük rol oynamıştı... Kendini Malko'nun kollarına bıraktı. Gözlerini genç adamın kollarına dikip içini çekti:

— Bütün geceyi eğlenerek geçirmek isterdim. Münih'te gece kulüpleri var mı?

— Tabii var, dedi Malko. Fakat Albay Dorbach Pullach'tan döndüğünde sizi bulamazsa çok kızar. Size çok bağlı görünüyor...

Mutlu bir ses çıkarttı ve bulanık bir bakışla sordu:

— Bizi arabada gördünüz, değil mi? Her yerde sevişmek... Bayılıyorum buna... Eskiden Hans bu işi sadece yalakra yapardı. Ona başka şeyler de öğrettim, ama çok çekingen, görülmekten korkuyor. Halbuki ben bundan zevk alırım.

Malko derin bir nefes alınca kadın cümlesini bitirmeden sustu. Genç adam kanını alevlendiren bu konuşmayı kesmek istiyordu. Zaten durum oldukça karışıktı... Masalarına döndüler. Renata ayakta zor durabiliyordu, ama yine de bir şişe Moet et Chandon istemekten kendini alamadı. Salon yavaş yavaş boşalıyordu. Münih'te erken yatılırdı. Yol ve öğleden sonra geçirdiği heyecanlar Malko'yu çok yormuştu. Sürekli esniyordu.

— Sanırım sizi odanıza götüreceğim, dedi.

— Beni yalnız mı bırakacaksınız?

— Tam olarak değil, diye düzeltti Malko, ara kapı var. Ben kendi tarafımdan kapatmayacağım.

— Silahınız var mı?

— Evet.

Malko tabancasını yanında getirmişti. Renata üç bardak Moet'i kafasına diktikten sonra ayağa kalktı. Malko'nun koluna asılarak holdeki kuyumcu vitrinlerini uzun uzun seyretti. Çantası hep elindeydi. Saat gece yarısını geçmişti. Albay Dorbach ne yapıyordu? Asansörün kapısı hafif bir gıcırtyla açılınca Malko ile Renata bindiler. Genç kadın gözleri kapalı asansörün arka duvarına yaslandı.

— Başım dönüyor, dedi.

— Şampanya ile özgürlüğün etkisi, dedi Malko.

— Belki.

Başını adamın omuzuna koyup yüzünü kaldırdı. Sonra birden dudakları Malko'nunkileri buldu. Renata genç adamın nefesini kesmiş, bütün ağırlığını ona vermişti. Asansör durunca Renata birden geri çekildi,

çantasını kaptı ve derin bir nefes aldı.

— Çok iyi, diye fışıldadı, fakat olmaz. Sizinle böyle sevişemem. Ben sokak kadını değilim. Belki başka bir gün.

Malko şaşkın, cevap vermedi. Kadını öpen kendisi değildi ki. Renata olayları ve durumları çok güzel saptırıyordu, bu onun sanatıydı... Renata'nın beline doladığı elini odanın kapısına gelinceye kadar çekmedi. Kapıda genç kadın dudaklarını tekrar uzattı, ama bu kez daha az hissi davrandı.

— İyi akşamlar, dedi. Emniyetimizi daha uzun süre sağlayacağımızı umarım.

Albay Dorbach'a aşık olduğu söylenemezdi... Malko bir süre arkasından baktı sonra kendi odasına yöneldi. Kadının hareketlerine sinir olmuştu.

Cevapsız bırakılan telefon olayı kafasına takılmıştı... Doğu Almanları iyi tanırdı. Şu sırada iki kaçağı ya geri götürmeye hazırlanıyor olmalıydı, ya da onları öldürmeye. Renata'ya Dorbach'la olan ilişkisini kimlerin bildiğini sormadığını hatırladı... Yarın sorabilirdi, fakat bu çok önemliydi. Bonn albayı tek başına sanıyordu. Durumdan sadece Eric Russel, Elko Krizantem ve BND'den birkaç ajan haberdardı.

Tabancasını namlusuna bir kurşun sürdükten sonra komodinin üstüne koydu, sonra soyunup yatağına uzandı, uyumaya çalıştı. Yan odadaki banyodan su ve müzik sesi duydu. Renata kayıplı açıp içeri girecek ve asansörde yarım bıraktığı yerden devam edecek diye bekliyordu. Aslında bu onu çok zor durumda bırakabilirdi... Yalnızca kadını gözlemekle görevlendirilmişti. Albay Dorbach'ı hatırladı. Doğu Alman subayının işi çok uzun sürmüştü... Malko saatine baktı: Bire on vardı. Asansörde fırsatı kaçırdığına pişman oldu. Artık yan odadan hiçbir ses gelmiyordu. Bayerischer Hof Oteli sessizliğe gömülmüştü.

Malko'nun aklına birden Rolls'un içinde olanlar

geldi. Şampanya uyumasına engel oluyordu. Dudaklarında hâlâ Renata'nın rujunun tadı vardı. Nihayet ayağa kalktı, ara kapıya gidip çaldı. Eğer albay gelmiş olsaydı duyardı, onun için adamın orada olmadığından emindi. Belki Renata da henüz uyumamıştı ve tıpkı kendisi gibi huzursuzluk içindeydi. Kapıyı bir kez daha çaldı, cevap yoktu.

Pişmanlık ve utanç duyarak yatağına döndü. Kötü bir macera böylece önlenmişti. Pişmanlık duygusuyla vicdan azabı arasındaki farkı tartmaya çalışırken acı acı çalan telefon onu bu kara düşüncelerden sıyırdı.

Telefondaki Eric Russel idi.

— Her şey yolunda mı? diye sordu.

— Şöyle böyle, dedi Malko. Albayımızı bize ne zaman geri göndereceksiniz?

— Daha sonra, diye belirtti Amerikalı. Hâlâ görüşüyorlar. Ben de sizi bunun için aradım zaten. Arkadaşıyla görüşmek istiyordu...

— İlginç şeyler söyledi mi?

— Henüz değil, dedi CIA'nın ajanı, fakat söyleyecek. Ya sizde ne var ne yok?

— Garip bir telefon çalmasından başka bir şey yok.

— Neee?!. Sakın onu yalnız bırakmayın...

— Onun koynunda yatmamı ister misiniz?

Eric Russel bir kahkaha attı.

— Harika olurdu... Şimdi sizi bekliyorum, gidip onu uyandırın ve telefona getirin.

— Gidiyorum, dedi Malko.

Ahizeyi bırakıp ara kapıya gitti. Bu kez daha kuvvetli vurdu. Hiçbir cevap yoktu. Hareketini tekrarladı, ama sonuç alamadı. Kapı Renata'nın tarafından kilitliydi. "Şıllık" diye düşündü. Hem adamı kışkırtıyor, hem de tedbiri elden bırakmıyordu... Malko telefona döndü.

— Kulaklarına pamuk tıkayarak uyumuş olmalı, onu telefonla uyandıracığım. Şimdi kapatmam gerek, siz

bana numaranızı verin.

— 2285473. Çabuk olun!

Malko hemen otelin santralını arayarak yan odayı bağlamalarını istedi.

Kapıdan telefonun çalan zilini duyabiliyordu. Bir dakika sonra santralci kız tatlı bir sesle bildirdi:

— Hiç kimse yok, mein Herr...

Malko'nun kalbi atmaya başladı. Eğer başına bir felaket gelmediyse Renata'ın kesinlikle odasında olması gerekiyordu.

— Teşekkür ederim, dedi.

Hemen giyinerek resepsiyona indi. Gözüne birden bir şey çarptı: 446 numaralı anahtar tabloda asılı duruyordu.

— Madam Hurvitz çıktı mı? diye sordu.

Memur ona şaşkın şaşkın baktı.

— Kızıl saçlı kadın mı? Evet. Yarım saat kadar önce.

Malko telaşını belli etmemeye çalışarak saatine baktı: Bir buçuğu gösteriyordu.

— Yalnız mıydı?

— Evet, dedi kapıcı canı sıkılarak.

Otellerde böyle dramatik olaylar her gün olurdu: Malko bir elini anahtara doğru uzattı, öteki eliyle de memura yüz mark vererek:

— Odasında bana bir not bırakıp bırakmadığına bakmak istiyorum, dedi.

Memur bir an tereddüt etti.

— Bana anahtarı hemen geri getirin, dedi. Herhangi bir aksilik çıksın istemem... Kadın her an geri dönebilir.

Malko asansöre koştu. Kata çıkınca 446 no'lu odanın kapısını açtı, sonra odayı inceledi. Renata ile albayın valizi yerinde duruyordu. Fakat sevinci uzun sürmedi: Bordo renkli çanta ortada yoktu. Malko her iki valizi de açarak içlerini karıştırmaya başladı. Heyecanı arttı: Albayın Makarov tabancası da yerinde yoktu. Renata göz göre göre kaçıp gitmişti. Telefona

koştu ve Eric Russell'i aradı.

— Ben albayı çağırayım, dedi Amerikalı.

— Bir dakika, dedi Malko. Renata Hurwitz ortadan kayboldu...

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu, sonra Eric Russel kükredi:

— Siz ne demek istiyorsunuz?..

Malko ona özetle durumu anlattı:

— Hans Dorbach'a sorun bakalım, Münih'te Renata'nın bir arkadaşı filan var mı? Belki aralarında bir karar almışlardır.

— Gidiyorum.

Malko birkaç dakika kadar bekledi, sonra kulaklarında heyecandan tir tir titreyen bir ses patladı.

— Renata nerede? Ona ne yaptınız?

Prusyalı albayın sesi heyecan ve sinirden tanınmayacak haldeydi.

— Ben de bilmiyorum, dedi Malko. Beraberce yemek yedik, sonra bana uyumak istediğini söyledi. Belki de şöyle bir dolaşmaya çıkmıştır.

— Dolaşmaya mı? diye parladı albay. O şıllık dolaşmaya değil, bir erkek bulmaya gitmiştir. O yalnız bunu düşünür. O azgın bir köpektir, bir...

Malko adama, arabada hiç de öyle düşünmüyordunuz demek istedi, ama söyleyemedi... Çünkü şimdi sırası değildi...

— Siz sinirden ne söylediğinizin farkında değilsiniz, albay, demekle yetindi. Münih'te hiç tanıdığınız biri var mı?

— Yok.

Prusyalı albay sanki havlıyordu. Tamamen çığandan çıkmıştı.

— Geliyorum, dedi telefonu kapatırken.

Malko arkadan BND'nin adamlarının itirazlarını duydu. Renata sanki Albay Dorbach'ın kanma,iliğine, kemiğine işlemişti. Nereye gitmiş olabilirdi? Malko'nun

aklına bir fikir geldi. Hiçbir kadın erkek bulmaya elinde bir silah ve içinde önemli belgeler bulunan kilitli kocaman bir çantayla gitmezdi.

iki olasılık vardı. Ya Doğu Alman ajanlar Renata ile irtibat kurmuşlar ve belgelere karşılık ona bir servet vaat etmişlerdi, ya da küçük kuş kendi başına uçmak ve daha sonra bir pazarlığa girmek istemişti. Onu tanıdığı kadarıyla bu ihtimal oldukça kuvvetliydi...

Malko bu kez odayı iyice aradı. Yastığın altında bir zarf buldu. Üzerinde tek bir kelime yazılıydı: Hans.

Zarfi açtı. Eğik bir yazıyla yazılmış birkaç satır gördü:

"Schatzi, yollarımızı burada ayırmamız ikimiz için de hayırlı olacak sanırım. Sana iyi şanslar dilerim."

Kâğıdı alıp katladı ve cebine soktu. Albay Dorbach'ın aşk ilticası bozguna uğramıştı. Eric Russel ile beraber kadının odasına geldiğinde sinirinden gözleri yuvalarından fırlamıştı. Olayların yorumunu yapmaya henüz vakti olmamıştı.

Durdu, odaya şöyle bir göz attı.

— Daha dönmedi mi? diye sordu tereddütle.

— Hayır, diye itiraf etti Malko.

Saat sabahın ikisiydi. Eric "Russel'in arkasında BND'den sivil giyimli iki kişi vardı. Boyları, cüsseleri ve yağmurlukları aynıydı. Albay Dorbach başını iki elinin arasına alarak kendini yatağın üzerine bıraktı.

— Onu bulmak istiyorum, diye mırıldandı. Bunu bana yapamaz...

Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Malko Eric'in dikkatini çekmek için epey uğraştı. Ve nihayet:

— Sizi birkaç saniye yalnız bırakıyoruz, dedi albaya yüksek sesle.

Amerikalıyla birlikte Malko'nun odasına geçtiler. Malko ara kapıyı kapadı ve tek kelime etmeden ona Renata Hurvitz'in yazdığı notu uzattı. Eric Russel'in yüzü bembeyaz oldu. Bir süre sonra adam kendini

toparlayarak gözlerini kaldırdı ve soğuk bir ifadeyle:

— Onu elimizden siz kaçırdınız. Şimdi bulmak da size düşüyor, dedi.

Malko'nun bu işe canı çok sıkılmıştı.

Eğer Albay Dorbach beni onun koynunda bulsaydı, dedi Malko, yine de bir dram olacaktı. Siz bana ne onun yatağında, ne de paspasının üzerinde yatmamı söylediniz... Bu benim işim değil. Ben bir saldırı bekliyordum, firar değil.

Amerikalı çıldırmak üzereydi.

— Albay onun için deli oluyor, dedi. Yol boyunca bize hep ondan söz etti. Hiç kimse onun gibi sevişemezmiş, herhalde bu şıllıklara mahsus bir şey...

— Başkasını bulur, diye fikir yürüttü Malko, bu ülkede pek çok sokak kadım var... Dışardan ithal etmeye ne gerek var?.. Ona gerçeği söylesek iyi olur sanırım. Ebediyen gittiğini yani.

— Zamanımız var daha, dedi Eric Russel. Albay uyuyacak. Yarın sabaha belki daha mantıklı düşünebilir. Biraz bekleyelim.

Birden ara kapı yıkılacak gibi vurulmaya başladı. Malko kapıyı açınca Albay Dorbach içeri girdi. Deli gibiydi, gözleri dışarı fırlamış, kafası kızmıştı. Malko'nun önünde durdu.

— Kâğıtlar, dedi. Onları siz mi aldınız?

— Hangi kâğıtlar? diye sordu Malko.

— O adi kadının benim için sınırdan geçirdiği belgeleri, diye haykırdı Dorbach. O baş belası, o orospu...

Sözlükteki bütün iltifatlar ortaya dökülecekken birden sakinleşti ve yüz hatları gevşedi. Kendini bir koltuğa bıraktı ve zayıf bir sesle sordu:

— İçecek bir şeyler, votka istiyorum...

BND'li ajanlardan biri hemen telefona koştı.

Malko yüksek sesle:

— Eric, gelin benimle, öteki odayı arayalım, dedi.

Kapıyı çekerken, Eric Russel'a döndü:

— Ona söylemek gerekiyor. Ben söylerim. Bu arada siz santralci kıza gidin ve Renata'nın daha önce telefon edip etmediğini, ettiyse nereyi istediğini sorun.

Karıştırılmış olan elbiselere baktı ve beyaz yün elbisesinin aralarında olmadığını gördü. Yemekte giydiğinden daha kullanışlıydı.

— Bu saatte uçak bulamaz, dedi Malko. Yanında hiç valiz yoktu. Sanırım parası da yok. Demek ki, birisini bulmaya gitti. Elindeki tehlikeli belgelerden habersiz basit bir sevgili olabilir bu. Ya da her şeyi göze alıp Doğulu bir ajana başvurdu ve onu kullanacak.

— Her şeyden önce bu belgelerde neler olduğunu öğrenmek gerek, dedi Eric Russel. Bunu bize yalnızca Albay Dorbach söyleyebilir.

— Onu konuşturmaya çalışacağım, diye söz verdi Malko. BND'den otelleri, araba kiralama yerlerini, garları araştırmalarını isteyin. Hepsi bu kadar... Yerel polisin de bu işe el atması gerek.

Eric Russel hiç kıpırdamadı.

— Yerel polis çok tutucudur, diye belirtti. Hükümeti pek sevmezler. Eğer bu hikâye bir duyulursa başımıza çok işler açılır.

— Ama Renata Hurwitz'i bulamazsak, işler çok daha kötü olacak.

Bu sırada ara kapıdan Hans Dorbach'ın kükreyişi duyuldu:

— Herr Linge, biraz gelin!

Eric Russel gözlerini Tanrıya doğru kaldırdı. Malko ona gitmesini işaret etti. Renata'yı bulabilmesi için ona yardım edebilecek tek kişi Hans Dorbach'dı. Bunun için ona sırlarını vermesi gerekiyordu... Malko kapıyı iterek yan odaya girdi. Gece oldukça uzundu.

IV. BOLUM

Albay Dorbach kravatı çözülmüş, perişan bir haldeydi. Elinde boş bir bardak, oturduğu koltuktan odanın bir köşesine dalmış bakıyordu. Yerde duran votka şişesi neredeyse bitmek üzereydi.

Bir saattir ağzını açıp da tek bir kelime bile etmemişti. Malko, bu durumda ona Renata'nın veda mektubunu verememişti. BND'nin iki ajanı yan odada bekliyordu. Saat sabahın üçü olmak üzereydi. Ara kapı hafifçe vuruldu, Eric Russel geldi. Malko onu karşıladı.

— Ne haber?

— Renata kapıdan bir taksiye binmiş, dedi Amerikalı. Yalnızmış ve Schwabing'de yoluna yaya devam etmiş. Şoför, elindeki kilitli çantayı görmüş. Çok sakın görünüyormuş, üzerinde Alman parası varmış, çünkü şoför elinde bir deste kâğıt para görmüş.

— Ya oteller?

— Bir haber yok.

— Telefon?

— Şehirlerinden iki numara istemiş. Biri cevap vermiş ve onunla konuşmuş.

— Bu ne berbat iş, diye mırıldandı Malko. Münih çok büyük bir şehir, burayı terketmiş bile olabilir. Buluştuğu kişiyle...

— Kim o?

— Belki Hans Dorbach biliyordur, fakat şu ana

kadar ağzından tek bir kelime bile alamadım. İçtikçe susuyor, sustukça içiyor mübarek adam. Bugün öğlenden sonra başladı içmeye, hâlâ devam ediyor. Nasıl ayakta durabiliyor, anlamadım gitti. Soruşturma sırasında bize yardım edecek herhangi bir ipucu alamadığınıza emin misiniz?

— Hiçbir şey. BND'nin adamları onu, Doğu Almanya'nın gizli planları, saldırı projeleri, ayrıca casusluk teşkilatları olan 2000'ler Grubu, Interkontrolle'nin ilişkileri hakkında çok sıkıştırdılar. "Köstebekler"den söz edilince de, bu konuda daha ilerde konuşacağını söyledi. Doğu blokunun Batı teşkilatlarına sızdırdığı casusların isimlerini vereceğini iddia etti. Fakat bu konuya bir daha dönmedi, ötekiler de ısrar etmediler.

— Onun burada olduğunu kim biliyor?

— Yedi ya da sekiz kişi, fazla değil. Bunların en önemlisi de BND'nin haberalma bölüm şefi: Günther Rosenberg. Başbakana bile yarın sabah haber verilecekti. BND'nin adamları Dorbach'ı yeniden ele geçirip sorguya çekmek için sabırsızlanıyorlar. Biz de öyle.

— Şu haliyle pek bir işe yarayacağını sanmam, dedi Malko. Ben yaranın üstüne basmak gerektiğine inanıyorum. Belki o zaman bize bir ipucu verir. Renata'nın ortadan kayboluş tarzı hiç hoşuma gitmiyor. Doğu Alman ajanları onu ele geçirip bir güzel konuşturduktan sonra, elindeki belgeleri de alıp onun posasını atıverirler.

— Ben biraz dinleneceğim, dedi Eric Russel. Yeni bir gelişme olursa bana haber verin.

Malko öteki odaya geçti. Hans Dorbach yerinden doğrularak ona şöyle bir baktıktan sonra:

— O şıllık nereye gitmiş? diye sordu peltek bir sesle.

Malko ona acıyarak tebessüm etti.

— Albay, dedi. Size bir itirafta bulunmam gerek. Bayan Hurvitz bir daha dönmek üzere gitmiş. Size

bir mesaj bırakmış, az önce bulduk.

Ve Renata'nın bıraktığı zarfı adama verdi. Albay onu okuya okuya bitiremedi. Sonra anlamsız gözlerini Malko'ya çevirdi. Alt çenesi titriyordu. Yüzünün hatları daha derinleşmişti. Derin bir nefes aldıktan sonra kırık bir sesle:

— Bunu akşamdan beri biliyordunuz, değil mi? dedi.

Malko cevap vermedi. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

— Belki onu bulabiliriz, dedi. Hurvitz birkaç kez telefon açmış. Münih'te tanıdıkları var mıydı?

— Münih'te mi? dedi Hans Dorbach alçak bir sesle. Hayır sanmam.

— Sizin kâğıtlarınızı da götürmüş, dedi Malko. İçlerinde bize ipucu olabilecek bir şey var mıydı?

Albay Dorbach Malko'ya tuhaf tuhaf baktı, sonra yüzü acı bir tebessümle aydınlandı.

— Bir salgını başlatacak şeyler vardı, Herr Linge...

— Salgın hastalık mı? dedi Malko. Yoksa bu belgeler, kimyasal veya biyolojik silahlarla mı ilgiliydi?

Hans Dorbach boynunu büktü.

— Nein, nein... İntihar salgını, Herr Linge.

— Niçin?

— Çünkü köstebekler deliklerinden çıkmak istemezler... O kâğıtlarda köstebekleri yuvalarından dışarı çıkartacak bilgiler vardı...

— Renata'nın bu isimlerden yararlanmak isteyebileceğini mi düşünüyorsunuz?

Hans Dorbach cevap vermedi, fakat Malko ısrar etti.

— Albay, eğer bize bu isimleri verirseniz Renata Hurvitz'i kesinlikle bulabiliriz sanıyorum. Sizin de istediğiniz bu, öyle değil mi?

Alman subayı ümitsizce başını önüne eğdi.

— Artık istemiyorum, Herr Linge. Neye yarar? Onun ne mal olduğunu biliyorum. Beynine bir kursun sıkmak için mi onu bulacaksınız? O, buna bile değmez.

— Fakat hiç olmazsa Doğu Alman ajanlarının bize

zarar vermesini önlemiş oluruz.

Doğu Alman subayının alkollü gözlerinde bir ışık belirdi. Yerinde doğruldu, oldukça komik görünüyordu.

— Herr Linge. O isimleri ben de size vermeyi çok isterdim, çünkü Renata ile yaşayabilmem için paraya ihtiyacım vardı. Ama artık Renata yok. Paraya da ihtiyacım kalmadı...

Birden albay tiz bir kahkaha attı, iki kat olmuş gülüyordu. Delirmiş gibiydi. Malko sakinleşmesi için bekledi.

— Her şeyi götürmüş, diyerek içini çekti Albay Dorbach. İsimleri, kanıtları, tarihleri. Onu bulmalıydınız, mein Herr. Bu çok ilginç olacaktı...

Bakışları anormalleşmişti.

— Sizi neden terketti?

Hans Dorbach ısrarla Malkö'ya bakıyordu.

— Neden mi? Hiç bilmiyorum. O hep yalan söyler. Kocasının metresini olduğunu hiç bilmedi. Bir gün çok uzak bir yerden telefon etti. Onun evinde sevişiyorduk. Renata telefonu açtı, hiç bozmadan sanki aşık olmuş gibi kocasıyla konuştu. Koynunda ben vardım... Ben utandım.

Sustu ve votka dolu bardağı kafasına dikti. Gözleri kan çanağına dönmüş, rengi sararmış, gömleği buruşmuştu. On iki saat önce demirperde duvarını aşan o mükemmel Prusyalıdan hiç eser kalmamıştı.

Renata'yı bulması için Malkö'ya yardım etmeyecekti. Ama genç kadın belki CIA'ya veya BND'ye şantaj yapmaya kalkacak ve izi bulunacaktı. Malko kadının ülkesine başvurmak gibi bir deliliğe kalkışmaması için dua ediyordu. Yoksa bunu ona bir kurşunla ödetirlerdi...

Malko karşısında oturan Prusyalıya acıyordu, çünkü bu adam bir hiç uğruna, kendisine hiçbir faydası dokunmayacak bir şıllık uğruna her şeyini kaybetmişti.

— Uyumanız gerek, dedi, yorgun olmalısınız. Yarın devam ederiz. Ben yandaki yatakta yatacağım.

Albay kendini pencereden aşağı atabilirdi. Malko onu yatağına kadar götürdü. Elbiselerini çıkarmasına yardım etti. Hans Dorbach geveledi:

— Danke! Durumum pek parlak değil. Ben adı bir...

Votka etkisini gösteriyordu. Birkaç saniye sonra horlamaya başladı. Malko da yattı. Albay Dorbach sıfır tüketmeden Renata'nın geri dönmesi gerekiyordu. Bu da çok zayıf bir ihtimaldi... Malko da uykuya daldı.

*

**

Malko yerinden sıçrayarak uyandı, birisi onu dürtüyordu. Bu Eric Russel'di. Benzi sapsarıydı... Hans Dorbach yandaki yatakta horul horul uyuyordu.

— Uyanın, dedi Amerikalı. Saat sabahın altısında Pullach'ta özel bir toplantı var. Orada olmamız gerek... BND'den iki ajan albayı bekleyecek.

Malko'nun başı kurşun gibiydi. Hans Dorbach'ın horultularına bakıp imrendi. Bir duş alarak kendine gelmeye çalıştı. Bir BND ajanının kullandığı BMW'ye bindiler. Hava henüz karanlıktı. Münih'in banliyölerindeki sis lambaları görünüyordu.

Batı Alman Merkezi bir hastaneye benziyordu. Binaları gri renkli ve çok ciddi görünüşlüydü. Her taraf aydınlatılmış, çalışanlar beyaz önlükler giymişti. Sabahın bu saatinde bile kalabalıktı. Eric Russel Malko'yu buz gibi bir odaya geçirdi, içerde pembe tenli, gözlüklü bir adam onları bekliyordu. Amerikalı adamı takdim etti:

— Otto Diesman, BND teşkilatının başkan yardımcısı. Bizim işimizle ilgileniyor...

Otto Diesman'in önünde mavi renkli kalın bir dosya duruyordu. Malkö'ya güldü ve:

— İlgili bütün verileri toplamış bulunuyorum, dedi.

— Dorbach ile ilgili yeni bir haber var mı? diye sordu

Malko.

— Onun hakkında bir şey yok. Ben daha çok Renata-Hurvitz'in kocası General Richard Hurvitz'e ağırlık verdim. Bildiklerimiz, Renata'nın size anlattıklarına uyuyordu. Adam, Berlin'de doğmuş. Babası Parti'ye üyeymiş. Bu sayede Dresden'deki Friedrich Engels Akademisine girmiş. Daha sonra Moskova'da Frunze Akademisi'nde staj yapmış. Bir süre tank komutanlığından sonra 1968'de Dışişleri Bakanlığı'nda görev almış. 1968'den 1970'e kadar La Haye'de ataşelik yapmış.

— O sırada evli miymiş? diye sordu Malko.

— Evet. 5 Ocak 1968'de Renata Stroll ile evlenmiş, göreve gitmeden hemen önce.

— Karısı hakkında bir şeyler öğrenebildiniz mi?

Otto Diesman üzgün, boynunu büktü.

— 1967'den evvel hiçbir şey yok. Yalnızca 14 Nisan 1950'de Kari Marx Stadt'da doğduğunu biliyoruz. 1967'ye kadar büyük bir boşluk. Bu tarihte Ministerium für Nationale Verteidigung'da sekretermiş. Bizde karşılığı Milli Savunma Bakanlığı oluyor. Hurwitz ile nasıl tanıştığı bilinmiyor. Berlin'de evlenmişler. Buldukları görev nedeniyle, onlara Pank*ow'un mutena bir semtinde küçük bir daire verilmiş.

— Ya La Haye'den sonra?

— 1970'den 1972'ye kadar Londra'da askeri ataşelik, sonra Berlin'de iki yıl. Sonra yeniden askeri ataşelik görevi verilmiş. Bu kez Paris'te. Yıl 1974-1975. Sonra Bulgaristan'da kısa bir tatil ve nihayet Richard Hurvitz 2000'ler Grubu'na girmiş.

— İlginç bir hayat hikâyesi, diye belirtti Malko. Parti'nin sonsuz güvenini kazanmış. Renata'nın bana dediğine göre, Angola'ya gönderilmesi çok uygun.

— Kesinlikle, diye tasdik etti Otto Diesman. Şimdi rütbesi oldukça yükselmiş. Orada teknik bir görevi idare ediyor...

Gün ağarıyordu. Malko gözlerinin kapandığını hissetti. Otto Diesman işini çok iyi bilen birisiydi. Bunu ona belirtmeyi ihmal etmedi. Alman alçakgönüllü bir ifadeyle tebessüm etti.

— Oh.HerrGüntherRosenberg ile uzun süre birlikte çalıştım. Kendisi şimdi haberalma bürosu şefidir. Doğu Almanya'yı santimi santimine ezbere bilir. Çok mükemmel ve çalışkan bir insandır...

— Bu işe ne diyor?

Otto Diesman Bavyeralılara has bir gülüşle:

— Hiç, Herr Rosenberg düşüncelerini asla açıklamaz, dedi:

— Hans Dorbach ile Renata Hurvitz'in nasıl ve nerede karşılaştıkları hakkında ne biliyorsunuz? diye sordu Malko.

— Biz bu soruyu Dorbach'in kendisine sorduk, diye cevap verdi Otto Diesman. Kadını Berlin'de tanımış. Çeşitli kuruluşların irtibatlarını kurmakla görevliyken. Batı'ya iltica etme fikri de zaten burada doğmuş.

Albay Dorbach yanlış ata oynamıştı. Kapı çalındı, beyaz gömleklili bir adam elinde üç fincan kahveyle içeri girdi. Kahvenin kokusu Malko'nun midesini bulandırdı.

— Demek, Hans Dorbach'ın hikâyesi doğruymuş? dedi Malko.

— Kesinlikle, dedi Otto Diesman. Bize doğruyu söyledi. En azından bir bölümünü. Sakladığı bilgilerin bazılarının General Hurvitz'e ait olduğunu sanıyorum. Dorbach'ın "topladığı" belgeler içinde Hurvitz'inkiler ağır basıyor olmalı.

— Bu düzeyde bilgi almak çok seyrek oluyor, dedi Malko.

— Hem de nasıl, diye onayladı Bavyeralı.

Fakat bütün her şey Renata ile buhar olup uçmuştu.

Telefon çaldı, Otto Diesman açtı. Malko adamın sesindeki saygı ifadesini hemen farkettiler. Birkaç dakika sonra telefonu kapattığında felakete uğramış gibiydi.

— Neler oluyor? diye sordu Eric Russel.

Otto Diesman'ın pembe rengi atmıştı.

— Oldukça önemli şeyler, dedi. Doğu Alman Cumhurbaşkanı Honecker az önce Helmut Schmidt'e telefon etmiş. BND'yi Dorbach'ı kaçırmakla suçlamış. Her iki Almanya'nın arasının açılacağını bildirmiş ve eğer bu dava onları memnun edecek şekilde bitmeyecek olursa Doğu Almanya'nın...

Eric Russel gülmeye başladı.

— İhtiyar keçi dişlerini bize ilk kez göstermiyor ki...

— Tabii, dedi Otto Diesman. Fakat Honecker'in elinde kuvvetli deliller olmalı... Başbakan az önce bizim şefe telefon ederek Hans Dorbach'ın burada bulunduğundan NATO'nun haberi olmamasını istemiş...

— Honecker Renata Hurvitz'den de bahsetmiş mi? diye sordu Malko.

— Bilmiyorum... diye cevap verdi Diesman. Zaten kadın burada değil ve yerini de bilmiyoruz.

— Belki henüz onun kaçış haberini almamışlardır, diye ortaya bir fikir attı Malko. Çünkü ülkesinden görevli olarak çıktı. Fakat, çabuk öğrenirler. Renata'yı onlardan önce bulmalıyız...

Eric Russel gözlerini havaya kaldırdı.

— Tabii... Fakat nasıl?

— Başka bir şey daha var, dedi Bavyalı. Doğu Alman Ordusu'na ait yüksek rütbeli bir subayın Albay Dorbach'ı ziyaret etmesini istiyorlar...

— Burada mı? diye gürlendi Eric Russel nefretle. Kim istemiş bunu?

— Burada, dedi Diesman. Wolfgang adında bir avukat.

Eric Russel saçını arkaya itti.

— Söyleyin bana, şu Wolfgang denilen adam Doğu ile Batı arasındaki iltica davalarına bakan meşhur avukat değil mi?

— Evet, o!..

— Burada ne arıyormuş?

Otto Diesman başını önüne eğdi.

— Söylenene göre, avukat Dorbach'a ülkesine geri dönmek isteyip istemediğini soracaktı...

Malko da başını eğdi.

— Bu delilik, dedi. Hemen öldürsünler diye değil mi?..

— Bu bana da tuhaf geldi, dedi Otto Diesman. Fakat bizimkiler bu işe çok önem veriyor. Güvenlik sorunları uzmanı Ferdinand Dickel'i bekliyoruz. Her an gelebilir.

Malko ile Eric aralarında bakıştılar. CIA'nın hazırladığı bu operasyon yeni boyutlar almıştı. Renata Hurwitz'in elindeki önemli belgelerle ortadan kaybolması bir yana, şimdi de Doğu Almanlar Hans Dorbach'ı kurtarmak için yabancı bir ülkeye saldırmaya kalkıyorlardı.

Hemen acil tedbirler almak gerekiyordu. Malko ayağa kalktı.

— Ben otele dönüp Hans Dorbach'ı uyandıracam, dedi.

V. BÖLÜM

Eric Russel hemen yerinden kalkıp Malko'nun peşinden fırladı. Malko ile birlikte asansöre bindiler.

— Yine de telaşa kapılmamak gerek, dedi Amerikalı. Renata Hurvitz'i bulamasak bile Dorbach var ya. Bütün bildiklerini er veya geç anlatacaktır. Doğu'ya dönmesi için hiçbir tehlike yok. O deli değil...

— Deli değil, dedi Malko, ama çaresiz. Hayatında ilk kez bir iş yapmaya kalktı, onu da yüzüne gözüne bulaştırdı. Renata'ya deli gibi aşık.

Giriş katına indiler. Tan vaktinin kızıl maviliği altında bahçe karanlık görünüyordu. Siyah BMW bekliyordu.

— Haydi gidip ona moral verin, diye tavsiyede bulundu Eric Russel. Renata Hurvitz'in bulunmasını beklerken ben de ona bir sevgili bulacağım. Bu onun üniforma aşkını siler.

— Kim?

— Bir sokak kızı. Bazen bize büyük yararları dokunur. Bonn'da oturuyor. Bu akşam burada olur.

Malko odaya girdiğinde Hans Dorbach'ın gözleri açıktı ama hâlâ yatıyordu. Malko'ya boş boş baktı ve yorgun bir sesle sordu:

— Yeni bir haber yok mu?

— Hem evet, hem hayır, diye cevap verdi Malko. Hurvitz'den hiçbir ses çıkmadı, fakat Doğu'dakiler çok

gürültü çıkartıyorlar.

Olanları albaya anlattı. Albay çarşafıyla oynuyordu. Akli başka yerdeydi. Nihayet kalktı ve banyoya gitti. Malko bu fırsattan yararlanarak adamın valizine baktı, başka silah aradı. Bir çeyrek saat sonra, albay banyodan çıktı. Tıraş olmuş, saçını taramıştı. Fakat yüzü hâlâ asıktı.

— Pullach'a gitmem gerektiğini sanıyorum.

— Ben de öyle, dedi Malko. Bir kahvaltı ister miydiniz?

— Hayır, sağolun...

Sis kalkmıştı. Hava nefisti. Doğu Alman subayı bir şeyler arıyormuş gibi etrafına bakındı, sonra hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Aynı anlamsız ifadeyle kapıda bekleyen siyah BMW'ye bindi. Malko birden canının sıkıldığını hissetti.

Renata nerede aranacaktı? Eğer Doğu Alman subayı bunu bilmiyorsa onların şansı daha da azdı.

Bu problemin anahtarı Hans Dorbach'tay di. Malko birden Otto Diesman'ın bahsettiği bilgi kaynaklarını hatırladı. Ya Hans Dorbach hiçbir şey bilmiyorsa? Ya Batı Almanya'ya sızan köstebeklerle ilgili tüm bilgiler Renata Hurvitz'in elindeyse? Bu durumda Hans Dorbach konuşmazdı. En azından hiçbir şey bilmediği için ağzını açmazdı. Tüm bilgiler gerçekten Renata'da mıydı?

Gerçeği albayın kendisinden öğrenmek gerekiyordu. Bir dahaki buluşmalarında bunu deneyecekti.

*

**

Saat dört olmuştu. Malko, Bayerischer Hof Otel'i'nin holünde bir aşağı bir yukarı dönüp duruyordu. Beklemekten sinir olmuştu. Pullach'dan hiç haber yoktu. Hans Dorbach'ın iltica edişi henüz halka duyurulmamıştı.

Otelin holüne uzun boylu, genç bir kadın girdi.

Malko kadının endamına hayran oldu. Kısa sarı saçlı bir afetti, tayyörünün ceketini elinde tutuyordu. Almanlarinki gibi sert bakışlı mavi gözleri vardı. Giydiği yüksek topuklu ayakkabılarla boyu bir metre doksan santim olmalıydı. Bronzlaşmış bacakları incecikti. Dosdoğru resepsiyona gitti ve birkaç saniye sonra hoparlörden şu anons yapıldı:

— Bay Eric Russel.

Malko yabancı kadına doğru yaklaşarak:

— Eric Russel burada değil. dedi. Ben onun arkadaşayım. Size ne gibi bir yardımım dokunabilir?

Sarışın afet Malko'yı keskin gözlerle şöyle bir inceledikten sonra sert ve kısık bir sesle konuştu:

— Ah, siz Malko Linge olmalısınız, dedi.

Sesinde itham eden bir hava vardı. Malko anlamamıştı.

— Emrinizdeyim...

— Marlene Teller. Bonn'dan geliyorum.

— Eric Russel bana haber vermişti, dedi Malko gülümseyerek. Birazdan buraya gelecek. Barda bir kadeh içki içer miydiniz? Ben size durumu açıklayacağım.

— Memnuniyetle, dedi genç kadın. Eşyalarımı odaya çıkarttırırım.

Ahşap kaplamalı bar karanlık ve boştu. Arkalarda bir yer seçip deri koltukların içine gömüldüler. Ayak ayak üstüne atınca Marlene Teller'in bronz bacakları cömertçe açıldı. Sutyen giymemişti. Mavi gözlerindeki kendinden emin ifade, insanı etkiliyordu: Malko kendine Perrier, Marlene'e de viski ısmarladı. Genç Alman bardağını bir dikişte boşaltıverdi, bir daha doldurdu, bir üçüncü kez daha doldurdu. Tıpkı bir erkek gibi içiyordu. Durmadan ayaklarını indiriyor, sonra yeniden bacak bacak üstüne atıp duruyordu. Malko ona Hans Dorbach'tan bahsetti.

— Prusyalıların hepsi birbirine benzerler, dedi

nefretle. Savaş dışında hiçbir işe yaramazlar. Böyle bir sevgilim vardı. Onu terkettiğimde intihar etmeye kalkıştı... Ben bir erkek için asla intihar etmem...

— Siz erkeklere düşman mısınız? diye sordu Malko gülerek.

Kadın onu sert bir bakışla süzdü.

— Hiç de değil. Aşık olduğum çok olur, ama fazla önem vermem... Erkeklerin hepsi birbirine benzer. Eğer onlara değer verip bağlanırsanız hemen sizi tekmeleyip ezerler. Tersini yapmak daha güzel, öyle değil mi?

Malko kendi kendine, Marlene Teller'in Dorbach gibi bir gönül macerası kazazedesine ilaç olup olamayacağını düşündü... Genç kadın sanki onun düşüncelerini okumuş gibi:

— Hiç merak etmeyin, dedi. Prusyalı albayımızın yanında küçücük bir kuzu kadar yumuşak ve aynı zamanda onu eken şıllık gibide cilveli olacağım. Bana biraz şu Renata denilen kadından söz edin. Sizde içinizi gıdıklıyor muydu?

— Yeter, dedi Malko. Niçin soruyorsunuz?

— Onun gibi olabilmek için. Gördüğünüz gibi ben doğuştan oyuncuyum. Çok eğlenirim...

— Başkasına ait olan bir erkeği baştan çıkarmak sizi rahatsız etmiyor mu?..

— Ah, hiç anlamıyorsunuz. Çok garip. Karşımızdaki sevişmek istemeyen bir erkek, çünkü kafasında başka bir kadın var. Kafasındaki bu kötü fikirleri değiştirip ona zevk vereceğim. Mükemmel, değil mi? Her şey bu kafadadır. Sonra kendime bir başkasını bulacağım. Kendi seçtiğim birisini... Belki sizi...

— Teşekkürler, dedi Malko. Yanımda annem olmadan tek başıma hayvanat bahçesine girmem.

Marlene sert bir bakışla ayağa kalktı.

— Dinlenmek istiyorum. "O" gelince beni odamdan telefonla çağırırsınız. Numaram 455.

Yeni gelen müşterilerin hayran bakışları arasında

çıktı. Böyle güzel bir kızın CIA'ya hizmet etmesinin sebebi ne olabilirdi?

Malko düşünürken Russel gelip yanına çöktü.

— Kahrolsunlar! Devlet Sekreteri Ferdinand Dickel geldi. Haberalma şefiyle bir görüşme yapmış. Dostumuz Otto Diesman'dan haber aldım. Orada herkesin birbirinden haberi var... Ferdinand Dickel'in söylediklerine göre yarın BND'de Avukat Wolfgang Mogel, Dorbach ve karısı ile bir toplantı düzenlenecek.

— Dorbach kabul etti mi?

— Kabul etti. Canı çok sıkıldı. Şu Renata cadısının ani kaçısu onu mahvetti. Bugün ağzından hiçbir şey çıkmadı: Sadece boş laflar. Banta hiçbir şey kayıt edemedik. Sanki bizimle alay ediyor. Boşluğa bakarak saatlerce öyle oturuyor. Ona, bize yardımcı olursa özel bir uçakla Langley'e "Çiftliğe" götüreceğimizi, istediği her şeyi verebileceğimizi, onu koruyacağımızı, yüzüne yeni bir şekil verdirebileceğimizi söyledim. Hiçbir tepki göstermedi.

— Ya köstebekler? O konuda ne dedi?

— Hiç cevap vermiyor. Halbuki ona bunları kendisi açıklamasa bile Renata'nın konuşacağını da söyledik... Sanırım sadece kalbi kırık, o kadar. Şu kadını bulmak gerek. Tanrı aşkına, yoksa...

— Yoksa ne?

— Bilmiyorum... Daha sonra konuşacağını söyledi bana, her şey yoluna girince... Belki, yarın.

— Onu zorla götürmezler herhalde, dedi Malko. Aksi halde büyük bir skandal çıkar.

— Bilmiyorum, diye itiraf etti Amerikalı. Honecker hükümete şantaj yaptı herhalde. Muhafazakârlar köpek gibi uluyor. Neyse, albayı sakın yalnız bırakmayın, şimdi odasında.

— Marlene Teller geldi, diye bildirdi Malko.

Amerikalının yüzü güldü.

— Ah, bu bizim son şansımız. İşini iyi biliyor değil

mi? Albaya onun Spiegel'de gazeteci ve bir dost olduğunu söyledim. Ve hikâyesini sırası geldiğinde biz izin verince yayınlacağını da ekledim. Eğer bu adam normal bir insansa geçireceği geceden sonra uysal bir hayvancık olacak.

— Göreceğiz, dedi Malko düşünceli.

**

Marlene Teller bambaşka bir tip olmuştu. Sarı saçlarını güzelce taramış, bukleler yapmıştı. Göğsü siyah dantelle süslü bir bluz giymişti. Siyah çorapla bacakları, yırtmaçlı kadife eteğinin altında daha da uzun görünüyordu. Çekik gözlerinde mavi şimşekler çakıyordu. Dudakları ise tropik bir meyveyi anımsatıyordu.

Albay Hans Dorbach mavi takım elbisesinin içinde, yüzü ve gömleği aynı beyazlıkta, bitik bir haldeydi. Eric Russel tarafından kadınla tanıştırıldı. Güç bela karşısındaki sarışına baktı.

— Münih'in en iyi lokantalarından birinde bir masa ayırttım, dedi Amerikalı yapmacık bir tebessümle.

Hans Dorbach gülümsemek zahmetine katlanmadı. Rolls'da giderken, yol boyunca tek bir söz bile söylemedi.

"Drei Husserden" kırmızı kadifeleri, loş ışıkları ve zengin görünüşüyle çok gözalcı bir yerdi. Güzel hanımlarla zarif beylerin rağbet ettiği bir lokantaydı. Eric Russel 70'in bordo şarabını istedikten sonra sohbeti açtı. Hans Dorbach yalnızca evet ve hayırlarla cevap veriyordu. Sanki birden içeri Renata girecekmiş gibi, gözleri salondaydı. Yanında Marlene Teller bacaklarını açmış oturuyordu, ama bu Dorbach'm umurunda değildi. Genç kadın orasını burasını göstermekten fazla ileriye gidemiyordu. Dorbach'a doğru eğiliyor, ona tatlı bir sesle hitap ediyor, hikâyesini anlattırmaya çalışıyordu...

Albay arasına cevap veriyordu. Sonra bardağını eline

alıyor, bitince yeniden dolduruyordu. Ayrıca orkestranın gürültüsü de konuşmayı güçleştiriyordu.

— Canım dans etmek istiyor, dedi Marlene Teller, Dorbach'ın gözlerinin içine bakarak.

Doğu Alman subayı duymamazlıktan geldi.

Malko durumu idare etmek için ayağa kalktı ve genç kadını dansa davet etti. Marlene hemen yerinden fırlayıp Malko'ya sımsıkı sarıldı. Kalçalarını kıvrarak samimi bir şekilde dans ediyordu.

— Onu tahrik edeceğiz, diye fısıldadı. Bu adam taş değil ya...

Genç kadın boyuna taktik değiştiriyordu, ama Hans Dorbach bordo şarabıyla ilgileniyordu. Eric Russel ümitsizliğe düşmeye başladı. Malko Marlene'i masaya geri getirdi ve Prusyalı albaya doğru eğilerek ani taarruza geçti:

— Albayım, kendinizi iyi hissetmiyor musunuz? diye sordu.

Subayın gözleri puslanmıştı. Yapmacık bir kahkaha attı.

— Yoo, hayır, çok iyiyim. Yemekler çok güzel, şarap nefis ve şu genç hanım benim gönlümü almak için çok uğraşiyor... Onu siz mi buldunuz?

— Onu çok büyülediniz herhalde, diye düzeltti Malko kibarca.

Hans Dorbach omuzunu silkti.

— Ben dans etmesini sevmem, dedi. Zaten bilmem de.

— Öyleyse, otele dönelim, dedi Malko.

Amerikalı şişkin faturayı ödedikten sonra Rolls'un içinde toplandılar. Elko Krizantem, Astra'sım koltuğun altına sürmüştü. BND'nin BMW'si peşlerinden geliyordu. Gereksizdi bu. Çünkü Malko Doğu Almanların şu an ani bir baskın yapmayacaklarından son derece emindi. Bağlantılar kopmuştu, başka bir yol bulacaklardı...

Bayerischer Hof'un holünde Malko ile Eric Russel göz göze bakışıp anlaştılar. Marlene Teller henüz daha pes etmemişti. Hans Dorbach'a yaklaştı.

— Biraz gevezelik etseydik, dedi. Bana hayatınızı anlatırdınız. Sizinle gelebilir miyim?

— Eğer istiyorsanız, memnuniyetle, dedi Doğu Alman subayı.

Asansöre binerken Eric Russel da arkalarından rahatlamış bir ifadeyle gülümsedi... Marlene Teller, gerçekten çok mükemmeldi... Malko'ya döndü:

— Sanırım onu hayata döndürmeyi başaracak...

— Ümit ederim, diye içini çekti Malko. Yarı karısıyla saat kaçta buluşacaklar?

— Sabah dokuzda, BND'de. Odada dinleme cihazları bulunduğunu söylemem herhalde gereksiz. Meraklanacak pek bir şey yok sanırım. Hans Dorbach deli değil. Demirperdeye geri döndüğü takdirde başına gelecekleri biliyor. Münih'te gece bekçiliği yapsın çok daha iyi.

Malko, Amerikalının tahminlerine katılmadı. Her geçen gün aleyhine olacaktı.

— Ya Renata? diye sordu. Onu kim arıyor?

— Ferdinand Dickel'e haber vermek zorunda kaldık, diye itiraf etti Eric Russel. Teşkilatını bu işle görevlendirdi. Onu bulunca haber verecekler.

Almanya'da saklanan o kadar çok solcu vardı ki, bu nedenle pek kolay olmayacaktı. Adres değişikliklerinin üç gün içinde bildirilmesiyle ilgili bir kanun çıkarılmıştı, ama onun da pek faydası yoktu...

BND'nin şüphelendiği şahısların hepsini takip etmek olanaksızdı. İstatistiklere göre böyle kişilerin sayısı otuz bin civarındaydı... Çok önemli olanlara ise ulaşmak oldukça zordu. O zaman Marlene Teller imdada yetişiyordu.

*

**

Malko, ara kapıya rağmen Albay Dorbach'ın odasından gelebilecek seslere kulak kabartıyordu. Marlene ile albay yukarı çıkmalı henüz yarım saat olmuştu. Eric Russel haklı olabilirdi.

Eğer, Hans Dorbach'ı Renata'nın hatırasından koparabilirlerse, adam hem hayattan yeniden zevk almaya başlayacak, hem de "hatıralarını" bir güzel anlatacaktı. O bilgiler çok önemli olmalıydı, aksi takdirde Doğu Almanya firariyi geri almak için bu kadar çaba sarfetmek zahmetine katlanmazdı. Bu ilk kez olmuyordu...

Malko kapısının çalındığını zar zor duydu. Tabancasını eline alıp kapıyı açmaya gitti. Gözlerini kaldırdı. Marlene Teller karşısında duruyordu. Makyajı akmış, bluzunun düğmeleri açılmış, ayakkabıları elinde, içeri girdi. Malko'nun karşısındaki koltuğa çöktü. Neden sonra Malko genç kadının boynunda mor bir leke gördü.

— Ne oldu?., diye başladı.

— Beni tıpkı bir sokak kadınıymışım gibi becerdi ve ısırıldı. Deli bu herif!

— Şimdi ne yapıyor?

— İçiyor.

Malko ara kapıya yaklaşıp, kulağını dayadı, ama bir şey duymadı. Marlene Teller eliyle saçlarını düzeltti.

— Ben yatmaya gidiyorum, dedi. Yarın yeniden deneyeceğim. Onu mutlu edeceğimi öğrenecektir sonunda.

Cesaretini kaybetmemişti. Malko kadının kendi koynunda daha rahat uyuyacağını düşündü ama albay Dorbach'ın artıklarını toplamaya da hiç niyeti yoktu. Marlene Teller ayakkabılarını giyip koridorda kayboldu.

Yalnız kalınca, Malko ara kapının kilidini açtı. Albay Dorbach'ın odasında ışık yanıyor. Subay bağırırdı:

— Gelsenize.

Malko içeri girdi. Dorbach üzerinde pijaması, elinde içki bardağı koltukta oturuyordu. Ayaklarının dibindeki votka şişesi boşalmak üzereydi. Malko'ya kötü kötü baktı.

— Ne istiyorsunuz?

Malko tebessüm ederek onu yumuşatmaya çalıştı.

— Her şey yolunda gidiyor, diye sevinmiştim.

— Her şey yolunda değil, dedi acı acı Hans Dorbach. Bunu pekâlâ siz de biliyorsunuz...

— Uyumanız gerekiyor.

— Ben istediğim zaman uyuyabilirim. Bunun hiçbir faydası yok. Beni rahat bırakın.

Malko ara kapıyı açık bırakarak odasına geri dönüp yattı. Üç dakika sonra yorgunluktan uykuya daldı.

*

**

Rüyasında kendisini astıklarını gördü, ip boynunu sıkıyordu. Sıçrayarak uyandı, fakat boğulma hissi geçmedi. Tam tersi. Birkaç saniye sonra bunun bir kâbus olmadığını anladı. Birisi boynunu sıkarak onu boğmak istiyordu. Çırpındı, lambanın düğmesine bastı. Bir an için ittiği saldırgan yeniden üstüne atladı. Bu Hans Dorbach'tı. Üstü çıplak, gözleri deli gibi, hatları karışmıştı.

— Onu nereye sakladınız? Alçak! diye bağırıyordu Hans Dorbach. Söyleyin, yoksa sizi öldürürüm...

Malko cevap bile veremiyordu. Saldırganı itmek için bir diz attı. Fakat albay uykulu haline ve alkole rağmen çok kuvvetliydi. Malko ise gücünü kaybettiğini hissediyordu. Gözleri kararıyordu.

Bütün gücünü toplayıp, birden albayın sol kolunu yakalayarak boğazından çekmeyi başardı. Nefes nefese ikinci eli de geri itti. Derin bir nefes alarak ciğerlerini doldurup, kanının damarlarında akışını hissetti. Hans Dorbach bu kez elinde koca bir küllükle geliyordu.

— O nerede? diye haykırdı. Onu bana geri verin.

Küllük Malko'nun başının yanından kupayı geçti ve duvara çarparak tuzla buz oldu. Malko tabancasını kaptı ve albaya doğrulttu.

— Durun!

Adam tabancayı görmemiş gibi ilerlemeye devam ediyordu. Malko geriledi. Onu vuramazdı! Yere nişan alıp ateş etti. Patlama sesiyle Hans Dorbach havaya sıçradı ve hemen durdu; uykudan uyanıyormuş gibi Malko'ya baktı. Yüz hatları gevşedi, kolları vücudunun iki yanına düştü, birdenbire hiçbir şey söylemeden geri döndü. Bu kez Malko, kendi tarafından kapıyı kilitledi. Boynu kıpkırmızı olmuştu. Damarları atıyordu. Kalbinin çarpması durunca Eric Russel'in odasına gitti. Kapıyı çaldı. Amerikalı kapıyı geç açtı.

— Ne oluyor?

— Hans Dorbach beni öldürmek istedi... dedi Malko.

Eric Russel hemen uyandı.

— Ona ne oldu böyle?

— Renata'yı bizim kaçırdığımızı sanıyor.

— Aman Tanrım!

Malko ona uykudan nasıl uyandırıldığını anlattı. Odaya geri dönüp kilidi ve ara kapıyı açtılar. Oda aydınlıktı ve Hans Dorbach yatağında horul horul uyuyordu.

— Yarnın aklı başına gelir, dedi Eric Russel. Doğu Alman ajanlarını sepetler sepetlemez, onu Langley uçağına koyarız.

— BND ile mutabık kalınırsa, diye belirtti Malko. Tabii kendisiyle de.

— Onlar işi uzatıyorlar gibi geliyor bana, diye itiraf etti Amerikalı. Guillaume* olayından beri gözleri görmez oldu... Zamanlarını birbirleri hakkında dosya

düzenlemekle geçiriyorlar... Dönüp dolaşp hep aynı noktaya geliyoruz: Renata Hurvitz, sanki yer yanıldı, içine girdi.

— Bir ihtimal daha var, dedi Malko. Basına haber verelim. Renata'nın resmini çizdirip yayınlattıralım. Çok güzel olduğu için kolay farkedilir. Bir sonuç alabiliriz...

— Pullach'ın izni ve emri gerekiyor, dedi Amerikalı. Aksi halde gözlerimi oyarlar. Haydi artık yatalım. Yarnın zor bir gün olacak...

Hans Dorbach ağzı açık uyuyordu. Malko ona acıdı. Bu daha başlangıçtı. Firarilerin hayatı çok tehlikeli ve zor olurdu. Bir gün KGB'nin eylem örgütü onu bulacak ve öldürecekti. Buna rağmen özgürlük o kadar tatlı bir şeydi ki, her şey göze alınabiliyordu.

Bu firarın ödülü Renata Hurvitz olunca, her şey albaya daha bir kolay görünmüştü. Malko Hans Dorbach'ın karısını merak ediyordu. Acaba neye benziyordu ve Albay Dorbach, birlikte kaçtığı kadının yardımı olmaksızın dayanılması güç buluşmada nasıl davranacaktı!

* Guillaume: Willy Brandt'in danışmanı ve bir Doğu Atman ajanıydı. Almânya'daki meşhur bir casusluk olayı.

VI. BÖLÜM

Albay Dorbach, yeşil apoletli gri üniformasını giymekte ısrar etmişti. Bu kıyafetiyle Bayerischer Hof'un holünde büyük ilgi topladı. Bir tek, Renata Hurvitz'in götürdüğü tabancası noksandı. Pullach'ın gönderdiği siyah BMW'ye binerken biraz sert, suskun ve ciddiydi. Malko yolu değil de, yanındaki adamı seyrediyordu. Hans Dorbach önüne bakıyordu, sanki Malko orada yoktu. BND'nin ön koltukta oturan iki ajanı da sessizlik konusunda onlardan pek geri kalmıyordu. Malko ortaya bir laf attı:

— Karınızla karşılaşmak sizi rahatsız etmiyor mu?

Hans Dorbach Malko'ya anlamsız gözlerle baktı.

— Karımla mı? Hayır, hiç farketmez. Zaten pek samimi ve birbirimize bağlı değiliz.

— O halde onu görmeyi niçin kabul ettiniz?

Albay omuzunu silkti ve çenesini oynattı.

— Niye olmasın? Bu tatsız "formaliteyi" bana BND teklif etti. Sebebi de, bizimkilerin benim burada zorla tutulduğumu iddia etmelerine engel olmak... Bonn'daki dostlarınız bana çok ihtimam gösteriyorlar. Herr Linge. Sekreter Ferdinand Dickel bile beni görmek için buralara kadar gelmiş...

— Bu buluşma hiçbir şey ifade etmez, dedi Malko. Sizin için gereksiz bir kanıtlama.

Hans Dorbach cevap vermedi, yeniden eski

sessizliğine döndü. Malko biraz bekledikten sonra sordu:

— Renata Hurvitz'i bulamazlarsa ne yapacaksınız albay?

Albay bu soruya şaşırılmış gibi göründü, sonra boynunu büktü.

— Benim için artık Renata Hurvitz diye birisi yok, Herr Linge. İster bulunsun, ister bulunmasın. Size bunu daha önce de söylemişim. Yapacağım şeyin de pek önemi yok...

Malko'nun açıklama isteyecek zamanı olmadı. Çünkü Pullach'a gelmişlerdi. Kapı nöbetçilerini geçtiler. Eric Russel ile buluştular. Amerikalı onları dışçilerin bekleme odasına benzeyen sade bir salona götürdü. Otto Diesman da geldi. Dünden daha az pembe ve daha az sinirliydi. Hans Dorbach'ın elini samimiyetle sıktı.

— Devlet Sekreteri Ferdinand Dickel birazdan sizinle tanışacak, dedi albaya.

Hans Dorbach boş ver anlamına başını eğdi. Eric Russel giriş avlusuna bakan pencereye yanaşmıştı.

— İşte geliyorlar, dedi.

Malko, onun yanma gitti. BND'nin giriş kapısında duran siyah Mercedes'i gördü. İki sivil memur gelenleri karşıladı. Malko Hans Dorbach'a bir göz attı. Şapkası dizlerinin üstünde bir iskemlede dimdik duran albay kıpırdamadı bile. Malko tekrar pencereye döndü.

Mercedes'den bir kadınla iki erkek indi. Kadın zayıftı. Üzerinde kürk manto vardı. Yüzü üçgen biçiminde ve sertti, fakat kesinlikle çirkin değildi. Ağzı büyükçe, yanakları çukurdu. Sarı saçlarını topuz yaparak tepesine toplamıştı. Bayan Dorbach olduğu kesindi. Malko'nun beklediği iriyarı kadından hiç eser yoktu. Elinde çanta tutan gözlüklü adam, Avukat Wplfgang Mögel olmalıydı. Üçüncü şahıs sivil giyimli olmasına rağmen davranışlarındaki sertlikten bir Doğu

Alman subayı olduğu hemen anlaşılıyordu. Doğu Alman delegeler hazırды. Rehberleri eşliğinde dev binadan içeri girdiler.

Bütün bunlarda doğal olmayan bir hava vardı. Malko, birden Hans Dorbach'm ayağa kalkıp yan pencerelerden manzarayı seyrettiğini gördü. Biraz sonra albay Malko'ya dönerek:

— Gördünüz ya, iri olanı General Klaus Dieter Baumgartner, dedi. Grenzetruppen'lerin patronu, iyi bir amir, çok dürüst ve doğru, dedi.

— Aynı zamanda komünist, diye vurguladı Malko. Sovyet Ordusu'nda yemin etmiş bir komünist.

Bir BND ajanı kapıyı açtı. Otto Diesman ayağa kalktı. Hans Dorbach iki adama ayak uydurarak odadan çıktı.

Eric Russel ile Malko yalnız kaldılar. Konuşmadan bir süre bakiştılar. Her ikisi de çok heyecanlıydı. Malko Renata'yı hatırladı bir an. Amerikalı sinirli sinirli bir sigara yaktı.

— Neler olduğunu öğrenmeye çalışacağım, dedi. Beni burada bekleyin.

*

**

Eric Russel geri döndüğünde Malko'nun heyecanı hafiflemeye başlamıştı. Eric Russel'in yüzü allak bullaktı.

— Neler oluyor? diye sordu Malko.

Amerikalı Malko'nun yanına çöktü.

— Bilmiyorum, ama durumu beğenmiyorum... Dışarda biriyle konuştum ve ondan bazı şeyler öğrendim. Başbakan her şeyi anında öğrenmek istiyormuş. Ferdinand Dickel'in burada oluş nedeni de bu zaten. Kendisi "Helmut Schmidt'in gözüdür". Bir odaya kapanmış sürekli telefon ediyor. Doğu Alman delegelerini ağırlayacakmış. Başbakanın bir "komplo" ya kurban gitmemesine çalışıyor.

— Ne komplosu? dedi Malko korkuyla.

Eric Russel ona doğru eğildi:

— Dostuma bakılırsa, Dickel, Dorbach'm geri gitmesini istiyormuş...

— Fakat bu korkunç bir şey, dedi Malko. Onu ölüme göndermek istiyor...

Amerikalı yeni bir sigara yakarken içini çekt:

— Bu hikâye artık can sıkıcı gelişmeler göstermeye başladı... Honecker başbakana peş peşe telefon açıp Dorbach'm bir casus olduğunu söylemiş. CIA ile CDU'nun iki Almanya'nın arasını açmak için müştereken düzenledikleri bir olay demiş. Bu durumun Doğu-Batı ilişkilerinde kötü sorunlar yaratacağını ilave etmiş. Albay Dorbach'm bir bunalım anında kaçmış olabileceğini, aslında ihanet etmek istemediğini, bunun kişisel bir dava olduğunu belirtmiş. Başbakan çok gizli tekliflerde bulunmuş olmalı ki, sözlerini dinliyorlar.

— Renata'dan hiç söz edilmiyor, diye belirtti Malko.

— Hans Dorbach onun adını hiç ağzına almadı. Eğer, kocası Angola'da ise bir, iki günlük yok oluşu farkedilmemiştir. Üstelik albayla beraber gitmedi. Bizden başka da onu gören olmadı...

— BND'nin haberi var.

— Sadece bazı üyelerinin ve onlar da Renata'nın Doğu'dan geldiğini zaten bilmiyorlar. Dorbach'm karısıyla yüzleştirilmesi sizce nasıl geçecek dersiniz?

— O Prusyalının kafasında neler döndüğünü kim bilebilir?

— Gidip neler olduğuna bir bakayım, dedi Amerikalı. Bir saattir beraberler.

Eric Russel birkaç dakika sonra geri döndü ve Malko'ya kendisini izlemesini işaret etti. Beyaz boş koridorları geçerek küçük bir odaya ulaştılar. Odada bir konsolun üzerinde altı televizyon ekranı vardı, iki adam koltuklara oturmuş seyrediyordu. İzleyicilerden biri Otto Diesman'dı. Hemen odadan çıktı. Ekranlardan bir

tanesi çalışıyordu.

Malko ekranda Dorbach ile Doğu Almanya'dan gelen üç kişiyi gördü. Bayan Dorbach ile avukat susuyorlardı, fakat albayın dudakları hareket ediyordu.

— Ne diyorlar? diye sordu Malko.

Eric Russel bir düğmeyi çevirdi. Birden, bir cızırtı kulaklarını tırmaladı.

— Yanlarında parazit yapıcı aletler getirmişler, dedi. Avukatın çantasına koymuşlar. Çok gelişmiş bir model. BND'nin uzmanları bu cihazı etkisiz kılmaya çalışıyorlar, ama hâlâ bir şey yapamadılar...

Daha sonra, Malko ekrandan kaçağın yüzünü inceledi. Albayın psikolojik baskıya maruz kaldığını hemen anladı.

General Baumgartner baskı uygularken, karısı da onu göz hapsine almıştı. Kocasının kendisine her bakışında ona tebessüm etmeye çalışıyordu...

— Ne konuştukları bilinmiyor, değil mi? diye sordu Malko.

— Hayır, dedi Amerikalı.

Parazit eşliğindeki bu sessiz görüntü çok sıkıcıydı. Birden, avukat saatine baktı, ayağa kalktı ve odadan çıktı.

— Ne olduğuna bir bakayım, dedi Russel.

Malko, bu garip manzara tarafından esir alınmış gibi yerinden kıpırdamıyordu. Görüntü çok ilginçti: Bir Doğu Alman generali, Batı Alman Haberalma Merkezi'nin göbeğinde, bir firariyi "geri çevirmeye" çalışıyordu... Helmut Schmidt'in Almanya'sında yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Eric Russel on dakika sonra kireç gibi bembeyaz bir çehreyle geri döndü.

— Doğu Almanlar başbakana, Albay Dorbach'ı ülkesine geri döndüğü takdirde sorguya ve mahkemeye tabi tutmayacaklarına söz vermişler... Şu avukat bozuntusu herif söyledi az önce...

Malko kalbinin sıkıştığını hissetti.

— Bizim bilmediğimiz bir şey oldu, dedi. Aksi halde böyle bir anlaşma açıklanamazdı... Doğu Alman delegeleriyle tertiplenen bu toplantıyı kesmek gerek. Onu va/.geçiriyorlar... Diesman'ı bulun!

Eric Russel füze gibi fırladı. Malko BND ajanıyla ekranı izlemeye devam etti. Adam tek kelime etmiyordu. General Baumgartner hâlâ konuşuyordu. Birden Hans Dorbach üniformasının cebinden küçük bir defter çıkarttı. Bir sayfanın üzerine bir şeyler karaladı, kâğıdı katladı, sonra masanın altındaki zile bastı. Birkaç dakika sonra ayağa kalktı ve kapıyı açan BND görevlisine pusulayı verdi.

Bu ne demek oluyordu? Malko da izleme odasından dışarı fırladı. Kapının eşliğinde Eric Russel ile çarpıştı.

— Bana bir pusula yazmış, Renata'nın bulunup bulunmadığını soruyor, dedi Amerikalı. Cevabı bekliyor. Ne yapacağız?

— Ona gerçeği söyleyin, dedi Malko. Birkaç saat kazanmak bir işe yaramayacak. Haberalma şefi ne diyor?

— Çok kızmış, fakat başbakanın emirlerine karşı hiçbir şey yapamaz. Ferdinand Dickel ile buluşmayı reddetti.

Eric Russel bir kartın üzerine tek bir kelime yazdı: "Bulunmadı" ve kâğıdı katlayıp odadan çıktı. Malko tekrar ekranın karşısına geçti. Kapının açıldığını ve BND'li ajanın kâğıdı Hans Dorbach'a verdiğini gördü. Albay kâğıda baktı, sonra cebine koydu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Avukat odaya dönünce tartışma yeniden başladı.

Malko sesi düzeltmeye çalıştı, ama boşunaydı... Dudak hareketlerini izlemeye koyuldu. Şimdi avukat konuşuyordu. Sonra sustu. Uzun bir sessizlikten sonra Hans Dorbach bir şeyler söyledi.

Malko daha fazla dayanamadı. Gözlerinin önünde

oyunan, bir dramdı.

Birden General Baumgartner'in yüzü yumuşadı, avukat gülümsedi ve Bayan Dorbach neredeyse kendini kocasının kollarına atacaktı. Albay Dorbach bile daha bir rahatlamış görünüyordu, yüz hatları o eski gerginliğini kaybetmişti. Avukat çantasını açtı ve içinden çıkarttığı kâğıtları Albay Dorbach'a uzattı. Prusyalı subay onları dikkatle okumaya koyuldu.

Eric Russel Malko'nun yanına geldiğinde albay hâlâ kâğıtları okuyordu. Yüzü karmakarışıklı.

— Toplantıyı kesmek söz konusu değil, diye bildirdi. Büyükelçimiz başbakana ulaşmaya çalışıyor. Eğer albay Batı Almanya'daki köstebeklerin isimlerini vermeden giderse çok yazık olacak.

— Kimbilir? dedi Malko. Belki de Helmut Schmidt bu nedenle gitmesini istiyordu. Yeni bir Guillaume olayı çok tatsız olacak.

— Çok fena.

Birden Malko'nun dikkati ekrana yöneldi. General Baumgartner, ayakta albayın elini uzun uzun sıkıyordu. Karısı ve avukatın gözleri önünde ikisi de gülümsüyordu... Şu el sıkışma merasimi bir türlü bitmek bilmiyordu. Malko gırtlığını sıkıyorlar sandı...

— Kaçırdık, dedi Malko.

— Bekleyin. Bir şeyler öğreneceğim, dedi Amerikalı.

*

**

Malko felaketi öğrenmek için Eric Russel'a soru sormaya gerek bile görmüyordu.

— Olacak iş değil, dedi Amerikalı soğuk bir sesle. Albay Dorbach ülkesine dönmeyi kabul etmiş. Hiçbir soruşturma yapılmayacakmış. Doğu Alman delegeler kayıt bantlarının kendi gözleri önünde imha edilmesini istiyormuş. Birkaç dakika sonra albay kendi isteğiyle geri döndüğünü belirten bir konuşma yapacakmış. Sonra, onların arabasına binecek ve her şey bitecek...

istikamet, sınır...

Malko çıldırarak hale gelmiş, Albay Dorbach'ın ekrandaki acımasız yüzüne bakıyordu. Onun iki gün önce mayın tarlalarında ilerleyişini, dikenli tellerden geçişini, Renata Hurvitz'le buluşma sevincini hatırladı. Hayatını tehlikelere attıktan sonra şimdi sevmediği bir kadına, nefret ettiği ülkesine, hem de kendi arzusuyla dönüyordu. General Baumgartner'in mantığı galip gelmişti.

Eric Russel Malko'yu kolundan çekti.

— Gelin, şimdi çıkacaklar.

Binayı koşarak geçtiler, konferans salonuna girdiler. Birçok Doğu Alman görevli çoktan gelmiş, yerlerini almıştı bile.

Malko, en ön sırada oturan ufak tefek bir adam gördü. Bir metre elli santim boyunda, ve iskelet gibi zayıftı. Uzun kollu pembe bir gömlek giymişti. İri mavi gözleri yaşarmıştı.

Bembeyaz kesilen yüzü derin bir üzüntüyle buruşmuştu.

— işte Ferdinand Dickel bu, diye fısıldadı Eric Russel. Üç kez kalp krizi geçirdi... Üfleseniz yere düşecek.

Sekreter düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibiydi, ellerini dizinin üstünde birleştirmişti.

Doğu Alman delegeler içeri girip sahnede yer aldılar; avukat tam ortadaydı. Tatlı ve ölçülü bir sesle söze başladı:

— Beyler, dedi, önce bize bu toplantı olanağını sağlayan Sayın Başbakan Helmut Schmidt'in yardımlarına teşekkür etmeyi bir borç biliriz. Kendisiyle mutabık kaldığımız noktalar şunlar: Albay Hans Dorbach ülkesine geri dönmeye karar verdi, imzalayacağımız protokol gereğince albay hiçbir suçlama ve sorgulamaya tabi tutulmayacak. Bu protokol yayınlanacak. Albay kendi kişisekproblemlerinin etkisiyle geçirdiği bir ruhsal

sarsıntı anında bilinçsizce kaçmıştır...

Sustu ve hain gözleriyle salonu taradı.

— Albay Dorbach'ın Doğu Alman Halk Ordusu tarafından herhangi bir suçlamaya maruz kalmaması için Bonn'daki yetkililer hakkındaki dosyaları yok etmeyi kabul ettiler.

Bakışlarını, Ferdinand Dickel'in yanında oturan ve kucağında bir çanta bulunan adama dikti. Adam ayağa kalktı ve sahneye bir teyp ile mikrofon yerleştirdi. Doğu , Alman avukat cihazı işletince Albay Hans Dorbach'ın kimliğini ve rütbesini açıklayan sesi duyuldu. Albay ise sanki olanlar kendisini ilgilendirmiyormuş gibi hiç oralı olmuyordu. Avukat komik bir ifadeyle bantı teypten çıkardı, bir tepsinin üzerine koyduktan sonra bir kibrit çakarak yaktı. Plastik bant hemen tutuşarak parlak bir alevle yanmaya başladı. Çıkan ufak tefek çıtırtılar salonun sessizliğini bozuyordu...

Malko Eric Russel'a doğru eğildi.

— Bir kopyası olduğundan eminim.

— Olmasa bile, diye cevap verdi Amerikalı, başbakan, onları çok korkutmuş. Söylediklerine göre Münih polisi bu salona alıcılar yerleştirmiş ve her şeyi duymuş, ama ne yazık ki pek bir şey söylemedi. Sadece bizim de bildiğimiz birkaç askeri numara...

Avukat bantın küllerini ezdikten sonra konuşmasına devam etti:

— Beyler, albay beş dakika süreyle soracağınız sorulara cevaplandırarak. Sonra, onu alıp buradan gideceğiz ve bu olay tatsız bir anı olarak kalacak belleklerde.

Eric Russel şeytan gibi yerinden fırladı.

— Albay Dorbach, Doğu'ya tamamen kendi arzunuzla mı dönüyorsunuz?

Hans Dorbach ona anlamsız gözlerle baktıktan sonra alçak ve sakin bir sesle cevap verdi.

— Evet!

- Bu dönüşün getireceği sonuçları da düşündünüz mü? diye ısrar etti Amerikalı. Sizi bir hain olarak itip kakacaklar.

Avukat sert bir sesle sözünü kesti:

— Bu konuda kesin söz aldık, albay için merak edilecek hiçbir şey yok.

Hans Dorbach' konuşmak istediğini belirtmek için elini kaldırdı.

— Çok iyi düşündüm, dedi. Hiçbir art fikrim olmaksızın "vatanıma" dönüyorum. Burada bir kaçaktan başka hiçbir şey olmayacaktım. Beni kullandıktan sonra, yani istediğiniz bilgileri aldıktan sonra kapıya koyacaktınız... Burada geleceğim hiçbir zaman olmayacaktı... Ben bir subayım. Orduda yükseleceğimi umuyorum. Vatanıma ihanet etmedim, etmek de istemedim. Bay Mogel'in de belirttiği gibi kişisel bir problemim vardı...

Avukat, onun her sözünü doğrular gibi başını sallıyordu. Albayın sağında oturan karısının üçgen yüzünde rahibelere has ciddi bir ifade vardı. Dorbach, uyuşturulmuş gibi tekdüze bir ses tonuyla konuşuyordu.

Delegelerle yaptığı görüşme dakikası dakikasına televizyon kameralarından izlenmişti. Uyuşturulmasına ya da bu tür bir müdahalede bulunulmasına olanak yoktu.

Dorbach salona ilgisizce göz gezdirdi. Malko'nun dudaklarını bir tek kelime tutuşturuyordu: Renata. Sorunun anahtarı buydu. Hans Dorbach'ın bakışları Malko'ya takıldı. Malko gülümsedi, fakat albay aldrış etmedi. Artık bütün bunların hiçbir önemi yoktu. Eric Russel Malko'nun kulağına doğru eğildi.

— Beynini yıkamışlar. Bilinçsiz... Onu öldürecekler...

— Zaten ölmüş, dedi Malko. Her şeyini Renata'ya bağlamıştı. Yabancı bir dünyada onsuz başlayacak yeni bir hayata göğüs germeye cesareti yok... Geri

dönmesinin asıl sebebi de bu zaten... O bir Prusyalı, hilekârlık nedir bilmeyen dürüst bir adam...

— Artık kimse demirperdeyi açmaya cesaret edemez, diye içini çekti Amerikalı. Herkes, Batı Almanya'nın Dorbach'ı ülkesine teslim ettiğine inanacak.

— Eğer gerçekten gitmek istiyorsa zorla burada tutamazlar, dedi Malko. Biz hepimiz onun kendi arzusuyla döndüğüne şahidiz. İstese, burada kalıp, şu üç Doğu Almanın dışarı atılması için yalnızca parmağını oynatması yeterli... Eğer yapmıyorsa, kendi bilir. Fakat ben, daha iki gün önce onun bu tarafa geçmek için hayatını nasıl tehlikeye attığını gördüm...

— Onu buraya, Pullach'a hiç getirmemeliydik. Avusturya'dan bir uçağa bindiriverecektik, tamamı.

— Fakat Renata'yı tutamazdınız, dedi Malko. Adam belki de o zaman beynine bir kurşun sıkardı... Ziyarı yok, şimdi sıra kadını bulmaya geliyor. Bir gün yine de ortaya çıkarsa onu hemen öldürürler. Ya da elindeki bilgilerle köşeyi döner...

Avukat büyük bir iskemle gürlüsüyle ayağa kalktı. Malko, bir BND ajanının gözyaşlarını sildiğini gördü. Dört kişilik Doğu Alman ekibi sahnedan indi ve kapıya doğru yürüdü. Hans Dorbach çıkmadan önce arkasına döndü, sanki Malko'nun gözlerini arıyordu.

— Bekleyin, dedi.

Subayları iterek BND ajanlarıyla koridorda el sıkışmakta olan dört Doğu Almanaya yetişti, insan kendini cenaze töreninde sanıyordu... Yüz ifadeleri ve salondaki hava bunu andırıyordu... Malko Hans Dorbach'a yaklaşmak için toparlandı Avukatla, General Baumgartner az uzaktaydılar. Hans Dorbach Malko'ya doğru ilerledi, gözlerinde bir parıltı vardı, Malko'ya elini uzattı.

— Teşekkürler, dedi yüksek sesle.

— Geri döndüğünüz için üzgünüm, dedi Malko. Bu

sizin için alınması çok güç bir karar olmalı.

— Hem de çok, diye tekrarladı Hans Dorbach, çok güç...

Birden, Malko parmaklarını sıkın elin kendisini çektiğini hissetti. Engel olmadı ve gözleri birkaç santimetreye kadar birbirlerine yaklaştı.

— Arnold Brucker, diye fısıldadı albay. Sevgilisiydi. Malko'nun elini bırakarak uzaklaştı.

Vedalaşmalar bitmişti. Doğu Alman delegeler avluya indiler. Malko, Albay Dorbach'ın söylediği sözlerin başkaları tarafından duyulmadığına emindi. Bunu ne dost, ne düşman duymuştu.

Peki, Arnold Brucker kimdi?

Renata'nın sevgilisi. Hans Dorbach'ın kimliğini açıklayacağı köstebeklerden birisi olmalıydı.

Kendini aldatan kadından intikam almak için Malko'ya eşsiz bir hediye sunmuştu. Şimdi sıra o köstebeği bulmaya gelmişti. Böylece Renata'ya da ulaşacaktı.

VII. BÖLÜM

Siyah Mercedes'in kapıları sinir bozucu bir ses çıkararak kapandı. BND ajanları pencerelerden sahneyi izliyorlardı. Haber hemen yayılmıştı. Bir kaçağın Doğu'ya böyle geri dönmesi sık görülecek bir olay değildi. Bu bir intihardı. Adamların albayı kararından vazgeçirmek için ne şeytanlıklar yapmış olabileceğini kimse kestiremiyordu. Komünistler hainleri asla affetmezdi.

Mercedes'in penceresinden avukat mutlu bir el işareti yaptı... Araba hareket etti.

— Ne ayıp, diye içini çekti Eric Russel Malko'ya. Katlandığımız eziyetleri düşünüyorum da. Bu adam deli...

Malko cevap vermedi. Arabaya bakıyordu. Hans Dorbach arka koltukta oturmuş, Malko'yu süzüyordu. Araba avludan çıkıp uzaklaştı. Albay Dorbach kendi kaderini kendisi çizmişti. Malko'nun ağzında bir tutam kül tadı kaldı. Tüm gayretler boşa gitmişti...

— İyi, diye içini çekti Eric Russel, artık raporumu hazırlamalıyım.

BND'nin adamları dağıldılar. Dorbach'ın kendisine söylediği isim Malko'nun beyninde dolanıp duruyordu. Albaydan başka bilgi de alamazdı, çünkü o şimdi başka bir dünyada, cehennem kadar ulaşılmaz bir yerdeydi.

Malko Eric Russel'a yaklaştı.

— Eric, dedi, Arnold Brucker diye birini tanıyor musunuz?

— Arnold Brucker mi? Durun bakayım, hiç yabancı gelmiyor. Ne iş yapıyor?

— Bilmiyorum, dedi Malko. Hükümette önemli bir görevi var sanırım.

Amerikalı şaşkın şaşkın ona baktı.

— Bir şeyler mi öğrendiniz? Bu Brucker'den size kim söz etti? Siz, siz bir şeyler biliyorsunuz...

— Henüz bir şey yok, dedi Malko. Fakat Doğu Alman Hükümeti'nde Arnold Brucker adındaki adamın "hassas" bir görevde bulunup bulunmadığını öğrenmek isterdim.

Eric Russel usulca üsteledi.

— Bana masal anlatmayın. Size Brucker'den kim söz etti? Kim? Dorbach mı?

— Onun kim olduğunu öğrenince size cevap verebilirim, dedi Malko. Ve sizden rica ediyorum: BND'ye ondan bahsetmeyin. Onlara ne kadar güvenebileceğimizi siz de gördünüz. Bonn Servisi'nden kim olduğunu öğrenebiliriz.

Amerikalı başını eğdi.

— Bana söyleyeceksiniz.

— Hayır, dedi Malko.

Birkaç saniye bakıştılar. Sonra Amerikalı içini çekti.

— Bana gerçeği söylemezseniz, pişman olursunuz.

Malko'nun cevap vermeye zamanı olmadı. Avluya bir Mercedes 600 girdi. Açılan kapıdan siyah pardösülü, şapkalı, çipil gözlü, zeki bir adam çıktı. Yavaş adımlarla BND'nin giriş kapısına doğru ilerledi. Çok etkileyiciydi. Herhalde boyu iki metre, kilosu da yüz kırk kilo olmalıydı.

— Bu Günther Rosenberg, haberalma merkezi şefi, dedi Eric Russel. Buranın en akıllı adamı. Diğer teşkilatlar içinde Doğu Almanlara en çok kafa tutan adamdır.

— Albay Dorbach'ın geri dönüşüne engel olamadı, dedi Malko.

Günther Rosenberg binanın içine girdi ve gözden kayboldu. Malko, sinirini bozan şu binadan bir an önce çıkmak için can atıyordu.

— Görüşürüz, dedi Russel. Biraz uyuyacağım. Ben oteldeyim. Haber alırsanız bana telefon edersiniz.

*

**

Marlene Teller, Bayerischer Hof un holünde bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Uzun parmaklarının arasında Gaston de Lagrange dolu bir bardak vardı. Erkeklerin hayran bakışlarına ilgisiz davranıyordu. Boynuna kaşmir bir atkı dolamıştı. Mavi gözlerinde yine aynı parıltı vardı. Bakışlarını Malko'ya dikti:

— Gitti mi?

— Siz nereden biliyorsunuz?

— Eric bana telefon etti.

— Evet, dedi Malko. Bonn'dan buraya boşu boşuna gelmiş oldunuz.

— Anlamıyorum, dedi genç kadın dalgın dalgın. Beni çok beğenmişti.

— Kafasında başka bir kadın vardı, dedi Malko. Bu da bir adamı kudretsiz bırakmaya yeter.

— Benimle değil, diye düzeltti kuru bir ifadeyle Marlene Teller. Yatağıma giren bütün erkekler çılgına dönmüştür hep... Hem de hemen.

— Bu ötekiler gibi değildi, diye açıkladı Malko. Karşı tarafın insanları farklıdır.

Marlene Teller ürkmüştü:

— Beni korkutuyorsunuz, dedi. Bu kişiler yeraltı dünyasının zalimleri mi?

— Siz onlara alışkınsınız, diye belirtti Malko, Eric Russel da onlardan.

— Tam olarak değil, diye düzeltti genç kadın. O bir bürokrattır. Onun bir sineği bile öldürmüş olabileceğini

asla düşünemem. Kandan nefret eder...

— Bunun bir anlamı yok. Stalin de kandan nefret ederdi. Hitler ise hayvanlara bayılırdı... dedi Malko. Ama, Eric bir katil olamaz. Neyse, sizden şimdi ayrılmam gerek. Avusturya'ya, evime dönmem lazım. Hafta sonunda arkadaşlarla dağ keçisi avına çıkacağız.

— Dağ keçisi mi? Oh, beni de götürür müsünüz?

Malko, genç kadına şöyle bir baktı. Hayatında hiç kendini anında ikram eden böyle mükemmel bir yaratık daha görmemişti. Mavi gözlerinde masum bir ışıkla kadın ona bakıyordu.

— Mavi Sakal'dan korkmaz mısınız?

— Hayır. Ben istediğimi yaparım. Sizin koynunuzda yatsam bile, eğer istersem sizinle sevişirim.

— Güzel, dedi Malko soğuk bir ifadeyle, düşüneyim.

*

**

Malko, Frank Thorpe'a yazdığı mektubu tamamlamak üzereydi. Mektup gelesi çok olmuştu. CIA'nın Eylem Bölümü Şefi Thorpe'a sık sık onu düşündüğünü yazmak geldi aklına. Thorpe dürüst ve sert bir adamdı. Malko ile aralarında bir şef ile ajanı arasındaki samimiyetten çok daha derin bir dostluk kurulmuştu...

Telefonun zili onu düşüncelerinden sıyırdı.

— Arnold Brucker'i buldum, dedi Eric Russel. Şimdi, bana onu niçin aradığınızı söyleyeceksiniz.

— Ne yapıyor?

— Ferdinand Dickel ile çalışıyor. Alman Haberalma Servisi'nden gelen bütün raporları toplayıp birleştiriyor. Sonra ayırıp en önemlilerini Ferdinand Dickel'e veriyor. O da başbakana götürüyor.

— Nereli kendisi?

— Pek çok kimse gibi, on beş yıl önce Doğu Almanya'dan gelmiş. İhtisasını Dışişleri Bakanlığı'nda yapmış. Orada pek çok görev almış. Alman Sosyalist Partisi üyesi olduğu için bu yüksek yetkili makama

gelmiş.

— Haber sızdırdığını sanıyorum...

— Zamanında güvenlik servislerinin olağan sorgu-lamasına tabi tutulmuş. Hiçbir tuhaflık bulmamışlar. Ben kendisinin 1945'te on sekiz ay boyunca Almanya'da Rusların çıkardığı bir gazetede redaktör şefliği yapmış olduğunu öğrendim...

— Ve siz bunu hiç önemsemiyorsunuz ha?

— Biliyorsunuz, dedi Amerikalı, o dönemde açıklıktan ölüyordu ve verileni hemen kabul etti. O zamandan beri, Arnold Brucker partiye kendini aşırı "sağcı" olarak gösteriyor. Yalnızca şu son zamanlarda tarafsız görünüyor. Zaten bu da şimdi günün moda olan bir hastalığı...

— Hangi diplomatik görevlerde bulunduğunu biliyor musunuz?

— Hayır.

— Bana listesini bulun ve telefon edin.

Telefonu kapattı. Henüz bir sonuç alamamıştı. Fakat Arnold Brucker'de tam bir köstebek havası vardı. Yirmi dakika sonra Eric Russel telefon etti:

— İşte bulunduğu yerler: Londra, Lizbon, Tunus, Reykjavik, La Haye, Durban, Hartum.

Malko not aldı. İki kez Renata Hurwitz'in kocasıyla aynı kentte bulunmuştu. Fakat bu yeterli değildi.

— Çok iyi Eric, dedi. Fakat daha fazla bilgi lazım. Bu sizi biraz yoracak, ama Richard Hurvitz ile Londra ve La Haye'de aynı zamanda bulunup bulunmadıklarını öğrenmeliyiz.

— Almanlara sormamı ister misiniz?

— Hayır, Langley'de son yirmi yıla ait bütün diplomatik görev listeleri mevcut. İlgili memurdan bunu hemen öğrenebilirsiniz...

— Beni güldürüyorsunuz, dedi Eric Russel, ilk önce kongrenin beğenmesi, sonra da devlet başkanının onaylaması gereken on sekiz nüshalı bir dilekçe

hazırlamam gerekiyor. Eğer bana o ismi nereden bulunduğunuzu söylemezseniz parmağımı bile oynatmam...

Malko saklambaç oynamaktan bıkmıştı artık. Ona söyledi. Eric Russel neredeyse dilini yutacaktı.

— O bilgileri mutlaka alın, dedi Malko. Bu çok önemlidir. Sizi boş yere sevindirmek istemem, ama dostumuz Dorbach bize iyi bir hediye sunmuş olabilir pekâlâ.

*

**

Eric Russel Malko'nun odasına geldiğinde gece olmuştu. Amerikalının gözlerinden Malko istediği cevabı almıştı ve sormaya gerek bile duymamıştı. Başını Malko'ya doğru kaldırdı.

— Haklıymışsınız... Arnold Brucker ile dostumuz Hurvitz aynı zamanda, hem de iki kez aynı şehirde bulunmuşlar. La Haye'de ve Londra'da.

Malko'nun sevinçten dili tutulmuştu. Demek ki, Hans Dorbach yalan söylememişti.

Bu veriler Arnold Brucker'i köstebeklikle suçlamaya yetmezdi... Kanıtı Renata'ydı. Onu bulmak için de bir ipucu yakalamış oluyordu.

— Arnold Brucker evli mi? diye sordu.

— Evet, 1964'den beri.

Her şey tamam. Malko sevinçten pırl pırl parlayan altın rengi gözlerini Amerikalıya dikti.

— Sanırım, Hans Dorbach'ın bize valizinde getirdiği köstebeklerden birini bulduk, sevgili dostum Eric Russel.

— Size niçin bu ismi verdi acaba?

— Bir tek neden görebiliyorum, dedi Malko. Hans Dorbach, Arnold Brucker'in Renata'nın sevgilisi olduğunu ya biliyordu, ya da tahmin ediyordu. Onların yeniden buluşup birbirlerinin kollarına atılacaklarını düşünüp Renata'nın planlarına ve arzularına engel

olmak istedi.

— Nasıl?

— Renata'nın sevgilisini ihbar ederek, kadının onu kullanmasına engel oldu. Renata'yı da bulursak artık ondan korkumuz kalmaz...

— Doğu Almanların da kadının peşine düşmüş olabilecekleri hiç aklınıza gelmiyor mu?

— Bunu biliyorum, dedi Malko. Fakat Brucker'i konuşturmayı başarırsa peşini hiç bırakmazlar. O zaman Renata hemen "amirini" yardıma çağırır. Genç kadın şu an Hans Dorbach'dan daha tehlikeli onlar için...

— Bu işin altından pek çok kişi çıkacak, dedi Eric Russel. Bir Alman Haberalma Servisi noksandı...

— Sizin yerinizde olsam, onlara hiçbir şey söylemezdim, dedi Malko. Arnold Brucker'e karşı elimizde henüz bir kanıt yok. Sadece Doğu'ya geri dönen bir firarinin ağzından çıkardığı bir isim. Böyle politik makamı olan bir adama karşı taarruz edebilmek için elimizde daha sağlam bir şeyler olması gerek. Haberalma klasik metodlarını kullanacak, Brucker de orada olduğu için hata yapmayacaktır... Yalnız, Renata onu tedbirsizce davranmaya zorlarsa o zaman iş değişir.

— O halde öneriniz nedir?

— Arnold Brucker nerede oturuyor?

— Bad-Godesberg'de, Bonn yakınlarında.

— Gidip orada bir gezinti yapacağım, dedi Malko. Onun aracılığıyla Renata Hurvitz'e ulaşabiliriz.

— Acele etmekte yarar var, diye belirtti Eric Russel. Eğer karşı taraf Renata'yı bizden önce bulursa, onu Ren Nehri'nin dibinde aramız gerekecek. Ne zaman gidiyorsunuz?

— Önce biraz uyuyacağım, dedi Malko. Yarın sabah ilk uçakla hareket ederim.

— Bonn'u iyi bilir misiniz?

— Hayır.

Malko birden Eric Russel'in tereddüt ettiğini fark etti.

— Kaybolmamdan mı korkuyorsunuz?

— Hayır, dedi Amerikalı. Fakat Almanlar Şirket'ten birinin Almanya'da kendi adamları hakkında tahkikat yaptığını öğrenirlerse çok kızarlar...

— Ben onlara önceden de haber verebilirdim, dedi Malko. Fakat aradığımız köstebekler zaten bilgi vereceğimiz kişiler arasında. Bunu unuttunuz galiba?..

— Öyle de olsa Langley'in bana yeşil ışık yakması gerek...

— İzin isteyin, dedi Malko. Frank Thorpe'u arayın.

— Tamam, dedi Eric Russel. Size yardımcı olacak bir teklifim var. Yanınıza Marlene Teller'i de alın. Oraları avucunun içi gibi bilir... Dahası, sizinle olan ilişkilerini derinleştirmek isteyeceğine eminim.

Malko için için güldü. Peşine casus takmanın en güzel yolu buydu...

— Sahi mi? dedi Malko.

— Evet, diye tamamladı Amerikalı. Siz onun hayatında rastladığı en çekici şapşal erkekmişsiniz. Size iyi bir ders vermek için fırsat kolladığını sanıyorum.

— Çok eğlenceli, dedi Malko. Peki, onu da götürüyorum. Deri paltosu ve çizmesi var mı?

Eric Russel zorla gülümsedi.

— En kötü haberi sona sakladım, dedi. Hans Dorbach'a karşı özel bir sempatiniz vardı sanıyorum, öyle değil mi?

— Evet, niçin sordunuz?

— Şu Doğu Alman ahmaklar daha şimdiden sözlerinden dönmüşler dedi, Amerikalı. Albay Dorbach'ın ülkesine döner dönmez bir sinir ve ruh hastalıkları kliniğinde tedavi olmak istediğini ilan ettiler. Bu istek derhal kabul edilmiş. Tedavisini Halk Polisi Teşkilatı'nın Başhekimi Doktor Ochanal üstlen-

miş. Hayatının geri kalan kısmını bir huzurevinde geçirecek...

Malko soğuk terler döktü. Albayın son bakışlarını hatırlamıştı. Duygu'sal bir darbeye yıkılmış Prusyalı bir asker.

— O halde Bonn'a bir gidelim bakalım, dedi. Albay Dorbach'ın Batı'ya yaptığı kısa ziyaret belki de boşuna olmamıştır...

— Marlene'e haber vereyim, dedi Eric Russel. Çok sevinecek bu işe...

Malko yalnız kalınca Arnold Brucker'i düşünmeye başladı. Renata'nın ikinci sevgilisi ne tepki gösterecekti acaba? Altıncı hissi ona Renata'nın eski sevgilisiyle yeniden buluşmasının sırf sevişmek için olamayacağını söylüyordu...

VIII. BÖLÜM

Demiryolu geçidi açılır açılmaz gri renkli Mercedes Friedrich -Ebert-Allee'ye doğru hızla fırladı.

Bonn için, ya yağmur yağar, ya da demiryolu geçitleri kapalıdır derler... Malko dört gün içinde, bu söylentinin gerçeğe hiç uymadığını görmüştü. Çünkü hem sicim gibi yağmur yağıyor, hem de rastladığı tüm geçitler hep kapalıydı.

Araba seli kuzeye doğru büyük bir gürültüyle akıp gidiyor, arabalar tren raylarını bir an önce geçebilmek için acele ediyordu... Federal Hükümet otuz yıldan beri Bonn'u kuzeyden güneye kesen bu demiryolunu yerin altından geçirmeyi düşünür dururdu. Şehrin iki yarısı birbirine on iki demiryolu geçidiyle bağlıydı. Demiryolu trafiği de işlek olduğundan sürekli kap-kaç oynanıyordu...

Malko kaplumbağa süratıyla ilerleyen bir otomobili solladı. Arnold Brucker'in kullandığı gri Mercedes Malko'dan iki yüz metre kadar öndeydi. Friedrich-Ebert-Allee'ye girmek için sola döndü.

— Bak, büroya gidiyor, dedi Marlene Teller. Bugün cumartesi halbuki...

Oysa, Arnold Brucker, bürosunun bulunduğu Bundesrat'a giden yola sapacağı yerde Bonn'un merkezine doğru yoluna devam etti. Malko sınırlarına hakim olmaya çalıştı.

Kendisini iyi bir yol arkadaşı olarak gösteren ve Bonn'u avucunun içi gibi bilen Marlene Teller, başlangıçta onunla aynı yatağı paylaşmayı reddetmişti. Bir gün önce flört etmiş olmalarına rağmen Malko'yu henüz iyi tanımadığını bahane ederek odasına yatmaya gitmişti. Arnold Brucker'i izleme işi bütün zamanlarını almıştı. Adam çok monoton bir hayat yaşıyordu: Evden büroya, bürodan altı yedi kişiyle restorana, oradan da evine gidiyordu.

Çarşamba, perşembe ve cuma hep aynı tempoda geçmişti. Renata Hurwitz'den hiçbir iz yoktu. Akşam saat onda Bonn, kızlar pansiyonu kadar sessiz ve sakindi. Sokaklarda yalnızca evine gitmekte olan asık yüzlü yorgun işçiler vardı.

Ren nehri kıyısında sevimli bir dairede oturan Eric Russel Malko'yu ikaz etmişti:

— Bir Amerikan sözü şöyle der: Bonn Washington mezarlığından iki kat daha küçük ve iki kat daha sessizdir...

O gün, günlerden cumartesiydi. Arnold Brucker'in yaşamında biraz değişiklik olabilirdi... Hofgarten Parkı'nda boydan boya yürüyüş yapmış, sonra da eski kente çıkılan Koblenzar Tor Kemerinin altından geçerek üniversite binasının karşısında, park yasağı olan bir yerde park etmişti. Bir Alman için çok büyük bir ayıptı bu. Malko da aynı şeyi yaptı. O da biraz ötede tek yönlü küçük bir yolda durdu.

Arnold Brucker eski mahalleye daldı. Çiçek satıcıları, seyyar satıcılar ve gezginci müzisyenlerin ortasında bir insan kalabalığı itiş kakış geziniyordu. Arnold Brucker elleri cebinde olduğu halde Şehir Oteli'nin önündeki küçük meydana kurulmuş pazarın içinde bir o yana, bir bu yana dolaşmaya başladı. Kalabalığa rağmen onu izlemek kolaydı. Marlene Teller'in yanında oluşu Malko için iyi bir kamuflajdı. Aşıklar gibi el ele dolaşıyorlardı.

Birkaç hippie ve Asyalı göçmenler hariç, her şey tertemiz ve düzenliydi.

— Tuhaf, dedi Malko, bizimki hiç alışveriş yapmıyor.

Arnold Brucker hiç telaş etmeden küçük bir sokağa saptı, iki dakika sonra, Malko ile Marlene Teller de aynı köşeyi döndüler. Malko'nun kalbi duracak gibi oldu. Arnold Brucker görünürlerde yoktu. Oysa bir metre doksan santim boyu ve kel kafasıyla ta uzaktan bile tanınıyordu. Yolun iki yanındaki dükkânları inceleme ye başladılar. Malko sağ taraftaki pasajı farkettiler.

— Ben bu tarafa gidiyorum, dedi genç kadına. Siz dümdüz devam edin. Beş dakika sonra burada buluşalım.

Pasaja girdi, hiçbir şey göremedi. Pasaj bir dirsek yaptıktan sonra meydana son buluyordu.

Artık Arnold Brucker'in bir oyun oynayarak izini kaybettirdiğinden emindi. Altıncı hissi böyle söylüyordu. Eğer buraya sapmamış olsaydı onu gözden kaybetmeyeceklerdi. Malko rasgele yola devam etti. Tüm dükkânların içine bakıyordu. Beşinci dükkânda birden durdu. Arnold Brucker içerdeydi, onu sırtından tanımıştı.

Burası bir silah dükkânıydı.

Malko koşarak geri döndü ve nefes nefese Marlene Teller'le buluştu.

— Gelin, dedi, onu buldum.

Silah satan dükkânın karşısındaki kaldırımında halkın arasında durdular. Beş dakika sonra Arnold Brucker dükkândan çıktı. Kolumun altında bir paket olduğu halde Stern Strasse'den aşağı inmeye başladı. Malko şüphelenmişti. Bir silah almak için niçin yolunu saptırmıştı? Onları kazara ekmediği kesindi.

— Ben arabaya gidiyorum, dedi Malko. Marlene! Onu sakın kaçırmayın. Eğer birbirimizi kaybedersek, otelde buluşalım.

Tangenfeld Otel'de yer ayırtmışlardı. Neşeli bir yerdi ve en önemli özelliği, Arnold Brucker'in bürosunun yanında olmasıydı.

Malko kiraladığı Senator'a döndü. Elko Rolls'u ararak Avusturya'ya gitmişti. Direksiyona geçtiğinde bir polis yaklaştı ve kurallara uyması gerektiğini ikaz etti. Almanya'da polise karşı gelinmezdi... Malko sınırlı sınırlı oradan ayrıldı. Yollar hep tek yönlüydü. Direksiyonda kendi kendine küfür edip yasak olan ters yönden geri gelmeye karar verdi. Nihayet meydana girdiğinde kalbi neredeyse duracaktı. Gri Mercedes ortalarda yoktu ve Marlene Teller, gözleri faltaşı gibi açık, kaldırımın kenarında duruyordu. Genç kadın hemen Senator'a bindi.

— Çabuk, şimdi gitti. Nerelerdeydiniz? Beni ekmeye kalktı.

Malko hemen arabayı hareket ettirdi. Nasıl olsa yol tek yönlüydü. İki yüz metre ilerde bir yol ayırımı vardı. Birden, içgüdüğü onu sağa, Maximilianstrasse'ye saptırdı. Marlene Teller hâlâ nefes nefeseydi.

— Aynı oyunu oynadı yine,,dedi genç kadın. Bu kez onu çıkışta yakaladım. Sanki peşinden atlı kovalıyor-muş gibi arabasına kadar koştu.

— Kimbilir, dedi Malko. Belki de öyledir.

Küçük sakin bir banliyöden geçtiler. Malko manevra yaparak Kaiserstrasse'de ilerleyen gri Mercedes'i gördü.

— İşte orada, dedi Marlene Teller.

Birkaç arabanın aralarına girmesini sağladılar. Arnold Brucker yavaş gidiyordu. Evine dönüyormuş numarası yaparak kuzey-güney istikametindeki büyük anayola, Adenauerallee'ye girdi. Sonra birdenbire sola saptı. Bu yol, bir demiryolu geçitiyle Ren Nehri üzerindeki Adenauer Köprüsü'ne bağlanıyordu. Her zamanki gibi, geçit yine kapalıydı ve bütün arabalar durmuş bekliyordu.

— Bir randevusu var, dedi Malko. Siz burada inin.

Beni otele bekleyin.

— Niçin? diye itiraz etti Marlene Teller.

— Çünkü, üzerimde silah yok. Herhangi bir olay çıkacak olursa, ikimizden birinin sağ kalarak durumu bildirmesi gerekebilir. Kiminle karşı karşıya olduğumu bilmiyorum. Bizi ortadan kaldırmak isteyecek en az üç düşman var: Şüphelendiyse Arnold Brucker'in kendisi, aynı sebepten dolayı Doğu Alman ekibi ve bir de Renata. Kadının ekmeğine mani oluyoruz... Eric'e haber verin.

Malko Marlene'i arabadan dışarı itiverdi ve hemen gazladı. Genç kadın şaşkın orada kalakaldı. Malko onun başına bir şey gelmesini istemiyordu.

Arnold Brucker, Adenauer Köprüsü'nden iki kilometre sonraki otoban kavşağına doğru gitti. Ren Nehri boyunca indikten sonra ormanlık ve tehlikeli bir bölge olan Köningswinter'e yöneldi. Oraya ulaşmadan önce, Siebengebirge Doğal Parkı'na giden büyük yola saptı. Trafik çok azdı ve öndeki arabayı izlemek çok kolaydı... Malko arada mesafe bıraktı. İki kilometre kadar ilerdeki Mercedes'in stop lambaları yanında kendi arabasını da yavaşlattı. Gri araba parkın ortasına giden yola sapınca, Malko onu uzaktan takip etmeye başladı. Beş yüz metre kadar ilerde çok keskin bir viraj vardı. Malko oraya ulaştığında gri araba yok olmuştu. Durdu. Yol dümdüz bir çizgi gibi uzanıp gidiyordu, tki taraf ağaçlıktı. Brucker buhar olup uçmamıştı ya! Malko yarım daire çizerek geri döndü. Yolun sol tarafını incelerken, ormanın içine dikey inen bir patika gördü. Mercedes'in tekerlek izleri rahatça görülebiliyordu. Malko Senator'uyla yola girdi ve az ilerde durdu, etrafı dinleyebilmek için camını indirdi. Motor sesi yoktu.

Bu ormanda bir diplomatın ne işi vardı? Sevgiliyle mi buluşacaktı acaba?.. Onu arabasıyla izleyemezdi. Ormanda pek çok patika vardı. Malko pardösüsünün yakasını kaldırdıktan sonra çamurlu yola daldı ve

diplomatin arabasının tekerlek izlerini takip etti. Bir kilometre kadar yürüdüktan ve iki kez saptıktan sonra gri Mercedes'i buldu.

Ağaçsız boş bir alanda duruyordu. Malko hemen yoldan çıkıp ağaçların arasına daldı. Görünmeden Mercedes'e ulaştı. Araba boştu.

Anahtar üzerinde duruyordu, arabanın kapılan açık bırakılmıştı. Birden arkasında bir ses gürledi:

— Was wollen Sie, mein Herr?*

Malko bakmak için döndüğünde Arnold Brucker'in gri gözleriyle karşılaştı. Elleri paltosunun cebinde, ayakta duruyordu. Bir ağacın arkasına saklanmış olmalıydı. Malko, adamın gerilmiş yüz hatlarını, iri sarı dişlerini, telaşlı ama soğuk ifadesini inceledi. Paltosunun cebinde silahını tuttuğundan emindi. Arnold Brucker bir keman teli kadar gergindi. Malko gülümsemeye çalışarak:

— Sizin gibi geziniyorum, dedi.

— Bu havada, hem de yaya?

— Bu sizi...

İki adam birkaç saniye bakiştılar. Malko, karşısındaki panığe kapılmak üzere olduğunu hemen anladı. Arnold Brucker nihayet sağ elini cebinden çıkardı. Elinde tuttuğu kısa namlulu tabancayı Malko'ya doğrultmakta gecikmedi. Hareketleri son derece ölçülü ve etkileyiciydi.

— Kimsiniz?

Malko cevap vermeyince Arnold Brucker yapmacık kaba bir kahkaha attı.

— İsminiz hiç önemli değil, kimin adına çalıştığınızı biliyorum. Üzgünüm, ama sizi vurmam zorundayım. Bu pek işe yaramasa bile, yine de sizi öldürmeliyim.

— Renata Hurvitz ile olan randevunuzu saklamak içinse buna hiç gerek yok. Çünkü bundan başkalarının

da haberi var, Herr Brucker...

Diplomat Malko'ya ilgiyle baktı.

— Görüyorum ki pek çok şey biliyorsunuz. Renata...

Bu ismi size kim verdi?

— Onu çok iyi tanıyan birisi. Son sevgilisi.

— Son sevgilisi mi?

Malko, adamın birden kendisini vurmaktan vazgeçtiğini gördü. Brucker bir anda yaşlanmıştı. Malko Brucker'in zayıf bir tarafını yakalamıştı. Daha ileri gitmeye karar verdi .^

— Sizi de o ele verdi. Albay Dorbach. Kendisi geri döndü, ama kadın burada kaldı. Renata sizi kullanmak için...

— Kesin, dedi birdenbire Arnold Brucker bozuk bir ifadeyle. Yalan söylüyorsunuz. Renata...

Kulakları sağır eden bir patlamayla Malko yerinden sıçradı. Arnold Brucker'in gözleri büyüdü, bir şeyler söylemek için ağzını açtı, fakat ağzından söz yerine kan fişkırdı. Sendeledi, tutunmak isterkendizlerinin üzerine düştü. Son bir gayretle silahının tetiğine bastı, ikinci patlama yine sessizliği bozdu, ama kimseye zarar vermedi. Malko tabancayı almak için eğildiğinde bir kadın sesi onu olduğu yere mıhladı.

— Sakın kıpırdamayın, yoksa öldürürüm.

. Mercedes'in ^arkasından bir gölge belirdi. Renata Hurvitz. Başında şapkası, ayağında çizmeleri vardı ve sağ elinde Albay Dorbach'ın 9 mm.'lik Makarov tabancasını tutuyordu.

* Ne istiyorsunuz bayım?

IX. BOLUM

— Kıpırdamayın, diye tekrarladı genç kadın. Beni nasıl buldunuz? Burada ne işiniz var?

Malko uzun uzun Renata Hurwitz'e baktı, içinden Hans Dorbach'a teşekkür etti. Son anda yaptığı itiraf Malko'ya aradığını vermişti.

— Hans Dorbach'ın sayösinde, dedi. Geri dönerken bana Brucker'in ismini söyledi. O sizin sevgilinizdi, öyle değil mi? Aynı zamanda da bir köstebek...

Renata Hurwitz zehirli bir yılan gibi gülümsedi.

— Şapşal, aklınca intikam almak istemiş. Evet Arnold Brucker benim sevgilimdi.

Malko, yerde kan ve çamur içinde yatan cesede baktı.

— Onu çok fena ödüllendirdiniz, dedi.

Renata yine pis pis sırıttı. Tabancasının namlusuyla cesedin yanındaki silahı işaret etti.

— Sizin hayatınızı kurtardım. Dahası, beni öldürmek için burada bana randevu vermişti...

— Sizi niçin öldürmek istesin?

Kadın iri mavi gözlerini Malko'ya diktikten sonra ciddi bir tonla konuştu:

— Çünkü o bir korkak ve sahtekârdı. Ondan yalnızca beş yüz bin mark istemiştım. Evini ipotek edip bulabilirdi. Sonra bir daha benim adıma bile duymayacaktı. Geçmişin hatırı için benimle yatmasına bile izin

verecektim. Şimdi şu haline bakın. Birkaç gün sonra böcekler, kurtlar, gözlerini, kulaklarını, ağzını, burnunu yiyecek...

Ormanda yağmur altında geçen bu konuşmalar fazla gerçeküstüydü. Malko biraz kıpırdayınca Makarov'un namlusu hemen onu izledi.

— Geri gidin, dedi Renata'nın sert sesi. Aksi halde sizi de öldürürüm. Dorbach size başka isimler de verdi mi?

Malko'da tuzağa düşecek göz yoktu.

— Bunu bir dahaki karşılaşmamızda öğrenirsiniz, Renata...

Genç kadının sesi daha da sertleşti.

— Beni sizi öldürmem için zorluyorsunuz? Cevap verin!

— Hayır, dedi Malko. Beni öldürmeniz hiçbir şeyi değiştirmez. Bildiğim başka isimler varsa, bu benim tek başıma olmadığını gösterir. Benim bir teşkilatta çalıştığımı unutmayın. Niçin bizimle birlikte olmak istemiyorsunuz? Eğer bildiklerinizi bize satarsanız BND ile CIA size çok iyi para öder.

Renata Hurwitz boynunu büktü.

— Hayır. İnanmıyorum. Size güvenmiyorum. Eğer paramı almadan bilgi verecek olursam, beni kesinlikle dolandırırlar. Bana avans vermeyi de kabul etmezler. Bana beş milyon Alman Markı vereceklerine kefil olabilir misiniz?

— Bu çok büyük bir meblağ, dedi Malko. Ama zaten Arnold Brucker bu parayı size verecek kişi değildi...

— Belki, dedi Renata. Fakat başkaları da var. Bana bir süre yaşayabilecek kadar para bıraktı. Bundan sonraki daha da fazla verecek. Fakat en büyük payı, onlara ciddi olduğumu kanıtladığım ve elimdeki isimleri verdiğimde alacağım.

Renata biraz ilerledi, yüzünden akan yağmur sularını sildi. Yüz hatları birden yumuşadı.

— Aslında beni bulduğunuza sevindim, dedi. Şimdi birbirimizden ayrılacağız, ama ilerde yine görüşeceğiz.

— Niçin?

— Araştırmama devam edeceğim. Bundan sonraki düşündüğüm kişinin para ödeyeceğine eminim. Ondan biraz para kopardıktan sonra da size onun ismini ve Doğu Almanya adına çalıştığına dair kanıtları vereceğim. Bu durumda henren tutuklanır değil mi?

— Sanırım, dedi Malko. O zaman ne olacak?

— O zaman, dedi genç kadın, Misha Wolf ile irtibat kuracağım. Ve ona, ziyaret edeceğim üçüncü kişinin adını vereceğim. Ona gözünün içi gibi bakıyorlar. Çünkü yeri asla doldurulamaz. Bana beş milyon markı vereceklerdir. Sırf o yerinde kalıp çalışmalarına devam etsin diye.

Malko kulaklarına inanamıyordu. Yüzünden akan yağmur sularını sildi.

— Renata, bunu canınızla ödersiniz. Onlar sizden çok daha güçlüler. Burada bile. Sizi kaçırlılar. Çok fena hırpalarlar.

— Nein, dedi Renata. Tedbir alacağım. Eğer bana bir şey olursa her şey açığa çıkacak. Bu çok kolay. Şu Hans Dorbach korkağına da bir kart atacağım, tabii okuyacak haldeyse...

— Ona ne olduğunu biliyor musunuz?

Renata omuz silkti.

— Bana ne. Ta başından beri onu hep kullandım. Batı'ya çok daha önce geçebilirdim, ama beş parasız neye yarar? Ya vücudumu satacaktım, ya da bir büroda sekiz saat çalışacaktım. O benim eksik olan yanımı tamamladı: Çabucak para kazanma olanağını. Ben Doğulu insanları iyi tanırım, Herr Linge. Onlar Slavdır. Onlar size bir tokat vurdu mu, siz onlara daha kuvvetli iki tane vurmalsınız ki teslim olsunlar... (Sustu, nefes, nefeseydi.) Şu Hans aptalı burada kalmalıydı, dedi. Ben olmasam da elinde çok bilgi vardı, bununla biraz para

ve bir iş edinebilirdi. Kendisine bağlanacak, onu gerçekten sevecek bir kadın bile bulabilirdi.

— Size deli gibi aşıkta, diye belirtti Malko. Ülkesine döner dönmez intihar etmiş.

O tipik bir Prusyalıydı, dedi Renata nefretle. Sevişmesini bile bilmiyordu. Bana zevk vermesi için ona sizin arabanızda olduğu gibi aşk oyunları yapmam gerekiyordu. Sizin decanız çekmiştir, öyle değil mi?

Malko cevap vermedi. Kafasını çalıştırmaya, bir şeyler düşünmeye uğraşıyordu. Renata Hurwitz'in hikâyesinde ters bir taraf vardı... Doğu teşkilatlarından korkmazmış gibi görünüyordu...

Birden Malko, konuşmaya dalarak zavallı diplomatın cesedini unuttuğunu farketti. Çamura batmış, üstü yapraklarla örtülmüş haliyle artık ormanın bir parçası olmuştu. Yağmur kanı yıkayıp götürmüştü.

— Büyük bir riske girdiniz, dedi. Arnold Brucker'ın sizin kendisini konuşturacağınızı sezip de Doğu ajanlarını buraya toplamadığından nasıl bu kadar emin olabilirsiniz? Size hem bu randevuyu verir, hem de katilleri yanında getirebilirdi.

Gri Mercedes'in kuyruğuna yaslanmış olan Renata ona nefretle baktı.

— Arnold'u tanırdım, onu ben kurtarmıştım. Doğu'da bu gibi durumlarda ne yapıldığını bilirim. Bir ajanın gerçek kimliği ortaya çıktı mı, adama "ilk uçağa atla gel. Sana sıcak bir yuva hazırladık" derler... Yalnız, sevgili Arnold bizim orada yaşamak istemiyordu. Tam bir burjuva olmuştu. Yardım çağırılmayacağından emindim. Sorununu kendisi çözecekti... Bana burada randevu verince, beni öldürmek istediğini hemen anladım. Dikkatini dağıtarak istemeden bana yardım edeceğinizi bilmiyordum. Kimbilir, belki de bu işi başaracaktı...

— Ya ötekiler? Adımı açıklamakla şantaj yapacağınız ikinci köstebek?

— Bundan sonraki Arnold'dan daha kolay elde edilebilecek biri. Ben ne dersem onu yapacak. Üçüncü ise, ondan bahsetmeyeceğim... Çok konuştum.

— Öğrenecekler, diye belirtti Malko. Ötekine gideceğinizi tahmin edip sizi bekleyebilirler. O bildirmese bile, karşı taraf bilebilir.

Renata alaycı bir gülüşle boynunu büktü.

— İmkânsız. Benim elimdeki isimleri bilmiyorlar. Zaten hepsini birden koruyamazlar.

Tabancasını kaldırdı.

— Sevgili Malko, şimdi ayrılacağız. Fakat pek yakında görüşmek üzere... Haydi gidip arabanın kontak anahtarını alın.

Malko kıpırdamayınca, tabancanın namlusu karnına dayandı. Renata Hurwitz umursamaz fakat soğuk ve ürkütücü bir ses tonuyla:

— "Ötekiler" Arnold Brucker'in intihar ettiğini gazetelerden öğrendiklerinde ben banyoda duş yapıyor olacağım,dedi. Kaybedecek zamanım yok. Söylediklerimi ya yaparsınız ya da onun gibi ölürsünüz.

— Ne istiyorsunuz?

— Anahtarı alın ve bagajı açın.

Malko istenileni yaptı. Kadın gözlerini ondan ayırmıyordu. Yedek lastik dışında bagaj bomboştur.

— Şimdi, diye emretti Renata, içine girin ve orada kalın. Bagajı kapatıp buradan gideceğim. Korkmayın, şehre gider gitmez sizi kurtarmaları için hemen polise telefon edeceğim. Sadece peşimden gelmenizi istemiyorum, o kadar.

Sinirden deliye dönen Malko bagaja girdi. Gördüğü son manzara, Renata'nın Mercedes'in kapağına uzanan eli oldu. Sonra bagaj kapandı ve her taraf karardı.

*

**

Ferdinand Dickel, sırtındaki pardösüsüyle Yedi Cüceler'den birini andırıyordu. Yağmurdan saçları

kafasına yapışmıştı. Sönmüş piposundan nefes çekmeye çalışırken düşünceli düşünceli Arnold Brucker'in cesedini seyrediyordu. "Kripo"*dan tam bir saat sonra, Eric Russel ile birlikte gelmişti. Döner ışıklı, yeşil beyaz renkli polis arabalarının farları bir ipucu bulabilmek amacıyla Siebengebirge Parkı'nı aydınlatmaya çalışıyordu.

İşin karmaşıklığı polislerin yetkisini aşınca olay hemen başbakana haber verilmişti. Orman üniformalılarıyla dolmuştu. Mercedes 600'ü ile gelen devlet genel sekreteri olaya yeni bir boyut kazandırmıştı. Bir polis üstesmeni, Ferdinand Dickel'e yaklaşarak saygıyla:

— Tekerlek izlerinden başka hiçbir şey bulamadık, dedi. Vasat bir araba, bir Opel olabilir.

Şimdi sıra, sayısı birkaç milyonu bulan "vasat otomobiller" arasından gerekli olanı arayıp bulmaya gelmişti.

— Beni bir saniye bekleyin, dedi Eric Russel, Malko'ya çok dikkat etmek gerek.

Uzmanlar işe başlamıştı bile. Elle tutulabilecek her şeyi kalburdan geçirircesine inceliyorlardı. Pek bir ilerleme kaydedilmemişti, zaten maktulün de, katilin de kimliğini biliyorlardı. Malko sucuk gibi ıslanmıştı, sinirden deli gibiydi. Hayatında hiç kimsede Renata'daki azmi ve küstahlığı görmemişti.

Eric Russel, Ferdinand Dickel ile gizli bir sohbe dalmıştı. Dickel, Russel'dan ayrılıp Mercedes'ine bindi. Eric Russel da Malko'ya doğru yürüdü.

— Polis sizin arabanızı götürecektir, dedi. Siz benimle gelin.

Malko Chevrolet'ye bindi. Anayola çıkıncaya kadar yavaş yavaş gittiler, sonra Bonn'a döndüler. Yağmur artmıştı.

— Hapı yuttuk! diye içini çekti Eric Russel.

* Cinayet Masası

— Biz değil, diye düzeltti Malko. Almanlar hapı yuttu.

Amerikalı güldü:

— Siz ne sanıyorsunuz? Dorbach operasyonunu yapan biziz. Bu durumda Renata Hurwitz'in burada bulunuşundan sorumlu sayılıyor. "Alien" filmi hatırlıyor musunuz? Güzel, işte tam aynı: Bilmeden çantalarımızda bir canavar taşıdık. Yapacak tek bir şey var: Canavarı ortadan kaldırmak... Onu tanıyorsunuz ve onun size karşı özel bir sempatisi var. Ortalığı daha fazla karıştırmadan onu durdurmak gerek...

Adenauer Köprüsü'ne ulaşmışlardı, saat akşamın onuydu.

— Onu nerede aramamı isterdiniz? diye sordu Malko.

— İkinci köstebeğin ismini vermek için sizi arayacağını söylemiş ya... O sırada hareket etme fırsatı bulacağız.

— Ona beş milyon Alman Markı da teklif edebilirim, diye fikir yürüttü Malko.

— Tamam, dedi Eric Russel, araştırmaya başlayabilirsiniz. Bana haber verin...

— Eğer araştırma yaparsam, dedi Malko, bunu kendim için yaparım...

Otelin önüne gelmişlerdi. Yağmur altında otel daha da karanlıktı. Eric Russel Malko'ya elini uzattı.

— Yarısıabah saat dokuzda büyükelçilikte, toplantı var. Ferdinand Dickel de orada olacak.

*

**

Bacaklarını her hareket ettirişinde Marlene Teller'in naylon çoraplarının çıkardığı hisırtı, Malko'yı daha da çok sinirlendiriyordu... Genç kadın sanki onu tahrik etmek için bilhassa kıpırdanıyordu. Malko kadının kapısını çaldığında, Marlene'in üzerinde jartiyerli naylon çorapları ve onu dev gibi gösteren yüksek ökçeli

ayakkabıları vardı.

Gününü Almanların sorularına cevap vermekle geçiren Malko kendisini başka bir dünyaya giriyor sandı.

Marlene Teller üzerine hemen siyah bir elbise geçirdi. İlbise vücudunu eldiven gibi sardı.

— Haydi hemen yemeğe gidelim, dedi genç kadın. Dinlenmeye ihtiyacınız vardır herhalde. Şu an yapacak hiçbir şey yok. Eric bana haber verdi. Arnold Brucker ölmüş ve Renata da ortalarda yokmuş. Yarın başka bir gün olacak...

Bonn'un en iyi lokali olan Oliver'de yemek yediler. Restoran cenaze evinden farksızdı. Marlene Teller'in içeri girmesiyle salonda bir panik havası esmişti. Dans etmek için yer bulmak olanaksızdı. Yemekten sonra Malko onu arabayla Ren boyunda gezdirdi. Cam ve çelikten oluşan dev yapı Bundestag burada inşa edilmişti... Tek kelime konuşmadılar. Malko elini kadının dizine koyup da bacaklarını okşamaya başlayınca Marlene Teller itiraz etmedi. Her saniye Malko bir tepki bekliyordu, ama gelmedi. Lokantadaki mesafeli davranışa ters düşen bu durum Malko'yu şaşırtmıştı. Genç kadın gözleri kapalı onun okşamalarına izin veriyordu.

Otelin küçük otoparkında bir yer buldular. Marlene Teller hiçbir şey konuşmadan eteğini düzeltti ve azametli bir yürüyüşle holü geçti. Sadece onun yürüyüşünü seyretmek bile Malko'nun ağzını kurutmaya yetiyordu. Asansörde birbirlerine kaçamak bakışlar yönelttiler.

Kata gelince asansörden önce Marlene Teller indi ve odasına doğru yöneldi. Malko'nun izlediğini görünce şaşkın gözlerle baktı.

— Olmaz, dedi tatlı bir sesle. Bu akşam bana sahip olamayacaksınız. Çok yavan olur böylesi. Oysa sizin de farkettiğiniz gibi sizi çok istiyorum. Fakat yalnız

kalmayı tercih ederim. Sizi hep düşüneceğim...

— Emin değilim, dedi Malko.

Marlene Teller rahat bir hareket yaptı.

— O halde, boş verin! İyi geceler.

Malko kapının yüzüne kapandığını gördü. Tartışmak neye yarardı? Marlene bir noktaya dokunmuştu. Rövanşı olacaktı. Odasına girer girmez kafasındaki kötü düşünceleri atmak için hemen duşa girdi...

Sonra karanlıkta sakin sakin, Renata Hurwitz'i düşünmek için uzandı. Neredeydi ve onu nasıl bulacaktı? Doğu Almanyalı kadının planı çok cüretkârca düzenlenmişti: MFS'ye savaş açarak onlardan para koparmak...

X. BOLÜM

Malko ancak dördüncü kahveyi de içtikten sonra kendine gelebildi. Oturduğu koltuğun içinde kaybolan Ferdinand Dickel sessizce Malko'yu incelerken parmaklarıyla masanın üzerinde bir melodi çalmaya uğraşıyordu.

Eric Russel sekiz sütuna manşet atan Bonner Rudschau gazetesini açtı:

"Başbakanlıkta görevli yüksek bir memur intihar etti."

Altına da Ferdinand Dickel'in mesai arkadaşı Arnold Brucker hakkında trajik bir hikâye ilave edilmişti. Becerikli bir diplomat, kusursuz bir aile babası olan Brucker tutulduğu amansız hastalıktan kurtulamayacağını anlayınca ailesinin gözleri önünde eriyip gitmektense, hayatına bir an önce son vermeyi tercih etmişti...

Malko başını Dickel'e çevirdi.

— Ondan hiç şüphelenmiş miydiniz?

Ferdinand Dickel:

— Evet! dedi Üç yıl kadar önce, bir firari onun bir zamanlar bir Sovyet gazetesinde redaktör şefliği yaptığını bildirmişti... Ondan sonraki hayatı hiç hatasızdı... Bu nedenle BND'li uzmanlarımız çok dikkat ettiler. Sovyetlerin böyle önemli bir görev verdikleri kimse, güvenilir bir kişi olmalıydı. O zaman biz de

araştırdık ve şüpheli yolculuklar ve ilişkiler bulduk...

— Bunun görevine bir etkisi olmadı mı?

— Elimizde henüz kanıt yoktu, diye cevapladı Ferdinand Dickel. Başbakanın iyi dostuydu.. Hakkındaki soruşturmayı bağlı olduğu partinin adamları yapmıştı... Ve sonra, altı ay önce, Doğu'da onun ellerinden geçmiş olan gizli bir dosya bulundu. Yüksek bir Doğu Alman görevlisi bir konuşmasında böyle bir dosyaya hiç rastlamadığını söylemişti. O andan itibaren "hassas" belgelerin onun eline geçmemesi için durumu ayarladık.

— Ya ölüm "hikâyesi"?

— Başbakanla anlaştık. Arnold Brucker öldü. Komünistlerin Batı'ya sızmış olduğu haberini yayarak skandal yaratmak gereksizdi. Bu onları çok fazlasıyla memnun edecekti.

— Kendisini tehdit eden kadını vurmak yerine, acaba niçin kaçmayı denemedi? diye sordu Malko. Berlin'e kalkan ilk uçağa binerek sınırı aşması yeterliydi...

— Orada hayat pek hoş değil, dedi Ferdinand Dickel gülerek. Arnold Brucker bir kaçaktı. Renata Hurvitz onu geçmişini ihbar etmekle tehdit etmiş olmalı ki, böyle iyi bir mevkiyi tehlikeye atmak istemedi.

Bu fikir Renata'nın söylediklerine uyuyordu.

— Komünistler mutlaka harekete geçer, diye belirtti Eric Russel. Onlara göre, Renata Hurvitz'in temizlenmesi gerek. Eğer onu durduramazlarsa kurdukları ağ mahv olur.

— Kadının onlardan korkmadığı belliydi, dedi Malko. Sanki bizim bilmediğimiz birtakım tedbirler almış gibi bir hali vardı.

— Onun dediğine göre Arnold Brucker henüz "amiri"ne haber vermemişti. "İntiharını" onlara şüpheli görünebilir. Eğer kadın planına devam ederse buradaki bütün köstebekleri imha edebilir. Bu da bizim hedefimiz zaten.

Ferdinand Dickel, sinirli sinirli boğazını temizledi.

— Bizim görüşümüzle tamamen aynı değil. Eğer Doğulu ajanları bu şekilde öldürür veya intihara teşvik etmeye devam ederse hükümeti zor durumda bırakır. Liftesin! elimize geçirebilseydik, daha gizli bir yoldan hareket edebilirdik...

— Brucker'in amirinin kim olduğunu biliyor musunuz?

— Hiçbir fikrim yok.

— Ne yapmayı düşünüyorsunuz? diye sordu Russel Malko'ya.

Malko bütün geceyi bu sorunun cevabını düşünmekle geçirmişti.

— Devam etmeyi. Renata Hurvitz ve kocası ile aynı anda aynı yerlerde görevde bulunmuş olan bütün diplomatların ve güvenlik teşkilatı üyelerinin listesini istiyorum.

— Mükemmel! dedi Ferdinand Dickel. Bütün şebekenin Renata'nın listesinde olduğunu mu düşünüyorsunuz?

— Pek emin değilim, diye itiraf etti Malko. Fakat uyguladığı bu eski yöntemle daha pek çok kişinin başını yiyebilir... Bize yalnız başarılı olanlar lazım. Bana çok yüksek derecedeki bir köstebekten söz etti. Karşı tarafın adamları Arnold Brucker'i kurtarmak için zaten gayret sarfetmeyecekti. Son aylarda verdiği bilgilerin değerinden şüphelenmiş olmalılar...

— Mümkün, dedi Eric Russel. Ya sonra?

— Sonra, dua edip Tanrıyı yardıma çağırarak gerek. Eğer mümkünse, durumu en "şüpheli" olanları izleyip bekleyeceğiz. Bir süre sonra Renata ikinci ismi bildirmek için benimle bağlantı kuracaktır. Bu adamları etkileyerek onlardan para çekmek istediğini unutmayın...

Hayal kırıklığına uğradıkları yüzlerinden okunuyordu. Malko Renata'yı çantasından çıkartacak sanıyor

gibiydiler.

— Tabii, diye ekledi, Renata'nın resmini gazetelere, basına ve televizyona verip halkı uyarabilirsiniz... Onu arayan yalnız bizler değiliz. Arnold Brucker'in amiri olmasa da Doğulular onun peşine düşmüştür bile. Eğer önce onlar bulursa...

— Ne yapacaksınız?

Malko nihayet açan havaya baktı.

— Seçenek sizin. Üç şık var: Ren vadisini aramak, şatoma dönmek veya Bundestag'm karşısında durup Renata Hurwitz'in geçmesini beklemek...

— Fakat mutlaka bir yerlerde saklanıyordur, diye üstledi Dickel.

— Tabii, dedi Malko, fakat elinde imkân var. Doğulu ajanların tümü merkezleriyle sürekli irtibat halinde değil. İçlerinden biri onu misafir edebilir. Dahası tehdit edeceği kişilerden buradaki ajanların adlarını alıp onlardan araba kiralamak, yatacak yer bulmak, sahte evrak düzenlemek gibi yardımlar isteyebilir. Bizden uzun bir süre kaçabilir. Beni bulabileceği tek adresi şatom. Ona kartımı verdim.

— Okey! dedi Eric Russel. Ülkenize dönün. Umarım haklı çıkarırsınız da diğer köstebekleri temizlemeden gelip sizi bulur.

*

**

Malko, rutubetli döşeme tahtalarının gıcırıtısıyla uyandı. Liezen'de olmadığını kavrayabilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti. Evet, evinde değildi. Hafta sonu av partisi için bir arkadaşının evinde, Schloss Stiebar'daydı. Saatine baktı: Sabahın dört buçuğuydu. Barones Sigrid çok dakikti. Malko uyuma numarası yaparak yan tarafına döndü ve karanlıkta odasının kapısını izlemeye başladı.

Kapı açılınca incecik bir gölge içeriye girip yatağa doğru yaklaştı. Arkadaşı Strosserlerin şatosunda

kaldığı ilk günden beri Sigrid von Babenhausen her gece aynı saatte Malko'yu odasında ziyarete geliyordu. Sigrid'in kocası yaşlı, av delisi bir barondur. Her sabah aynı saatte dağ keçisi ve ceylan avlamaya çıkıyor. barones de Malko'nun odasına gelebilmek için iki yüz metrelik koridorları bir solukta aşırıyordu... Bu olay, her yıl aynı mevsimde, aynı yerde tekrarlanır dururdu.

Malko yere düşen sabahlığın hışırtısını duyduktan sonra, koynuna giren kadının vücudunu hissetti ve uyuma numarası yaparak Sigrid'in isteğine uyup uymadığını kontrol etti. Barones sabahlığının altına yalnızca çoraplarını tutan bir jartiyer takmıştı.

Malko kadının bu kılıktaki Schloss Stiebar şatosunun koridorlarında dolaşmasını hayal ederken birdenbire Sigrid'in ısınma numarasıyla daha sıkı sarılması onu gerçeğe döndürdü. Şato çok soğuktu. Bütün odalara büyük çini sobalar konmuştu ama henüz yakılmamıştı.

Malko onu okşamaya başladı. Kadının vücudu yumuşak ve narindi, onu okşamak Malko'nun hoşuna gidiyordu.

Barones Malko'yla uzun süre delicesine sevişti. İkisi de bu kaçamaklardan çok mutlu oluyorlardı. Gün doğarken kadın yataktan kalktı, sabahlığını giydi, koşarak odadan çıktı. Senelerdir kocası onu mutlu edemiyordu, yaşlanmıştı. Bu nedenle her yıl, Sigrid'in tek eğlencesi ve lüksü bu av partisi oluyordu.

Malko, Marlene'in kendisinde yarattığı kırıklığı silmiş olmanın verdiği mutlulukla uykuya daldı.

Günün ağarmasıyla uyandı ve su içmek için kalkınca odasında asılı duran bir resmin önünde takılıp kaldı. Bu resimde bir kedi vardı: Hayvan hapishanenin parmaklık - lan arkasından korkulu gözlerle bakıyordu. Bu tabloyu Arşidük Rodolphe henüz daha on iki yaşındayken, Mayerling faciasından az önce yapmıştı... Henüz yerine yatmıştı ki kapı çalındı. Sert bir ses haykırdı:

— Telefon, Prens Malko'ya telefon!

Schloss Stiebar şatosunda tek bir telefon vardı ve o da kütüphanede duruyordu. Bu malikâne Avusturya'nın en eski ailelerinden birine aitti. Burası iki yıl boyunca Rusların işgalinde kalmış, ondan önce de Yedinci Zırhlı Alay Komutanı'na karargâh olarak hizmet etmişti. Her yıl Malko buraya gelip bir hafta kalırdı. Tabii sadece av yapmaya değil.

Ev sahibesinin cilveli bir hanım arkadaşının, şimdi tamiratta olan balo salonunda, erkek misafirlere kendini ikram ettiğini Malko da duymuştu. Ayrıca çocukların İngiliz "bakıcısı"da Malko'ya avans vermişti. Sigrid von Babenhausen ise zaten her gece onu ziyaret ediyordu.

Malko telefon için kütüphaneye indi. Her tarafta hayvan kafaları asılı idi.

— Alo, dedi Malko.

— Haberlerim var.

Bu Eric RussePın sesiydi.

— Ne?

— Listenizi hazırladık, şimdi kontrol ediyoruz. Beş isim var. İlk dördü için hiçbir sorun yok, çünkü onları takip ettiriyorum. Sonuncusu çok ilginç. Alman Haberalma Örgütü'nde Doğu Almanya uzmanı olan bir analiz şefi var. Adı: Dieter Balsen. Hurwitzlerle aynı zamanda Londra'da bulunmuş.

— Güzel... Sonra?

— Hasta olduğunu söyleyip izin istemiş.

— Bu sizde şüphe mi uyandırdı?

— Hasta değil ki, dedi Eric Russel. Tepeden tırnağa kontrolden geçmiş.

— Belki bu arada başına bir şey gelmiştir,dedi Malko. Böyle şeyler çok olağan...

— Doğru ama, karısına hasta olduğunu söylememiş, teşkilat tarafından görevli olarak yurtdışına gönderildiğini bildirmiş...

— Nerede şimdi?

Eric Russel güldü:

— Keşke bilsek! Ortallığı telaşa vermemek için henüz karısını sorguya çekmedik...

— Nerede oturuyordu?

— Münih'te.

— Çok güzel, yarın orada olacağım. Bu adamın üzerinde durun. Yarın ilk uçağa bineceğim. Münih Havaalanı'na beni karşılamaya gelin.

Malko, heyecanlı ama memnun kapattı telefonu. Kendi şatosundan çok daha kötü ısıtılan bu binada dondurucu bir soğuk kol geziyordu. Kendi evinin yiyeceklerini de arıyordu. Bu malikânenin sahipleri av mevsiminde yalnızca av etleriyle beslenirdi... Soslar da cabası. Akşam yemekleri saat sekizde çocuklarla beraber yenirdi. Burada tek kazancı, Sigrid von Babenhausen'in, bir saat dakikliğiyle odasına yaptığı gece yarısı ziyaretleriydi. Gidince onu özleyecekti.

Fakat bu arada, Renata Hurwitz ile karşılaşmaya da can atıyordu.

*

**

Münih'te işler karışmıştı... Eric Russel son derece heyecanlı, onu havaalanında bekliyordu.

— İlerleme kaydettik, diye bildirdi. Dieter Balsen karısı diye tanıttığı bir kadınla uçağa binmiş. Gerçek karısı hâlâ Münih'te.

— Ona telefon etmemiş mi?

— Hayır.

— Belki de basit bir aşk macerasıdır. Bunlar olağan şeyler...

— Sanmam, dedi Eric Russel. Bir kanıtlama işi için sizi bekliyordum. BND, Air France'da çalışan ve onun işlemlerini yapan memuru buldu.

— Air France'da mı? diye şaşırıldı Malko.

— Evet! Paris'e giden AF 731 sayılı uçağa binmiş.

— Öyleyse Paris'e giden ilk Air France uçağına binmekten başka çaremiz yok, diye fikir yürüttü Malko.

— Gereği yok, diye karşılık verdi Eric Russel. Paris'te yalnızca bir saat kaldı. Oradan saat 12.15'de Air France'ın Paris - Hamburg seferini yapan uçağına atladı. Air France'ın programcısı bildirdi. Şüphesiz izini kaybettirmek istiyor.

Bir salona girdiler. Burada Air France'dan bir memur ile BND'den bir ajan onları bekliyordu. Memur çok korkmuştu. Malko tanıştırdıktan sonra memura, Dieter Balsen'in yanındaki kadım tanımlamasını rica etti.

— Çok... seksi bir kadındı, diye başladı memur. Mavi gözlü şahane bir kıızıldı. Güzel bir vücudu vardı. Otuz kırk yaşları arasında...

— Ne giymişti?

— Beyaz yün bir elbise... Kare biçiminde açık bir yakası vardı. Yanındaki adama aşık gibi görünüyordu... Malko'nun tahmini doğru çıkmıştı.

— O kadın her zaman aşık gibi görünür, dedi. Görünüşe aldanmamak gerek... Teşekkür ederim.

Eric Russel ile birlikte çıktılar.

— Hamburg'a gitmek gerek, dedi. Şimdiye kadar Renata iki adam öldürdü. Eğer onu durduramazsak, korkarım Dieter Balsen üçüncü olacak.

XI. BÖLÜM

Telefonun zili CIA bürosunun havasının gerginliğini bozdu. Eric Russel açtı. Malko'ya haber vermek için ahizeyi eliyle kapattı.

— Bir ziyaretçimiz var. Bay Dickel bizden bir türlü vazgeçemiyor... Bana öyle geliyor ki, bu hikâye başbakanın uykularını kaçırıyor...

— Renata'nın son çılgınlığından haberi var mı?

— Sadece dünden beri bir sorunuz olduğunu biliyor. Kiminle ilgili olduğundan henüz habersiz. Haberi ona ben verdim. Bu işi Almanya toprakları üzerinde daha fazla gizleyemedik.

— Anlıyorum, dedi Malko.

Kapı açılınca içeri ufacık boyuyla Dickel girdi. Malko adamın ıslakken ancak otuz kilo gelebileceğini düşündü. Dickel pardösüsünü çıkartınca altından geniş çizgili ilginç bir ceket görüldü. Adamcağız o kadar zayıftı ki, bir buçuk çizgi onu giydirmeye yetebilirdi... Malko, bir iskeletinkini andıran eli itinayla sıktı... Herkes Dickel'in elini ezmek için dikkat ediyordu.

Dickel yine her zamanki gibi yerlere kadar uzanan pembe puanlı gömleğini giymişti... Temkinli adımlarla büroda dolaştı, sonra bir koltuğa tırmandı, oturunca içinde kayboluverdi... Ardından da Malko'ya tatlı tatlı gülümsedi.

— Bu işle ta başından beri ilgilendiğinizi biliyorum,

dedi yumuşak bir sesle. Ne düşünüyorsunuz?

— Dieter Balsen'i tanır mısınız?

— Tabii, Güvenlik örgütümüzün en parlak elemanlarından. Zor anlaşılır bir karakteri var, içine kapanık, fakat uzman bir profesyonel ve birinci sınıf bir analizci. Doğu'dan gelen tüm bilgileri çok güzel tercüme edip açıklar.

Malko zorla gülümsedi.

— Bakın Bay Dickel, analizciniz şu an bir seyahate çıktı. Daha doğrusu, firar etti. Son kez görüldüğünde yanında Renata Hurwitz vardı. Paris'ten Hamburg uçağına bindiler. Ve bunun bir balayı seyahati olmadığı da kesin...

— Niçin Hamburg'a?

Bu ani darbeye rağmen Dickel soğukkanlılığını kaybetmedi.

Malko devam etti:

— Hiçbir fikrim yok... Fakat işin en garip yanı, Renata Hurwitz ile birlikte kaçmış olması. Çünkü o kadın hem kolaylıkla tanınabilir, hem de zaten aranıyor. Niçin başımı belaya sokuyor?

— Belki de kadın onu bırakmak istememiştir, diye fikir yürüttü Eric Russel.

— Ne sebeple?

Uzun bir sessizlik oldu. Malko sözü girdi:

— Renata'nın onu tehdit ettiğini varsayalım, Balsen Doğu'ya kolaylıkla geçebilirdi. Arnold Brucker'in planladığı gibi onu öldürmeye de teşebbüs edebilirdi...

Ferdinand Dickel düşünceli düşünceli dinliyordu.

— Bay Linge, dedi, Frau Hurwitz'i kesinlikle bulmalısınız. Elindeki bilgileri satın almak için onunla hemen görüşmelisiniz, istediği fiyat verilecek...

— İyi güzel de, onu nerede bulacağımı bilmiyorum. Son gittikleri yer Hamburg olsa bile, orası büyük bir şehir, Bay Dickel...

Alman, Eric Russel ile-bakıştıktan sonra sözü aldı:

— Bunu yapabilecek tek kişi sizsiniz. Size sonsuz güvenimiz var. Bizdeki hiçbir yüksek memur bile böyle bir şerefe ulaşamamıştır... Dahası, onları yakından ilgilendirdiği için bu görevde onları kullanamayız.

— Şu meşhur Dieter Balsen'den hiç şüphe etmiş miydiniz? diye sordu Malko.

Belli belirsiz bir tereddütten sonra, sekreter sakın sakın cevap verdi.

— Hayır. Belki zayıf bir tereddüt. Fakat, bizde kim bu tür suçlamalara hedef değildir ki?. Bir ara Willy Brandt için bile köstebek demişlerdi... Komik değil mi? Oysa, Balsen ile ilgili her şey ince elenip sık dokunmuştu, ama şüphe uyandıracak hiçbir davranış yoktu. Son derece sakın ve uslu bir adamdı.

— Fazla uslu, dedi Malko. Fakat Londra'da buldukları sırada Renata'nın onun sevgilisi olduğu ihtimali oldukça kuvvetli. Bu dosyasında kayıtlı mıydı?

— Bilmiyorum, dedi Ferdinand Dickel. Kontrol edeceğim... Şimdi ne yapacaksınız?

— Eğer izin verirsiniz, dedi Malko, Hamburg'a gitmeden önce Bayan Balsen'i ziyaret edeceğim.

*

**

Elinde tuttuğu porselen çay fincanı mavi gözlerinin rengindeydi. Elleri hafifçe titriyordu... Bayan Hildegard Balsen kırk yaşına rağmen hâlâ çekiciydi. Dimdik göğüsleri, siyah çorapların sardığı ince bacakları, duygulu yüzü ve bir rahibeyi andıran havasıyla oldukça etkileyiciydi. Malko'ya şüpheli gözlerle bakarak:

— Niçin bana bütün bu soruları soruyorsunuz? dedi tatlı titreken bir sesle. Sizinle görüşmeyi Sekreter Bay Dickel'in ricası üzerine kabul ettim, fakat ben bunda bir şey göremiyorum.

Oysa görüyordu... Malko onun üzüntüsünü hissediyordu. Dolambaçlı yollardan gitmeye karar verdi.

— Kocanız izin istedi, dedi, nedeni de hastalık. Oysa,

Haberalma örgütünün doktoru, onun çok sağlıklı olduğunu söyledi...

Mavi gözler kırıştı, fakat kadın hemen kendini topladı. Halıları, duvar kaplamaları, cilalı mobilyalarıyla evin havası oldukça zengin, ama eski görünümlü ve ağırbaşlıydı.

— Başbakandan "son derece kişisel ve gizli bir görev" emri almış olmalı, diye savundu kadın. Böyle şeyler olur. Şefleri tarafından bile bilinmemesi gereken görevler vardır... Fakat onunla niçin bu kadar çok ilgileniyorsunuz?

Malko hemen cevap vermedi. Bayan Balsen'e acıyordu.

— Bakın, dedi, kocanız Bayan Balsen olduğunu iddia ettiği bir kadınla Air France uçağına binerek Hamburg'a gitti. Çok güzel, kızıl bir dilberle, diye kurnazca ilave etti.

Hildegard Balsen'in çenesinin hafifçe titrediğini farkettiler, fakat kadın hemen kendine hakim oldu.

— Ben bütün erkeklerin ara sıra küçük kaçamaklar yapmaya hakları olduğuna inanırım, diye savundu yumuşak bir sesle. Sonra belki onun da kendine göre nedenleri vardır...

Kristal bir kaya gibiydi. Malko sıcak çaydan bir yudum aldıktan sonra öne doğru eğildi.

— Bayan Balsen, kocanız Münih'den ayrılmadan önce size ne söyledi?

— Birkaç gün için teşkilattan görevli olarak yurtdışına gönderildiğini söyledi.

— Nereye?

— Onu belirtmedi.

Kadın ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Malko çok tatlı bir sesle sordu:

— Bayan Balsen, bana yardım etmelisiniz. Güvenlik subayları sorguya başlamadan önce sizinle konuşabilmek için canım çıktı. Fakat kocanızı mutlaka

bulmalıyım, bu çok önemli.

— Güvenlik mi? (Bayan Balsen sınırlı sınırlı kollarını birleştirdi.) Fakat niçin?

— Kocanızın bir şantaj kurbanı gitmesinden şüpheleniyorlar, diye açıkladı Malko. Onu bir komünist ajan olmakla itham eden bir kişi tarafından tehdit ediliyor.

Hildegard Balsen gözlerini yumdu.

— Bu olanaksız... Dieter o kadar vatansever ve vicdanlı bir insandır ki... O hiç Doğu'ya gitmedi. O hiç kimseyi tanımaz...

Malko, onu inceliyordu. Kadın haklıydı, ama yine de kendisinden bir şeyler sakladığını sanıyordu, belki de kendisine utanç veren şeyi unutmuştu. Malko yaranın üstüne basmaya karar verdi.

— Bayan Balsen, Renata Hurwitz adı size bir şeyler hatırlatıyor mu?

Kadın boynunu büktü.

— Hayır.

Malko ısrar etti.

— Mavi gözlü çok güzel bir kadın. Bir Doğu Alman diplomatın karısı. Sizinle aynı dönemlerde, görevli olarak Londra'da bulunmuşlardı.

Tüm gayretine rağmen, Hildegard Balsen'in yüzü bembeyaz kesildi. Cevap verirken bakışları titriyordu.

— Bana niçin o kadından söz ediyorsunuz?

— Kocanızın yanındaki kadın oydu... Kendisinin Bayan Balsen olduğunu iddia eden kadın.

— Bayan Balsen mi? diye tekrarladı hafif bir sesle.

Sessizlik oldu. Sonra birden Malko kadının gözlerinden yaşlar indiğini gördü. Dudaklarını sıkarak heyecanına karşı çıkıyor, fakat çenesinin titremesi onu ele veriyordu. Malko ayağa kalkıp kadının yanına geldi, kolunu omuzuna koydu.

— Bana doğruyu söyleyin. Londra'dayken onun metresi olduğunu biliyordunuz, değil mi?

Evet anlamına başını salladı. Artık gözyaşları oluk oluk boşanıyordu. Malko onu bir süre rahat bıraktıktan sonra tekrar konuya döndü.

— Bana her şeyi anlatın. .

— Onları birlikte yakaladım, bir otele çıkıyorlardı, diye geveledi. Ölüyorum sandım. Henüz üç yıllık evliydik. Önce kocam bunun görevi gereği olduğunu söyledi, fakat sonra itiraf etmek zorunda kaldı. Bir kokteylde tanıştığı bu kadına yıldırım aşkıyla tutulmuştu. Kafasına takılmıştı... Eşyaları arasında kadının bir mektubunu buldum. Zevklerinden söz ediyordu: Bir gün sinemada, bir başka gün bürosunda masanın üzerinde sevimlilerinden nasıl zevk aldığını yazıyordu. Çok iğrençti.

— Ya sonra?

— Sonra... Dinlenmek için bir aylığına Almanya'ya gittim. Ağlamadan duramıyordum, fakat bundan kimseye söz etmedim, anneme bile. Geri döndüğümde Dieter, bana bu işin artık bittiğine dair yemin etti. Fakat daha sonra yalan söylediğini anladım, işinden arta kalan boş zamanlarında buluşmaya devam ediyorlardı. Dönüşümüze kadar geçen beş ay zarfında zindan hayatı yaşadım... O kadının adını bir daha asla duymayacağımı sanıyordum. Yine mi birbirlerini bulmuşlar? Evliydi, kocasını terk mi etmiş?

Malko ne yapacağını şaşırılmıştı. Hildegard Balsen olayı yalnızca bir aşk macerası olarak görüyordu. Halbuki durum değişikti, işin içinde siyaset vardı. Fakat ona hepsini anlatmanın yararı yoktu.

— Dinleyin, dedi, sorun Renata Hurvitz'in Doğu Almanya'dan gelmesinden doğuyor. Kocanızın makamının öneminden dolayı, amirleri merak ediyorlar. Onu bulmak gerek. Nerede olabilirler?

Kadın ellerini dizlerinin üzerine koydu, iri mavi gözleri yaşlardan buğulanmıştı.

— Nasıl bilebilirim?

— Kocanızın arkadaşları, ilişkileri olduğu veya saklanabileceği, yardım isteyebileceği bir yer var mı? diye düzeltti Malko.

Hildegard Balsen gözlerini yere indirip düşünmeye başladı. Malko onu inceliyordu. Biraz solmuş olmasına rağmen yine de çekiciydi. Ama Renata Hurwitz'le boy ölçüşecek kadar değildi.

— Kocam Hamburg'da doğmuş, dedi birdenbire. Oraya sık sık gideriz. Dieter'in orada Leopold Osdorf adında samimi bir arkadaşı var. Adamın küçük bir teknesi vardı. Onunla Elbe'de veya Baltık Denizi'nde balık tutmaya bayılır.

— O arkadaşına gitmiş olabileceğini mi söylüyorsunuz?

Kadın kızardı.

— Sanmam. O beni iyi tanır. Eğer Dieter yalnız değilse...

İyi bir tepkiydi. Malko Air France memurunun söylediklerini hatırladı: Dieter Balsen, Hamburg'a Paris yoluyla gitmişti. Aklına bir fikir geldi.

— Tekne nerede durur?

— Hamburg yakınında. Elbe Nehri'ni kuzeye doğru izleyen bir yol vardır: Elbchaussee. Yol üzerinde Blankenese Köyü'ne gelmeden küçük bir liman var. Adı Teufelsbrück'dür. Teknenin hâlâ orada durup durmadığından bile haberim yok. Buzlar yüzünden kışın tekneyi çekerler. Fakat...

— Sizde Leopold Osdorf'un telefonu veya adresi var mı? Sonra, teknenin adı?

— Aman Tanrım! Ona sakın söylemeyin!

— Hayır, hayır, diye söz verdi Malko. Çok temkinli davranacağım. Fakat beni kocanıza götürecek bütün olasılıkları denemeliyim. Bir de resim rica ediyorum.

Kadın ayağa kalktı ve odadan çıktı, birkaç dakika sonra elinde bir kâğıt ve resimle geri geldi.

- işte, dedi. Alster kıyısında oturuyor ve Indover

Bank'ta çalışıyor. Teknenin adı, Zillertal. Fakat size rica ediyorum, lütfen ona bir şey söylemeyin.

— Söz veriyorum, dedi Malko. Sizin de ziyaretimden kimseye bahsetmemenizi rica ediyorum. Ve sakın Hamburg'a telefon açmayın.

Hildegard sessizce başını eğdi ve elini uzattı. Malko kendisine uzanan eli sıktı ve öptü.

— Kendinizi fazla üzmemeye çalışın, dedi. Her şey düzelecek.

Bu, kanserli bir hastaya"ayağakalk da Fransızların Cancan dansını yap "demek gibi bir şeydi. Gözleri yaşlı Hildegard Balsen Malko'yu kapıya kadar geçirdi.

Malko sorularına cevap aldığı için memnundu, ama diğer taraftan da kararsızdı. İstedığı ipucunu elde etmiş, ama Dieter Balsen'in Renata Hurwitz'i niçin yanına alıp Hamburg'a götürdüğünü bir türlü anlayamamıştı. Balsen, çingiraklı bir yılanı cebine koyup gitseydi, daha iyi ederdi.

Paniğe kapılan bir insan güven duyacağı bir yere saklanırdı. Birdenbire Bayan Balsen'in söylediği bir konuyu anımsadı: Leopold Osdorf bankada çalışıyordu. Eğer Renata tehdit ederse, Dieter Balsen arkadaşından yardım isteyecekti.

**

Hamburg uçağı rötat yapmıştı. Malko bekleme salonunun penceresinden dışarıyı seyrederek sıkıntısını bastırmaya çalışıyordu. İkinci Dünya Savaşı'ndan geriye kalan birkaç uçak Frankfurt Havaalanı'nın bir bölümünde sergileniyordu. Bunlar, uçacak fırsatı bulamayan eski avcı uçağı Messerschmidt 262'lerdi.

Yan salonda Alman işadamlarından bir grup, ellerinde yemek sepetleri olduğu halde Air France'a ait bir 727'ye binmeye hazırlanıyorlardı. Almanlar anlaşılana daha ucuz olan turist sınıfını tercih ediyorlardı.

Birden, kürü bir patlama sesi Malko'yu yerinden

sıçrattı. Önündeki pencerenin camında bir delik açılmıştı. İkinci bir patlamayla ikinci bir delik daha açıldı. İçgüdüsel olarak kendini hemen geriye attı ve etrafını kontrol etti. Çevrede bekleyen sakin yolculardan başka kimseyi göremeyince kendisine bekleme salonunun giriş kapısından ateş açılmış olabileceğini tahmin etti. Kapının ardında uzun bir koridor vardı.

Koridora koştu. Fakat koridorun eni ve boyu en aşağı yüzer metre vardı. Tam ortadaki elektrikli yürüyen yolun ucu bucağı görünmüyordu, Yaya olarak pek az kişi yürüyordu. Ateş eden kişi kalabalığın arasına karışarak çıkışa doğru gitmiş olmalıydı. Malko yürüyen yola atladı.

Hemen elli metre kadar önde gri pardösülü bir adam farketti. Arkasına dönünce Malko adamın yuvarlak yüzünü ve gözlüklerini görebildi. Yabancı, görüldüğünü anlayınca hızlanıp ilerledi. Yürüyen yol büyük salona çıkan küçük güvenlik kapılarının önünde son buluyordu. Yabancı'nın elinde valiz veya çanta yoktu, bu nedenle kolayca kapıdan çıktı ve öbür tarafa geçerek gözden kayboldu. Malko, yirmi saniye kadar sonra nefes nefese oraya ulaştı. Kendisini havalimanının büyük salonunda, kalabalığın tam ortasında buldu. Yabancı adam sanki buhar olup uçmuştu. Malko bir süre adamı aradı, ama saklanabileceği pek çok yer vardı. Hatta adamı aramak amacıyla rasgele bir dükkâna girdi. Burası açık saçık resimler satan vitrini siyah camlarla kaplı bir dükkândı. İçerde bir grup futbolcu, ağızları bir karışık, resimlere bakıyordu.

Malko hiçbir ümit kalmayınca geri döndü. Kontrol kapısını geçince gözüne bir kalabalık çarptı. Yaklaştı, yürüyen yolun bitiminde, yeşil üniformalı iki polisin yere eğildiğini gördü. Yerde, kısa susturuculu bir tabanca vardı.

Katil kontrol kapısından geçerken elindeki silahı yere atıvermişti. Malko'nun havaalanına geldiği andan beri

onu izleyen bir profesyonel olmalıydı... Duruma canı sıkılan Malko bekleme salonuna geçti. Bineceği uçağın anonsu yapılıyordu. Pencere camındaki delikleri hiç kimse farketmemişti. 737'ye binerken hâlâ bu olayı düşünüyordu.

Kırk beş dakika sonra Hamburg'ta olacaktı. Oraya gitmesini "istemeyenler" olduğu apaçık ortadaydı. Bu saldırının pek çok anlamı vardı. En kuvvetli ihtimal, MFS'nin Renata Hurwitz'in Doğu Almanya'da olduğunu öğrenmiş olmasıydı. Renata'nın izini Dieter Balsen aracılığıyla bulmuş olabilerlerdi. Çünkü adam Doğulu ajanları imdadına çağırabilirdi. İşte o ajanlar da Malko'ya saldırmıştı. Bu da çok ciddi ve sürekli bir takip yapıldığına işaretti.

Kadife tayyörlü, kuzu gibi kıvrıkcık saçlı, cüretkâr yırtmaçlı nefis bir zenci kadın hariç, herkesten şüpheleniyordu. Görünüşte hepsi işadamlarıydı. Birdenbire, bir şeyin farkına vardı. Onu öldürmek istememişlerdi. Ateş eden adam elli santimetre kadar uzağına nişan alıp, sonra da kaçmıştı. İyi ayarlanmış bir uyarıydı. Adamlar bu işi yerinde halletmek istiyordu. Gelecek seferki teşebbüs, bir uyarı olmaktan çok daha ileri gidecekti.

Almanya tarafında, Sekreter Ferdinand Dickel hariç, Malko'nun yaptığı soruşturmadan ve aldığı kararlardan hiç kimsenin haberi yoktu. Haberalma Merkezi Başkanı Günther Rosenberg'e bile durum bildirilmemişti. MFS Malko'yu, Dieter Balsen'in evini gözlerken keşfetmişti.

Hamburg'a gidince Malko oradaki CIA şubesinin, yani Amerikan Konsolosluğu'ndaki birinci kâtabin yardımını istiyecekti.

737 nihayet havalandı. Hostes Hamburg'ta havanın Frankfurt'tan daha kötü olduğunu anons etti. Malko beynini dinlendirmeye çalışıyordu.

Kendisine yapılan uyarı saldırısı Dieter Balsen'in Hamburg'ta olduğunun bir kanıtıydı.

Şimdi sıra firari memuru iki milyon nüfuslu bu koca şehirde aramaya ve burada bulunuşunun gerçek nedenini öğrenmeye gelmişti. Eğer kaçmak isteseydi, Berlin'e kalkan ilk uçağa binip Doğu'ya geçmesi çok daha basitti.

Birden, her şeyi anladı: Balsen, Renata'yı Hamburg'a Doğulu ajanların yardımıyla ortadan kaldırmak için getirmişti. Ve sonra görevine geri dönecekti. İşte bu nedenle MFS, Malko'nun Renata'yı kendilerinden önce bulmasını istemiyordu. Zamana karşı savaşıyordu...

Başlangıç için az kan dökülmemişti hani...

XII. BÖLÜM

Elbchaussee'nin her iki yanında da bahçe içinde gösterişli zengin evler vardı. Evlerin bahçelerindeki ağaçlar, erken gelen sonbaharın etkisiyle yapraklarını dökmüştü.

Nehre her yaklaşışında, Malko sol tarafa bakabilmek için arabasını yavaşlatıyordu. İri yağmur taneleri ön cama düşerek görüşü zayıflattığı için silcekleri çalıştırmak zorunda kalmıştı. Hamburg'ta hava beş dakikada bir değişiyordu. Peş peşe, sıra sıra parkların sonu bir türlü gelmiyordu. Çifte gölün etrafındaki bölge Hamburg'un tam merkezi ve en mutena semtiydi.

Şehrin temiz kısmı Elbe'nin kuzeyine yayılan bölgedeydi. Nehrin kuzeyde pek çok kolu, kanalları ve limanları vardı. Fakat güneye inerken yüzen doklar, hangarlar, silolar, vinçler ufuk ve bütün manzarayı kapatıyordu.

Malko, çifte göllerin küçüğü olan Binnenalster'in kıyısındaki bir otele yerleşmişti. Karşıda büyük liman şehirlerinin sembolü ve özelliği olan yeşil damlı gösterişli banka ve sigorta binaları vardı. Bütün bu binaların ikinci dünya savaşında tahrip oldukları kesindi, ama Hamburg şehri büyük bir titizlikle yeniden onarıp inşa edilmişti.

Otel son derece gösterişli, geniş ve pahalıydı. Şirketin muhasebecileri yine fenalık geçirecekti:

Hamburg'ta, Vier Jahreszeiten Oteli'nden veya Kennedy Brücke'nin karşısındaki büyük Atlantik Oteli'nden başka otel yok mu diyeceklerdi ?

Malko, tabancasını valizinden çıkartıp pardösüsünün cebine koymuştu, ilk ziyaretini Amerikan Konsoloslugu'nun Alster kıyısındaki üç katlı beyaz muhteşem binasına yapmıştı. CIA'nın ikinci şefi, Birinci Kâtip Steve Murray silik bir yorumlayıcıydı ve Malko'nun hikâyesini de yarım yamalak dinlemişti: Hafta sonunda tatile çıkıyordu...

— Hamburg'ta Doğu Almanların bir teşkilatı var mı? diye sormuştu Malko.

Steve Murray ağzını burnunu bükmüştü.

— Tam olarak yok... Doğu'dan gelen gemi ve tekneler vasıtasıyla belki biraz silah kaçakçılığı yapıyordun Fakat hiçbir olay olmadı.

Malko, ona gizli görevinden az buçuk bir şey çıtatmıştı. Dieter Balsen resmen aranmıyordu. Bunun dışında Malko, Renata ile adamın bir otele yerleşmiş olabilecekerinden korkuyordu. Çünkü peşlerindeki düşmanları tanımıyorlardı. Elindeki tek ipucu Dieter Balsen'in arkadaşının teknesiydi.

Yağmur yüzünden Malko biraz daha yavaşladı. Solunda, bir kilometre genişliğindeki Elbe'de gri ve soğuk dalgalar oynaşuyordu. Baltık Denizi yüz yirmi kilometre mesafedeydi.

Yağmur başladığı gibi birdenbire durdu. Az kalsın Malko Teufelsbrück'ü geçecekti. Yol seviyesindeki korkulukların arkasında, sallanmakta olan bir yelkenli direği dikkatini çekti. Yoldan oldukça aşağıda kalan ve Elbe kıyısında küçük bir liman olan Teufelsbrück'te ancak bir düzine kadar küçük tekne barınabiliyordu. Malko kiralık Mercedes'ini biraz uzaktaki bir otelin park yerine bıraktı ve yürüyerek geri döndü.

Limana giden taş merdivenden indi. Basamaklar yağmurun etkisiyle kayganlaşmıştı. Mevsim dolayısıyla

burada kimseciklerin olmayışı çok doğaldı. Rüzgâr yelken direklerinde ısıklık çalıyordu. Yol aşağıdan görünmüyordu. Malko limanda bir tur attıktan sonra, yirmi metre boyundaki kamaralı bir teknenin önünde durdu. Kıçtaki panonun üzerinde "Zillertal" yazılıydı. Leopold Osdorf'un teknesi buydu. Ötekiler gibi o da kapalıydı. Malko yandaki yelkenlinin halatlarını kendine doğru çekerek üzerine atladı ve Zillertal'e geçti. Teknede şöyle bir dolaştı. Kaptan köşküne açılan kapı kilitliydi. Arkada sürgülü bir küçük kapı daha vardı. Malko eğilince, kalbi daha hızlı atmaya başladı. Sürgüyü tutan vidaların etrafındaki vernik kazınmıştı. Vidayı çekince bütün sürgü olduğu gibi eline geldi. Kendisinden önce birisi rutubetten çürüyen tahtayı zorlamıştı. Sürgüyü cebine koydu, etrafa bir göz gezdirip kimsenin kendisine bakmadığına emin olduktan sonra tabancasını sağ eline alıp kapıyı itti. Birkaç basamakla dar bir koridora indikten sonra kapıyı üzerine kapattı. Sağda ve solda olmak üzere iki kamara vardı. Kamaralarda kimsecikler yoktu ve her şey yerli yerindeydi. Yoluna devam ederek diğer merdivenden kaptan köşküne kadar çıktı. Orada da her şey yerli yerinde duruyordu. Solda bir kapı gördü, itince halı kaplı bir merdiven çıktı ortaya. Tüm tedbirlerini alarak aşağıya indiğinde kendini bir kamarada buldu. Küçük pencerelerden giren gün ışığı içerisini aydınlatmaya yetiyordu. Alçak bir yatak bütün odayı kaplamıştı. Kalbi neredeyse duracaktı. Bir komodinin üzerinde çavdar ekmeği, bir kutu sosis ve bir viski şişesi vardı. Yatağa yaklaştı. Bir insan vücudunun izi farkediliyordu. Yerde bir kül tablası, onun yanında boş bir sigara paketi duruyordu. Paketi hemen cebine attı. Banyonun kapısını açtı. Hiç şüphesi kalmamıştı: Bir tıraş makinesi, bir diş fırçası, bir köşeye atılmış kirlili bir gömlek vardı.

Teknede birisi yaşıyordu ya da yaşamıştı. Biraz daha

araştırdı ve bir gömme dolabın içinde bir valizle bir çift ayakkabı, iç çamaşırı, gömlek ve bir takım elbise buldu. Aradığı buradaydı. Şimdi sıra yaşayıp yaşamadığını öğrenmeye gelmişti.

Malko yukacı çıktı. Camlar kirlili olduğu için dışarıyı göremiyordu. Kaptan köşkünün kapısının kilidini açtı, güverteye çıktı. Yağmur taneleri yüzünü kırbaçladı. Arkaya geçti, sürgüyü yerine koydu ve sonra iskeleye çıktı. Oradan da otoparka gitti. Frankfurt'ta peşine düşenlerin bundan vazgeçip geçmediklerini sordu kendi kendine... Ne yazık ki, kendini tehlikeye atmak zorundaydı.

Elbe kıyısında küçük bir kasaba olan Blankenese'ye kadar gitti ve bir telefon kulübesinin önünde durdu.

Telefon açılıncaya kadar yedi, sekiz kez çaldı. Hildegard Balsen'in çekingen ve tereddütlü zayıf sesi neden sonra duyuldu. Malko kendisini tanıttıktan sonra sordu:

- Yeni haberleriniz var mı?
- Hayır, dedi kadın. Yok. Siz neredesiniz?
- Hamburg'tayım, dedi Malko. Size tek bir soru soracağım. Bir ayrıntı. Kocanız sigara içer mi?
- Evet.
- Markası ne?
- San HB'lerden.
- Teşekkür ederim, dedi Malko, sizi sonra arayacağım. Kendinizi fazla üzmeyin...

Malko kulübeden çıktı, kamarada bulunduğu sigara paketinin buruşuklarını düzeltti: San HB.

Malko Blankenese'den ayrılıp tekrar limanın yoluna koyuldu. Aynı yere arabasını park ettikten sonra hâlâ تنها olan limana yürüyerek gitti. Elbe dalgalıydı, sallanan yelken direkleri birbirine vurarak sinir bozucu sesler çıkartıyordu. Zillertal'e çıktı, kaptan köşküne girdi ve kapıyı arkadan kilitledi. Sonra ön taraftaki büyük kamaraya girip yatağın üzerine uzandı.

Tabancasını yanına koydu. Bu kamaranın bir tek kapısı vardı. Herhangi bir sürprizle karşılaşmasına olanak yoktu. En zor şey, hiçbir şey yapmadan, belki de hiç gelmeyecek olan birini beklemektir. Kamarada bulunduğu el fenerini kontrol etti: Akşam oluyordu.

*

**

Malko sıçrayarak dizlerinin üzerinde doğruldu. Etrafını dikkatle dinleyerek ayağa kalktı. Yağmur hâlâ camları dövüyor, rüzgârın şiddetiyle limandaki teknelerin halatlarından bir gıcırta konseri yükseliyordu. Kol saatinin ışıklı kadranı on bir otuzu gösteriyordu. Yeniden kulak kabarttı. İçerde bir gıcırta sesi duyar gibi oldu.

El fenerini yakmak üzereyken birisinin merdivenden aşağıya indiğini hissetti. Kalbi göğsünden dışarıya fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Bir tahta çatırtısı oldu. Birisi el yordamıyla yatağa doğru geliyordu. Malko bir eliyle silahını yabancıya doğrulturken öbür eliyle de el fenerinin düğmesine bastı. Işık demetinin üzerine geldiğini gören bir erkek kendini geriye doğru attı. Tek kelime etmeden hemen merdivene yöneldi, fakat basamağa takılarak yere yuvarlandı.

Malko yataktan dışarı atlamıştı bile. Kendini yabancıların bacaklarına attı ve onu kamaradan içeriye çekmeye başladı. Adam doğruldu ve Malko'nun yüzüne bir yumruk attı. Nefes alıştı tıpkı bir fokbalığınınkini andırıyordu. Malko silahı adama doğrultarak geri çekildi.

— Bay Balsen, kıpırdamayın!

İsminin söylendiğini duyan adam dondu kaldı. Malko el fenerini onun yüzüne tuttu. Resimdeki adamın ta kendisiydi: Soluk benizliydi ve gözlerini kırıştıyordu. Soğuk bir sesle sordu:

— Siz kimsiniz?

— Kıpırdamayın, dedi Malko. Size kötülük yapmak

niyetinde değilim. Sizi aramama izin verin.

— Silahım yok, diye itiraf etti adam.

Yine de Malko el yordamıyla adamın üzerini aradı. Öteki sanki dilini yutmuştu, hiç kıpırdamıyordu. Malko onu yatağa doğru iterken bile, hiçbir tepki göstermeden itaat etti.

— Oturun ve sorularıma cevap verin, dedi Malko silahını doğrultarak. Kendinizi temize çıkartacak bir şansınız daha kalmış olabilir. Renata Hurwitz nerede?

Dieter Balsen ürkek gözlerle Malko'ya baktı.

— Renata mı? diye mırıldandı. Renata'yı tanıyor musunuz?

— Evet, dedi Malko. Sizinle ilgili her şeyi biliyorum Bay Balsen. Londra'dayken Renata sizin metresinizdi. Sizi "kandırdı" ve siz Doğu Alman ajanı oldunuz. Şimdi ihanetinizi ihbar edeceğini söyleyerek sizi tehdit ediyor ve para kopartmaya çalışıyor, değil mi?

— Ben ihanet etmek istemiyordum, diye itiraz etti Alman. Yalnızca öbür taraftakilere yardım etmek için. Onlar da bizim gibi Alman... Tarihin kurbanları, intihar etmem gerekirdi.

— Hayır, dedi Malko. Renata'yı asla memnun etmemeliydiniz, onun sözünü dinlememeliydiniz.

— Onun öyle bir çekiciliği var ki...

İki erkek alçak sesle konuşuyordu. Alman, karanlıkta Malko'nun yüzünü görebilmek için öne doğru eğildi ve sordu:

— Siz haberalma subayı mısınız? Sizi hiç görmedim,

— Ben BND'den değilim, dedi Malko, fakat bu iş için BND ile çalışıyorum. Renata Hurwitz pek çok kişinin başını yedi. İlk kurbanı, kendisinin Doğu Almanya'dan buraya kaçmasına yardım eden Albay Dorbach'tı. Hem de sevgilisiydi.

— Sevgilisi mi?

— Bunu bilmiyor muydunuz?

Dieter Balsen cevap vermedi. Zorlukla nefes

alıyordu. Dışarda rüzgâr hâlâ esiyordu. Malko hasmını buradan en kısa zamanda kurtarması gerektiğine inanıyordu. Alman sert bir sesle sordu:

— Buraya kadar nasıl geldiniz?

— Mühim değil, dedi Malko. Sizin bir saçmalık yapmanızı engellemek istiyorum... Eğer bana yardım ederseniz...

— Ne istiyorsunuz?

— Renata Hurwitz'i. Nerede?

— Bilmiyorum, diye cevap verdi Dieter Balsen. Size yardım etsem bile bu hiçbir şeyi değiştirmez ki ...İşimi kaybettim.

— Bir aylık bağlanarak emekliye sevkedilmek ile beş yıl hapis yatmak arasında bir fark var sanırım, diye belirtti Malko. Hamburg'a Renata ile beraber geldiniz. Onu ne yaptınız?

— Hemen beni terketti. Nereye saklandığını da söylemedi.

Malko, ondaki pişmanlığı hissetti. Hatasını yüzüne vurmamak gerekiyordu.

— Bana başından beri her şeyi anlatın, dedi. Bu uzun ayrılıktan sonra size kendisini nasıl tanıttı?

— Bana Doğu Almanya'dan kaçtığını söyledi. Paraya ihtiyacı olduğunu ve benim ona bunu verebilecek tek kişi olduğumu belirtti... Bana şantaj yapabileceğini de ilave etti.

Ses tonu daha da zavallılaşmıştı.

— Sizden ne kadar istedi?

— İki yüz bin mark...

Büyük bir miktar değilmiş, diye düşündü Malko. Daha çok bekliyordu.

— Sonra?

— Bende bu kadar para yoktu tabii. Ben bir memurum... Burada, Hamburg'la bir bankada müdür olan arkadaşımın beni kırmayacağını düşündüm ve ondan yardım istemeye karar verdim. Renata bana

parayı bulmak için kırk sekiz saat mühlet tanıdı ve benimle beraber gelmek için ısrar etti.

Malko dinliyordu. Karşısındaki adamın canı burundan çıkıyordu. El fenerini onun üzerinde gezdirdi. Ellerini sınırlı sınırlı ovuşturuyordu. Eline düştüğü canavar onu dişlemiş, ezmişti... Malko sorgusuna devam etti.

— Sizin karşı tarafta bilgi verdiğiniz bir subay vardır mutlaka, dedi. Bu olay başınıza geldiğinde, onun yardımını istemediniz mi?

Alman başını önüne eğdi.

— Evet, tabii. Bana hemen Renata'nın nerede olduğunu sordu. Bunu ona söyleyemedim. İlk görüşmemizden sonra yalnızca telefon etti. Doğu Almansubayı bana Renata'ya ihanetini ödeteceklerini söyledi. "Fidyeye" ödemek söz konusu bile olamazdı. Benim için en iyi çare Doğu'ya geçmek olacaktı, orada bana iş vereceklerdi, yani yerim hazırdı.

— Kabul etmediniz... Niçin?

Dieter Balsen boynunu büktü.

— Ben orada yaşayamam. Bu olanaksız. Karım buna asla razı olmaz. Bütün ailem Batı'ya kaçtı... Kendimi öldürmeyi tercih ederim...

Adam gittikçe daha çok sinirleniyordu. Malko yeniden garip bir hisse kapıldı.

— Karşı tarafın yardımıyla onu Münih'te tuzağa düşüremediniz mi?

— Hayır. Renata hiçbir tehlikeye girmek istemedi. Onu yalnızca iki kez gördüm. İlk başta bir kez ve sonra buraya gelirken. Opernplatz'da buluşacaktık. Renata arabayla geldi ve benim izlendiğimi sanarak izini kaybettirdi. Sonra da beni itham etti. Eğer başına bir şey gelecek olsa, beni öldürecek! Çok korktum.

— Ya burada?

— Havaalanında birbirimizden ayrıldık. Bana hir telefon kulübesinde randevu verdi. Sonra oradan bir

başkasına gönderdi.

— Parayı temin edebildiniz mi?

— Hayır, arkadaşım burada değil.Yarın geliyor.

Malko birdenbire sordu:

— Arabayla mı geldiniz?

Sessizlik oldu.

Dieter Balsen telaşlı telaşlı ağzını açtı ve kapattı.
Malko hemen anladı.

Bir sıçrayışta kamaradan çıktı ve merdivenlere koştu. Yukarda boğuk bir gürültü oldu, sonra kaptan köşkünden bir ses daha duyuldu. Malko oraya ulaştığında yüzüne rüzgârın vurduğunu hissetti. Kaptan köşkünün kapısı açıktı.

Tabancasını çekip dışarı fırladı. Kapıdan çıkarken arka tarafta bir patlama sesi duydu. Bir kurşun camı deldi, Üstüste iki'el silah sesiyle birlikte Malko'nun etrafında tahta parçacıkları uçtu. Bu kez Frankfurt'daki gibi değildi, onu gerçekten vurmak istiyorlardı.

Arka tarafta bir karaltı görüp ona ateş etti. Fakat gölge Zillertal'ın öbür-tarafına kaçarak kayboldu.

Bu Renata da olabilirdi, Doğu Alman katiller de. Malko yeni bir patlamaya cevap verdi. Bir gölgenin önce komşu tekneye, oradan da iskeleye atladığını farketti. Peşine düştü. Bir sokak lambasının ışığında siyahlar giymiş, koşan bir kadın silueti gördü. Malko bağırdı.

— Renata!

Kadın durmadı. Malko iskeleye atladığında Renata taş merdiveni çıkmıştı bile. Arkasına dönüp ateş etti. Yolun hizasına gelince Malko Renata'nın koyu renkli bir Opel'e atladığını gördü. Arabasını Elbchaussee'nin öbür tarafına park etmişti, burnu Hamburg istikametine dönüktü. Araba hareket ederken Malko da yolun karşısına geçti.

Renata Hurwitz deli gibi Malko'nun üzerine sürdü.

Malko beyaz farların büyüdüğünü, siyah karaltının

üzerine doğru geldiğini anlayınca ezilmemek için kendisini geriye attı. Ayağa kalktı, çeyrek saniye kadar düşündü. Dieter Balsen'den öğreneceği daha pek çok şey vardı, fakat her şeyden önce ona sorunun anahtarı olan Renata gerekliydi...

Mercedes'ine binip kadının peşine düştü. Neyseki Elbchaussee bomboştı. Arabası Renata'nınkinden daha güçlü olduğu için hemen Opel' i yakaladı...

Renata yolları çok iyi biliyordu. St. Pauli'ye gelince Hafenstrasse'den indi, sonra birden sola döndü, kırmızı biriketli Tropikal Hastalıklar Hastanesi'nin önünden tırmandı.

Caddenin yukarsında, solda ters yöne girdi, ama Malko da peşinden aynısını yaptı. Reeperbah kavşağına çıktılar ve siyah Opel sağa,Ost-West-Strasse'ye saparak doğruya doğru gitti.

Malko, şehir merkezinde onu daha kolaylıkla kıştırabileceğini düşündü. Fakat Renata o istikamete gideceği yerde, Amsinckstrasse'ye daldı. Burası تنها bir caddeydi. Yolun sağında ve solunda kanallar ve depolar vardı. Malko hayatında hiç böyle ustalıklı araba kullanabilen bir kadın daha görmemişti. Renata tam bir rally pilotuydu.

Limana bakan Neue Elbrücke üzerinde yeniden buluştular, Renata birden Zveibrückenstrasse istikametine sağa saptı. Bu yol köprüden liman binalarının ortasına inen yokuştu. Renata'nın her tarafı avucunun içi gibi bildiği belliydi.

Malko, karşıdan gelen römorklu bir arabaya çarpmaktan ucu ucuna kurtuldu. Adam Malko'yu sert bir klakson sesiyle selamladıktan sonra, Opel'le Mercedes Versmannstrasse'de, iki kanal arasında tekrar buluştu.

Malko birden bir tren düdüğü duydu. Yüz metre kadar önlerinde bir marşandiz katarı vardı. Renata yavaşladı. Malko ne yapacağını önceden biliyordu.

Kadın katardan birkaç metre mesafede durdu, sonra birden ileri atılıp demiryolunu geçti. Sıra Malko'ya gelince geçit bekçisi onun arabasının önüne dikiliverdi... Trenin altına girebilirdi. Trene bakarak, bekledi. Tren, geçtikten sonra Renata ortadan kaybolmuştu... Neustadt Mahallesine girmeden önce Malko gümrük bölümünde bir süre kayboldu. Sinirinden deliye dönmüştü. Renata onun elinden ikinci kez kaçmayı başarmıştı.

Geriye bir tek Dieter Balsen kalmıştı.

Küçük liman yine eski sessizliğine bürünmüştü. Malko taş basamakları indi, eli cebindeki silahın üzerinde tetikte duruyordu. Renata ile avının peşinde yalnız kendisi yoktu... Dieter, bilgi verdiği "aracı" yada haber vermişti. Kendisine söylememiş olsalar bile, Doğu Alman ajanları kadının peşine şüphesiz düşmüştü.

Tabii, ona çiçek vermek için değildi bu.

Zillertal'de hiç ışık yoktu. Malko eski yöntemiyle tekneye çıktı, fakat sessizlik ona garip geldi. Hafifçe seslendi:

— Bay Balsen?

Cevap yoktu. Kaptan köşkünün kapısı bırakıldığı gibi duruyordu, içeri girdi. Kalbi küt küt atarak ve her basamakta durup etrafı dinleyerek kamaraya indi. Halatların teknelere sürtünerek çıkardığı gıcırıttan başka hiçbir ses yoktu.

— Bay Balsen!

Yine cevap alamadı.

Silahını yatağın üzerine bırakıp ışık yakmaya karar verdi. Hiç kimse yoktu. Valizle, banyodaki eşyalar olduğu gibi duruyordu.

Dieter Balsen neredeydi? Tekneyi inceledi, hiçbir şey bulamayınca güverteye çıktı. Sonra iskeleye geçti. Arabasına gitmeden önce on dakika kadar Elbe'nin karanlığına bakarak oyalandı.

Dieter Balsen, işin içinden çıkamayacağını anlayınca,

ihanetine rağmen yine de Doğu'ya geçmeye karar vermiş olabilirdi. İntihar etmiş de olabilirdi. Renata'nın kendisini dışarda beklediğini de Malko'ya söylememişti. Belki de birazdan onunla bir yerde buluşacaktı. Malko geri dönmeye karar verdi. Ertesi gün, Zillertal Pın sahibi Leopold aracılığıyla Balsen'i bulmayı deneyecekti.

*

**

Polis helikopteri, Elbe'nin gri dalgalarıyla aynı seviyede uçuyordu. Sağanak yağmurun etkisiyle dalgalar fazla yükseleliyordu. Helikopterin açık kapılarından dışarı sarkan polis memurları ellerindeki dürbünlerle suları inceliyorlardı. Kendilerine yapılan bir ihbarı değerlendirmeye çalışıyorlardı. Nihayet kıyıdan kendilerine birtakım işaretler yapan balıkçıyı farkedebildiler. Ağın ucunda bir cisim vardı. Polislerden biri pilotun omuzuna vurarak yere inmesini işaret etti. Birkaç dakika sonra kıyıya yakın bir düzlüğe indiler ve balıkçıya doğru koştular.

Adam ağdaki cismin yarısını kıyıya çekmişti. Şişmiş bir ceset. Elli yaşlarında iyi giyimli bir erkek. İki polis fazla heyecanlanmadan balıkçıya yardım ettiler. Bu çok sık olan bir olaydı. Polis memurlarından biri cesedin ceplerini araştırdı. Eline siyah-sarı-kırmızı çizgili plastik kaplı bir kart geçti. Haberalma Teşkilatı'na ait Dieter Balsen adına düzenlenmiş bir kimlikti.

— Tüh be! dedi memur, pis bir iş çıktı ortaya...

Hamburg "Kripto" sunu haberdar etmek için helikoptere koştu. Ve dolayısıyla şefin sorularına hedef oldu.

*

**

özel siyah lastik elbiseli cesur gençler Alster Gölü'nün gri suları üzerinde Amerikan Konsolosluğu'nun tam karşısında su kayağı yapıyorlardı. Sanki kar yağacakmış gibi gökyüzü kurşun rengini almıştı.

Bir saat önce Bonn'dan gelen Ferdinand Dickel elindeki Hollanda sigarasını tütürüyordu. CIA şefi sorunun büyüklüğüyle şaşkına dönmüş, tek kelime konuşmuyordu. Ferdinand Dickel Malko'ya üzgün gözlerle baktı ve bir iskeletinkini andıran boynunu kaşıdı.

— Birinci varsayım, dedi, Dieter Balsen intihar etti.

— İkinci varsayım, dedi Malko, Renata'yı temizlemek için izleyen adamlar tarafından öldürüldü.

— Niye?

— Çok büyük bir tehlike teşkil ediyordu. Doğu'ya geçmek istemiyordu ve işin sonuna gelmişti... Renata onu bırakmayacaktı. Beni izlemiş olmaları, durumu tehlikeli gördüler.

— Niçin Renata'yı vurmadılar?

— Ona ulaşamadılar, henüz... Peki, Dieter Balsen önemli biri miydi?

— Hem evet, hem hayır. İyi bir analiz teknisyeniydi. Fakat "son derece gizli" belgelerle ilgisi yoktu.

— Renata ile olan ilişkisini biliyor muydunuz?

— Evet, disiplin kurulu tarafından sorguya çekilmişti ve o zaman ona birtakım cezalar ve ihtarlar verilmişti. Sorgulamayı yapan subaylar bunun basit bir aşk hikâyesi olduğuna karar vermişlerdi...

— Nasıl öğrenilmişti?

— İhbar. Ona aşık olan bir sekreter hanım bazı telefon konuşmalarını dinlemiş...

Malko Alster Gölü'ne baktı. Renata Hamburg'ta bir yerlerde, üçüncü darbesini vurmak için saklanıyor, diye düşündü. Fakat bu kez, en iyisini vuracak. Şimdiye kadar sadece dışlarını gösterdi. Ferdinand Dickel'in sesi ile düşüncelerinden ayrıldı.

— Bay Linge, Renata'yı ötekilerden önce bulmanız gerek. Bu bir emirdir.'

Malko neredeyse adamın suratına onun emrinde çalışmadığını haykıracaktı ama yapamadı.

XIII. BOLUM

Sekreter başını Malko'ya doğru kaldırdı. Kısacık boyu ve her zamanki şeffaf mavi gözleriyle Malko'nun karşısında duruyor, sinir gerginliğinden titriyordu.

— Bayan Hurwitz'i bulmamıza yardım edecek elimizde hiçbir ipucu kalmadı, diye belirtti Malko. Bonn'da yaptığı gibi burada da bir arkadaşında saklanıyor olmalı. Şehrin evlerini tek tek aramak olanaksız. Bu durumda olayı diğer açıdan ele almak gerekiyor.

— Nasıl? diye sordu Ferdinand Dickel.

— Bilgisayarın hazırladığı listeyi alarak. Renata bu iki cinayetin kurbanlarını kocası Batı'da görevliken kandırarak kendi taraflarına çekmiş. Üçüncü kişinin de aynı durumda olduğunu tahmin edebiliriz. "Üç" numaranın bir özelliği var. Çünkü Renata'nın bana söylediğine göre bu şahıs yüksek mevkili ve yetkili birisiymiş. Bu da araştırmaları kısıtlıyor...

— Güzel! diye takdir etti. Ferdinand Dickel. Peki, siz ne yapacaksınız?

Malko gülümsedi.

— Hamburg'ta şahane müzeler var. Renata benimle irtibat kurana dek onları gezeceğim...

— Niçin irtibat kursun? diye sordu Ferdinand Dickel.

— Elinde satılacak malı var, diye açıkladı Malko.

Brucker'in ölümünden sonra bizim daha tehlikesiz alıcılar olduğumuzu düşünecektir.

Ferdinand Dickel bir süre sustuktan sonra sordu:

— Dieter Balsen'in bankacı arkadaşıyla irtibat kurup kurmadığını kontrol ettiniz mi?

— Leopold Osdorf şehirde değilmiş, Dieter Balsen'in Hamburg'ta olduğunu bile bilmiyor. Renata'nın üçüncü hedefine kendisinden önce ulaşmamız gerek.

— Belki de onu bulmuştur? dedi Ferdinand Dickel.

— Planlarım altüst ettim: Balsen'in ölümünü beklemiyordu. Beklemekten başka yapacak bir şey yok. Fakat Dieter Balsen'in "intiharı" büyük bir skandal yaratmaz mı? Son bir haftada BND'den iki kişi intihar etti.

— Yerel polise Bonn'dan talimat gelmiş, diye kesti soğuk bir ses tonuyla Ferdinand Dickel. Ceset gömülme izniyle birlikte Münih'in yolunu tuttu bile. Tabii Spiegel bize kancayı takacak...

— Siz buna inanıyor musunuz, intihara yani?

Ferdinand Dickel bir balgıncı andıran gözlerini ona dikti.

— Ya nasıl öldürüldü?

— Doğu Almanlara ait bir ekip beni izliyordu, diye hatırlattı Malko. Renata Hurvitz'i ararken Zillertal'e kadar ulaşıp Dieter Balsen'i bulmuş olabilirler. Onunla konuştuğumda hâlâ Renata'yı savunuyordu. Belki de bana söylemediği daha pek çok şey vardı. Tehlike yaratıyordu. Onu öldürmüş olmalılar...

— İntihar ettiğini' farzedelim, diye kesti Dickel. Ve tüm dikkatlerimizi Renata Hurwitz'in üzerine çevirelim.

Malko geniş pencereden Alster Gölü'ne baktı. Rüzgâr sörfü yapan gençler kaybolmuştu. Hamburg'ta yine fırtına çıkmak üzereydi. Beklemekten başka çare yoktu.

*

**

Malko, tıraş olduktan sonra Aussen Alster ile Binnenalster arasında sabah seferini yapan gemileri seyretti. Yolcuların hepsi turistlerdi. Hamburg gravyer peyniri gibi delik deşik bir şehirdi ve bu deliklerin içi sularla doluydu. Bunları birbirine bağlayan yüzlerce köprü vardı. Şehrin güneyi, Elbe'nin kollarını besleyen kanallarla tıpkı bir labirente benziyordu. Gece gündüz demeden binlerce gemi ve tekne bu kanallardan Zollhafen'e ya da Baltık Denizi'ne geçiyordu. Üç gün süren kültürel gezintilerden sonra Malko şehri ezberlemişti. Marlene Teller'in Bonn'da kalmış olması çok büyük kayıptı.

Telefonun zili onu hayallerinden uyandırdı. Ahizeyi eline aldı.

— Ben, Linge.

— Malko Linge mi? diye sordu bir kadın sesi.

Malko hemen kendine geldi. Hayatı boyunca bu sesi asla unutmuyacaktı.

— Renata! Neredesiniz?

Mantığa karşı zekâ galip gelmişti. Kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Ferdinand Dickel Malko'nun telefonunu dinletmeyi unutmamıştı. Balık oltaya düşmüştü. Şimdi onu ürkütmeden çekmek gerekiyordu. Renata Hurvitz sordu:

— Benden nefret etmiyor musunuz? Geçen akşam az daha sizi öldürecektim.

— Biliyorum, dedi Malko. Niçin?

— Sizi bir başkası sandım. Sonra da kaçmam gerekti. Şu sıralarda herhangi bir tehlikeyi göze alamam. Size telefon açtığım için şaşırдыңız mı?

— Hayır, dedi Malko. Telefon edeceğinizi biliyordum zaten.

Kadın güldü.

— Bana gereğinden fazla iltifat etmeyin. Bundan nefret ederim. Zeitung'da Dieter'in intihar ettiğini okudum. O bir korkaktı.

— Onu siz öldürdünüz Renata, diye düzeltti Malko soğuk bir ifadeyle. Ona şantaj yaparak.

— Bana masal anlatmayın, dedi Doğu Alman kadın. Kendini bana kaptırarak vatanına ihanet etti. Beni tekrar gördüğünde hâlâ bana deli gibi aşıktı. Uçakta az daha üstüme atlayacaktı... Şimdi acelem var, yerimi tesbit etmenizi istemiyorum.

— Hattı dinlemiyorlar. Peşinizdeki ajanlardan korkmuyor musunuz?

— Hayır. Beni burada asla bulamazlar, çünkü buraya gelemezler.

— Onlar çok düzenli çalışırlar. Kellenizi kesinlikle istiyorlar. Onların her yerde kolları var...

— Biliyorum, dedi Renata. Ben de bunun için size telefon açtım zaten. Benim elimdeki bilgilerin para edeceğine inanıyor musunuz?

— Diğer köstebekler mi?

— Hayır, diğerleri değil. Bir başkası. Kurtarmak istedikleri köstebek. Dieter ile öbürü alay ettiler. Fakat bu Guillaume'dan bu yana en iyisi. Onu istiyor musunuz?

— Eğer düşündüğüm kişiye, evet.

— Beş milyon Alman Markı eder.

— Sizin teklifinizi iletmem gerek, dedi Malko.

Bir süre sessizlikten sonra " peki" cevabı geldi.

— Sizi nerede bulabilirim?

— Benimle alay etmeyin. Size bugün bir kez daha telefon açarım. Eğer kabul ederseniz buluşuruz. Beş yüz bin markı getirirsiniz. Geri kalanı üç gün sonra alırım.

Kadın hemen telefonu kapattı.

Malko birkaç saniye bekledikten sonra Ferdinand Dickel'in Bonn'daki numarasını çevirdi. Sekreterin vereceği cevabı şimdiden biliyordu. Teşkilatın gizli fonu bu olayla oldukça sarsılacaktı, ama doğrusu kıymetli bir köstebeğin de serbestçe dolaşmasına kimse razı gelmezdi. Renata Hurwitz şeytanca bir tuzak hazırla-

mişti. Hemen çok uzaklara kaçması yararına olacaktı. Çünkü Doğu Alman Servisleri onu asla affetmezdi.

*

**

Hansa Bank'ın iki memurundan biri elindeki para dolu kahverengi zarfı özenle kapattı. Beş yüz bin Alman Markı çok yer kaplamamıştı. Ferdinand Dickel çok çabuk hareket etmişti. Malko mektubu imzaladıktan sonra her iki banka memuru da dışarı çıktılar. Beklemekten başka yapacak iş kalmamıştı. Saat altı buçuktu. Hamburg'un merkezi, banliyölerine doğru akın akın boşalıyordu. Gökyüzü mürekkep rengindeydi.

Birkaç dakika sonra telefon çaldı.

— Parayı temin ettiniz mi?

Renata Hurvitz'in sesi son derece sakindi.

— Evet.

— Güzel, Hauptbahnhof'un yanındaki Cheri'ye gidin.

Telefonu kapatmıştı bile... Malko zarfı ceketinin iç cebine koydu, tabancasını da kemerine sıkıştırdıktan sonra asansöre doğru koştu.

Tatlı Renata önce tetiği çekip sonra da özür dilec için kanıtlamıştı. Hauptbahnhof'a ulaşması, yasaklar yüzünden yirmi dakikasını aldı. Cheri, bir taksi durağının tam yanındaydı. Burada insan kendisini 1930'larda sanıyordu. Abajurlu ışıklar, maroken koltuklar, her dilden aşk şarkıları yayınlayan bir hoparlör ve duvarlarda aşk sahneleri sergileyen gravürler. Küçük dans pisti bomboştı. Birkaç kadın, erkeklere göz kırparak oturmuş bekliyorlardı. Bunlar yüzde doksan sokak kadınlarıydı. İçlerinden bir tanesi yırtmacı kalçasına kadar uzanan bir Hintliydi. Şüphesiz memleketinden buraya kadar platonik bir ilişki edinmeye gelmemişti.

Malko bir duble votka istedi ve beklemeye başladı. Salon yavaş yavaş doluyordu. Genç yaştaki konsomatris

kızlar erkek müşterilere hizmet etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı... İki plak arasında hoparlörden bir anons yapıldı:

— Bay Linge, telefona...

Malko, Renata'nın sesini bir an evvel duyabilmek için hemen koştu.

— Güzel! Sizi vitrinden gördüm. Yalnızsınız. Şimdi St. Pauli'ye gideceksiniz. Firschmarkt'ta Pinnasberg'in yanında bir telefon kulübesi var. Onun çalmasını bekleyeceksiniz. Sonra arabanıza binerek emirleri uygulayacaksınız...

Malko, Hintli kadının hayran bakışları arasında dışarı fırladı.

Trafik yüzünden, yıkık binaların ve seks dükkânlarının bulunduğu doklara giden o berbat yolu kırk dakikada aldı. Sarı kulübe kollarını açmış onu bekliyordu. Aynı anda telefon çalmaya başladı.

— Biraz daha gecikseydiniz sizi aramayacaktım, dedi Renata sinirli birşes tonuyla...

Malko özür diledi.

— İyi. Şimdi Hauptstrasse'de bir telefon kulübesi var. Diğer talimatlarla...

İtaat etmekten başka çare yoktu. Malko arabasına binip geri döndü.

Kuzeyden güneye giden kamyonların, şehir içinden geçmesini önlemek için Elbe Nehri'nin altına bir tünel inşa edilmiş olmasına rağmen, Elbchaussee yine de çok kalabalıktı. Limanın önünden geçerken Malko'nun kalbi sıkıştı. Kulübeye ulaştığında saat sekiz olmak üzereydi.

Beş dakika sonra telefon çaldı.

— Antik Center'daki Le Delice lokantasına gidin, Bahnhof'a yakın, dedi Renata'nın sesi.

Ve ses kesildi. Malko hemen şehir merkezinin yolunu tuttu. Bu arada mecburi istikametler yüzünden oldukça oyalandı, çünkü sık sık yolunu kaybediyordu. Nihayet,

kapalı bir depoyu andıran bir binanın bahçesinde durdu. Burası Antik Center idi. Avlusu karanlık ve hüzünlüydü. Lokanta, en üst kattaydı. Binanın girişi tren yoluyla aynı seviyedeydi, fakat arada siyah demir parmaklıklar vardı. Malko taş merdivenleri çıktı. İçeriye girmek üzereyken arkasında bir ses duydu.

— Malko.

Arkasına döndüğünde boş iskelede demir parmaklıklar arasında bir siluet gördü.

— Gelin! diye emir verdi Renata.

Malko itaat etti. Kadının mavi gözleri karanlıkta bile belli oluyordu. Sağ elinde Dorbach'ın Makarov'unu tutarken sol elini parmaklıkların arasından Malko'ya doğru uzattı. Arkasından gök gürleri gibi bir tren geçti.

— Para, dedi.

Malko zarfı onu uzattı. Kadın zarfı alırken:

— Şimdi, gidin, dedi.

Renata karanlıkta kaybolmuştu bile.

Malko onu izlemeye teşebbüs etmedi. Renata Hurvitz beş yüz bin markı çalmak için bunca tehlikeye girmezdi. Düşünceli merdivenleri indi. Artık canı tek başına yemek yemek bile istemiyordu. Arabasına bindi, avluda manevra yaptıktan sonra tren yoluna paralel giden küçük karanlık sokağa daldı. Önünde bir gölge karşıya geçti. Kalbi neredeyse duracaktı. Bu Renata'ydı. Mercedes'in etrafında dolaştıktan sonra kapıyı açıp içeri girdi ve Malko'nun yanına oturdu.

— Gidelim, dedi. İstikamet, Elbchaussee.

Malko, tartışmadı bile. İki eli cebinde olan kadın gülümsüyordu. Başını Malko'ya çevirdi.

— Sizin çok dakik ve ciddi olduğunuzu görüyorum, dedi. Yalnız geldiniz. Bu durumda ben de bir soluk almaya karar verdim. Jacob'a gidiyoruz. Biraz dinlenelim.

*

**

Jacob, Elbe'nin karşısındaydı. Bir İngiliz köy evine benziyordu. Ahşap kaplamalı bir salon, şamdanlar, tek tek ayrı masalar vardı. Renata pardösüsünü vestiyere bıraktı ve alçak sesle Malko'ya:

— Tabancam çantamda duruyor, dürüst... davranmazsanız karışmam. Aksi halde her şey çok güzel olacak, dedi.

— Benim bir kötü niyetim yok, diye yatıştırdı Malko.

— Güzel! Haydi, yemek yiyelim. Ben bir masa buldum...

Renata önden yürüdü. Üzerindeki gri deri pantolonun darlığı Malko'nun içini gıcıklatmaya yetmişti. Masada otururken, çantasını kucağında tuttu. Saçlarını toplamıştı. Yüzü parlak ve ifadesi ilk tanıştıkları günden daha da seksiydi. Renata bezelye çorbası ve kalkan balığı ısmarladıktan sonra sert bakışlarını Malko'ya doğrulttu.

— Kabul ettiler mi?

— Evet, fakat bir şartla. Söylediklerinizi kanıtlanmanızı istiyorlar.

— Kanıt? dedi. Tabii ki, getireceğim. Elimde Doğu Almanlara ait belgeler var. Fakat size kanıt verecek olan köstebeğin kendisi. Diğer ikisi gibi...

— Eğer bu adam o kadar yüksek bir mevkiye ve akıllı biriye, diye fikir yürüttü Malko, bağlı olduğu merkez onu çoktan uyarmıştır bile. Kendisini savunacaktır. Ya da kaçacak.

Renata Hurwitz boynunu büktü.

— Hayır. Kaçmayacak. Sonuna kadar görevine devam edecek. Savunmaya gelince, beni konuşmadan önce öldürmesi gerek... Beni nasıl bulacak peki?

— Bilmiyorum, dedi Malko. Hamburg'ta sizin bir "üst makamınız" yok mu?

Genç kadın ona nefretle baktı.

— Beni aptal mı sanıyorsunuz?

İştahla çorbasını kaşıkladı. Malko sessizce yemeğini yiyordu. İçinde pek çok duygu vardı. İğrenç bir yaratık olmasına rağmen Renata'da müthiş seksi bir güç vardı. Dorbach, Dieter, Brucker gibi adamların onun tuzağına niçin düştüklerini şimdi anlıyordu.

Kadın gözlerini ona doğru kaldırdı.

— Şu sıralarda "o", çok zor uyuyabiliyordur. Bundan sonra yapacağınız hiçbir şeyi söylemeyeceksiniz.

— Niçin?

— Bu çok büyük bir balık. Sizin yürüttüğünüz soruşturmadan haberi var. Size istediğiniz kanıtı bu yolla vereceğim. Sizin de bildiğiniz gibi hiçbir köstebeğin kartı yoktur... Fakat kendisini ele verecek...

— Nasıl?

— Siz paramı ödeyin.

— Elinizde 500.000 mark var ya...

Kadın alaylı alaylı güldü.

— Bu sadece bir kısmı. Daha geride 4.500.000 mark var. Acele etmeliyim. Paranın gerisi ne zaman gelecek?

— Köstebeğin ismini ve kanıtları aldığım zaman.

Renata şampanya dolu bardağını alaycı bir gülüşle kaldırdı.

— Doğu ve Batı Almanya arasındaki anlaşmanın şerefine!

Malko da onu taklit etti. Ama neşesi yoktu. Renata güzel bir yılandı, ama yine de yılandı işte. Şimdiye dek hiç acımadan iki kişiyi öldürmüştü. Bir de listeye Albay Dorbach'ı eklemek gerekiyordu.

— Sizin tarafta yaptığınız hazırlıklardan hiç kimse şüphelenmedi mi?

— Asla. Çünkü bunlardan hiç kimseye bahsetmedim. Ne kadın ne erkek hiç arkadaşım yoktu. Sadece kullandığım erkekler vardı. Kandırdığım adamların izini Hans Dorbach'ın sayesinde buldum. Bunlar Prusyalı. Siz de bilirsiniz, yöntemleri var ama hayal güçleri yok...

Batı'yı gördükten sonra Doğu'daki o ölü hayattan nefret ettim.

Devamlı içiyordu, içtikçe de sesini yükseltiyordu. Fakat yine de tetikteydi.

— Niçin Hamburg'a geldiniz? diye sordu Malko.

Kadın güldü.

— Bu sizin aklınızı karıştırdı, ha ? Fakat buraya pek çok kere gizlice geldim... Şehri öğrendim ve arkadaşlar edindim. Şimdi onlar bana yardım ediyor.

— Niçin bu kadar tehlikeye atıldınız?

Kadının gözünde şimşekler çaktı.

— Özgür olmak için. Canım istemediği zaman erkeklerin altına yatmamak için. Bir erkeğe bağlı kalmamak için. Ben Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşamak, ticaret yapmak, bir parfümcü dükkânı açmak istiyorum. Ben parfümleri çok severim.

Gerçekten de Renata'dan nefis bir koku yayılıyordu, daha çok iç gıcıklayıcı bir kokuydu... Malko bir şişe şampanya daha ısmarladı.

Bu tipik Hamburg lokantasında değişik bir hava vardı. Şehrin kendisi de zaten eski kokuyordu, yıkık döküktü. Duvarda eski bir şöleni simgeleyen büyük bir tablo asılıydı. Resimdeki yarı çıplak kızlar, yemekten sonra tatlı ve meyve niyetine davetlilere ikram ediliyordu...

Malko, BND'ye 4.500.000 marktan ne kâr ettirebileceğini düşünüyordu.

*

**

Lokantada Malko ile Renata'dan başka kimse kalmamış, şampanya da dibine inmişti. Renata'nın gözleri daha da mavileşmişti. Bir eliyle çantasındaki para dolu zarfı okşuyordu. Bir süreden beri her ikisi de konuşmuyordu.

— Gidelim, dedi nihayet Malko.

Renata hiç ses çıkarmadan onu izledi. Mercedes'e

bindiler. Şehir merkezine yaklaşırken Renata Malko'ya dönerek donuk bir sesle:

— Sizin otelinize gidelim, dedi.

Malko hiçbir şey söylemedi. Birkaç dakika sonra otelin holündeydiler. Asansörde Renata yılan gibi Malko'nun boynuna dolanıverdi.

— Ben de size bir avans vereceğim.

Malko değişik duygular arasında kalmıştı. Renata'ya yaklaşan son üç erkekten ikisi ölmüş, üçüncüsü de ortadan kaldırılmıştı. Fakat Renata bir bakışıyla insanın kanını alevlendiriveren müthiş bir yaratıktı. Dördüncü kata geldiklerinde Malko'nun kafasında tek bir düşünce vardı: Şu kadınla bir kez olsun beraber olmak. Odaya girer girmez Renata önce pardösüsünü, sonra kazağını çıkarttı. Üzerinde yalnız gri renkli deri pantolonu kalmıştı. Malko'ya iyice yaklaşıp kalçalarını değdirdi.

— Pantolonumu beğendin mi?

— Evet, dedi Malko yumuşak deriyi okşayarak, fakat onu çıkartman gerekecek.

— Niye?

Kadın elini pantolonunun arkasına götürdü. Malko bir fermuar sesi duydu. Açılan pantolondan kadının kalçaları ortaya çıktı. Renata'nın mavi gözleri menekşe rengine dönüşmüştü. Hareketlerinden işinin ustası olduğu belli oluyordu. Malko'yu kendine doğru çekince halının üzerine yuvarlandılar. Bir süre yerde seviştikten sonra, kadın gözlerini Malko'ya çevirerek:

— Çok şanslısın. Benimle sevişmenin bedelini pek az erkek hayatlarıyla ödemedi. Sen de bunlardan birisin, dedi.

Ayağa kalktı, deri pantolonunun fermuarım çektii, önce kazağını sonra da pardösüsünü giydi.

— Nereye gidiyorsun? diye sordu Malko nefes nefese.

Renata güldü.

— Senin kollarının arasında uyuyacağımı düşünmü-

yorsun herhalde? Bana odanın anahtarını ver.

— Niçin?

— Beni takip etmeni önlemek için.

Oda kapılarının kilitleri normal kilitlendendi. Bir kez anahtarla dışardan kilitleyince içerden açılmazdı.

Renata anahtarı kaptıktan sonra Malko'ya gülümse-di.

— Merak etme, resepsiyona sana bir şaka yaptığımı söyleyeceğim. Gelip seni kurtarırlar...

Anahtarla oynarken bakışında alaylı bir parlaklık vardı. Az önce aralarında geçenlerden sonra nasıl böyle umursamaz davranabiliyordu?

— Yarın seni telefonla ararım, dedi Renata. Her şeyi halledeceğiz. Şimdi acelem var.

Malko kapıya doğru bir hareket yapmaya kalkınca Renata çantasından hemen tabancasını çıkarttı.

— Kendini çok güçlü sanma, dedi. Seninle buluşmaktan çok hoşlanıyorum, ama o kadar da gerekli değilsin. Hayatımla oynuyorum. Tehlikeleri göze alamam... Yarına görüşürüz.

Anahtar kilidin içinde döndü. Yalnız kalınca Malko pencereye koştu: Balkondan geçmek olanaksızdı. Telefonu açıp resepsiyonu istedi.

— Beni yanlışlıkla odama kilitlediler, dedi. Acele birisini gönderin...

— Derhal! dedi memur...

Bir dakika sonra temizlikçi kadın kilidi kendi anahtarıyla açtı. Malko asansöre koştu. Aşağıda, otelin holü boştu. Üniformalı kapıcıya doğru ilerledi.

— Dışarı çıkan bir kadın gördünüz mü?

— Evet bayım. Geçen bir taksiyi durdurup bindi...

Malko'nun üzerine Renata'nın parfümü sinmişti. Her şeye rağmen, bu Doğu-Batı teşkilatları arasındaki casusluk oyununu sevmiştir. Fakat Renata'nın kendisini kullandığını ve ikisinden birinin ergeç kaybedeceğini de biliyordu.

Kaybedenin kendisi olmasını asla istemiyordu. Uyumadan önce, beş milyon Alman Markı değerindeki şu "üçüncü adamın" kim olabileceğini düşündü.

*

**

Telefonun zili Malko'yu uykusundan uyandırdı. El yordamıyla ahizeyi buldu ve saatine baktı: yediye beş vardı.

Ona bu saatte yalnızca bir Alman telefon edebilirdi. Düşündüğü gibi, Ferdinand Dickel'in gıcırıtılı sesi kulağında patladı.

— "Üçüncü adama" benzeyen bir isim bulunduğumu-zu sanıyorum, diye bildirdi sekreter.

— Mükemmel!

— Hayır, dedi Ferdinand Dickel. Çünkü düşündüğümü-z adam gerçekten bir hainse, Guillaume olayı bunun yanında solda sıfır kalacak. Bu şokun dalgaları sınırlarımızdan dışarı taşacak...

— Kim bu adam?

— BND'nin haberalma patronu.

Malko kulaklarına inanamadı.

— Ne? Günther Rosenberg ha?

— Evet, diye ısrar etti Ferdinand Dickel. Doğu Almanya konusunda en bilgili uzmanımız.

— Fakat, dedi Malko, onun meviinde...

Sekreter duygularını derin bir iç çekişle belirtti.

— Dostum, M 15'in başında bir KGB ajanı bulunduğu yıllarda Britanyalıların ruhu bile duymamıştı. Burgess-Mac Leon olayını hatırlayın...

— Ya Rosenberg değilse?

— Onun olmaması için Tanrıya dua edin. Rosenberg'in elinden geçen Nato'ya ait "gizli" belgeler bile ortalığı karıştırmaya yeter.

*

**

Malko, gece sürekli Renata'yı düşündüğü için iyi

uyuyamamıştı. Renata Hurwitz parasını alacaktı.

Acaba "üçüncü adam" rahat uyuyabiliyor muydu? Yoksa adamları onu uyarmış mıydı? Bunları düşünürken telefon çaldı. Daha açmadan ne olduğunu biliyordu.

— Yarn akşam saat yedide. Nobistor Meydanı'nda Eros Center'ın girişindeki Monica Bar'da Spiegel'den bir muhabirle randevum var, diye bildirdi Renata. Bu haberi o kişiye iletin. Hayatımı kurtarabilmek için konuşmak zorunda olduğumu belirtin. Daha sonra yeniden görüşeceğiz.

— O barda neler olacak?

Renata Hurwitz kuru bir kahkaha attı.

— Haydi canım, gelerseniz görürsünüz.

— Tamam, dedi.

— İyi, birkaç sene önce kandırdığım adamın ismini size söyleyeceğim (Bir kahkaha attı.) Bana deli gibi aşık olan biri daha... Adı Günther Rosenberg'dir. BND haberalma patronu.

Malko heyecanını gizlemeye çalıştı. Böylece Ferdinand Dickel'in şüphesi gerçekleşmişti. Bundan gurur dolu bir burukluk duyacaktı.

*

**

Malko arabasını bir süpermarketin otoparkına, Nobistor Meydanı'nın tam karşısına park etti. St. Pauli'ye giden anayolun neon ışıkları tek tük yanmaya başladı. Yolun karşısına geçti. Karşısına dar bir sokak çıktı: Genelevler sokağıydı bu.

Biraz daha sağda, ışıklı büyük bir ilan Eros Center'ın kapısını gösteriyordu. Malko oraya daldı. Kapının yanındaki masada tek başına sarışın bir âfet oturuyordu. Üzerinde siyah dekolte bir elbise vardı. Önünden geçerken Malko'ya davetkâr bir tebessüm gönderdi. Malko barın arkasında bir masa seçti. Burası hafif karanlıktı. File çoraplı bir kız siparişini almaya geldi.

Beş dakika sonra açılan kapıdan içeri tek başına bir adam girdi. Salonu inceledikten sonra barda bir tabureye oturdu. Mavi kaşkolü, tüvit ceketi ve kocaman gözlükleri vardı. Bu Spiegel'in muhabiri Horst Stellingen'den başkası olamazdı.

Saat altı elli beşti.

Yeni gelen birisinin itmesiyle barın kapısı açıldı. Adam içeri gireceği yerde, elleri gri pardösüsünün cebinde kapıda durup, müşterileri inceledi. Malko hemen durumda bir gariplik hissetti. Adamın yüzünde pek bir özellik yoktu. Kumral tenliydi ve gözlükleri vardı. Bakışları Horst Stellingen'e takıldı.

Ayağa kalkan müşteriler gazetecinin önünü kapatmıştı. Üstüste üç patlama oldu. Malko iskemlesinden atlarken Horst Stellingen'in taburesinden aşağı düştüğünü görebildi. Stellingen'in düşerken elleri öne doğru uzamış, yüzü kan içinde kalmıştı. Yanına gelen sarışın da alnının ortasına yediği bir kurşunla yere yuvarlanmıştı. Müşteriler çığlık çığlığa kaçtılar. Gri pardösülü adam koridorun köşesinde kayboldu. Malko yıldırım gibi Monica Bar'dan dışarı fırladı, ileri atıldı, ama yabancı da onu gördü.

Kulakları sağır eden bir patlamayla havada tahta parçalan uçtu. Malko siper aldı. Çıktığında adam ortadan kaybolmuştu. Sokağın çıkışına koşarken bir Şeye takıldı. Bu siyah otomatik bir tabancaydı. Katilin silahıydı. Sokağa ulaştığında gri pardösülü adamın bir motosikletle uzaklaştığını gördü.

Renata Hurwitz, Spiegel'in gazetecisini bile bile ölüme göndermişti. Çünkü, köstebeğin onu ortadan kaldırmak isteyeceğini pekâlâ biliyordu. Katil hem gazeteciyi hem de Renata sandığı sarışın bir kadını öldürmüştü. İstedikleri kanıtı almışlardı. Günther Rosenberg tuzağa düşmüştü. Katili Renata ile gazetecinin üstüne bir tek Rosenberg salabilirdi.

*
**

Oünther Rosenberg, bir sigara yakıp uzun uzun dumanını çekti. BND'nin Merkezi Pullach'ın altıncı katındaki odasının kapısına kırmızı işaret koymuştu. Sol tarafta sekreterinin odası, sağ tarafta ise şu sırada tatile çıkmış olan kabine şefininki vardı. Gözleriyle odayı tarayarak mikrofonların nereye yerleştirilmiş olabileceğini düşünüyordu... Gece odasına girip önlem aldıklarından emindi. Emirler yukardan gelmişti. Yöntemleri kendisi de biliyordu.

Sonra iç telefonun düğmesine bastı.

— Frieda, dedi, dişim ağrıyor, ben dışıya gidiyorum... Birazda dönerim.

Onu izleyecekleri kesindi, fakat dışışı aynı zamanda eski bir dostuydu. Ona yardım edebilirdi. Bal rengi ahşap kaplamalı odaya,duvardaki Almanya haritasına, birkaç hatıra resmine ve ajanların getirdiği hatıra eşyalara baktı. Her iki Almanya arasında henüz hiç kimsenin keşfedemediği tüneli düşündü. Bütün bunları bir daha göremeyecekti.

*
**

Telefonu yeniden çaldığı sırada Malko, Hamburg'a yağan yağmuru seyrediyordu. Yine Ferdinand Dickel'di.

— Onu elimizden kaçırdık, dedi Ferdinand Dickel'in sesi. Dışışisine gitmiş, ama onu bir daha gören olmamış. Dışışı onu arabasının bagajına koyup ajanlarımızın burnunun dibinden kaçırmış. Dışışı konuştu, Rosenberg onun adını kullanarak Hamburg'a firar etmiş. 21.35 uçağıyla oraya geliyormuş.

— Hamburg'a gelip ne yapacaktı? dedi Malko şaşırarak.

— Hiçbir şey bilmiyorum. Fakat gidip onu

havaalanında karşılayıp izlemenizi rica ederim.

— Niçin, ben? Burada, sizin adamlarınız var ya!

— Eğer Rosenberg Hamburg'a geliyorsa bu Renata Hurwitz'i bulmak ve onu öldürmek içindir. Belki de onun yerini biliyordur. Spiegel muhabininin ölüm emrini Rosenberg'in verdiğini unutmayın. Adamları var. Onları tanıyıp izlemek gerek. Belki çok ilginç şeyler bulabiliriz... Daha şimdiden Hamburg polisini işe karıştırmak istemiyorum. Peşine düştükleri adamın kimliğini öğrenirlerse dillerini tutamazlar.

— Peki, dedi Malko, yine zevkli bir akşam geçireceğim.

*
**

Neyseki, Günther Rosenberg'in cüsseli silueti alana inen yolcular arasında kolaylıkla farkediliyordu. Siyah saçları, siyah paltosu, ağır adımlarla ilerleyişi, içine çökük gözleriyle onu tanımak kolay olmuştu. Hiç de telaşlı ve huzursuz görünmüyordu. Bütün bagajı, siyah bir evrak çantasından ibaretti.

Malko arabasını taksilerin arkasına park etmişti. Haberalma patronu bir taksiye atlayınca Malko da hemen hareket etti. Yağmurlu gecenin içinde onu izlemek bir oyundan ibaretti.

Onu karşılamaya hiç kimse gelmemişti. Kennedy Brücke'yi geçip doğuya doğru devam ettiler. St. Pauli'ye gelince, taksi Reeperbahn'da sola döndü ve genelevlerin bulunduğu küçük sokaklara daldı. Kastanienallee'de, tabelasında Elb-Hotel yazılı gösterişsiz bir binanın önünde durdu. Günther Rosenberg binadan içeri girdi.

Birkaç yaya yağmurdan kaçmak için acele ederken, Malko da aklıktan ölüyordu. Sıkıntısı bir saat sürdü.

Sonra Günther Rosenberg'in silueti Elb- Hotel'den dışarı süzüldü. Elleri paltosunun cebinde, ağır adımlarla uzaklaştı. Davidstrasse'ye gelince, sağa döndü ve

Reeperbahn'a yöneldi. Malko adımını ona uydurdu.

Rosenberg, neonları, açık kapılarıyla şıkır şıkır aydınlık olan Grosse Freiheit'den sakın sakın geçti. Yolun sonuna gelince bir kabareden içeri daldı. Malko adamın içeri girdiği kapının önüne gelince durup içersini inceledi. Holdeki resimler bir maymunu bile etkileyecek kadar açık saçıktı. Kadın ve erkek çiftler çeşit çeşit, poz pozdu. Buranın bir "yaşam pazarı" olduğu apaçık ortadaydı... Binanın adı Salammbö idi... Malko yirmi mark ödeyip karanlık salona daldı.

Kırmızı kadife salonun ortasındaki podyumun üzerinde Taylandlı iki genç kız müziğin ritmine uyarak vücutlarını seyircilere teşhir ediyordu. Gösterileri bitince ıslık sesleri duyuldu.

İri göğüslü bir sarışın Lili Marlene'i söylemeye başladı. Bu arada sahnede birtakım bacak gösterilerinde bulunmayı da ihmal etmedi. Daha sonra bir zenci erkek belirdi. Üzerinde elbise olarak yalnızca el ve ayak bileklerine taktığı deri bilezikler vardı. Sahneye, bir yatakta yatmış olarak getirilen arkadaşı sarışın imparatoriçe ile çeşitli seks gösterileri yaptılar.

Gösterinin sonunda çıplak zenci podyumun önüne gelerek seyircileri selamladı ve bol bol alkış topladı.

Bu sırada hiç beklenmedik bir şey oldu. Zenci adam halkı selamlarken Günther Rosenberg yerinden kalkıp podyuma çıktı ve zenciyi öptü. Zenci şaşkın ve mutlu sahneden ayrıldı. Malko rüya görüp görmediğinden emin olmak için kendine bir çimdik atmak zorunda kaldı.

Birden Malko'nun aklına parlak bir fikir geldi. Az önce izlediği garip sahne pek çok şeyin sebebi olabilirdi. Günther Rosenberg ile konuşması gerekiyordu. Ne pahasına olursa olsun konuşmalıydı. Onu beklemek için dışarı çıktı.

XIV. BOLUM

Sokakta dondurucu bir rüzgâr esiyordu. Malko, Salammbö'nun yanındaki St. Josef Kilisesi'nin kapısında heykel olmuştu. Kilise bu adı sokağın tek kutsal yeriydi. Bir çeyrek saat geçti. Günther Rosenberg Salammbö'dan çıkarak Malko'ya sırtını dönüp uzaklaştı. Avusturyalı peşinden yetişip hafifçe seslendi:

— Bay Rosenberg, sizinle konuşmak istiyordum. Çok önemlidir.

Günther Rosenberg uykudan uyanıyor gibiydi.

— Siz Malko Linge'siniz, öyle değil mi?

— Evet, dedi Malko. Hayati bir konu. Bazı şeyleri anladığımı sanıyorum.

Günther Rosenberg başını öne eğerken usulca:

— Siz hiçbir şeyi anlamadınız. Sizi dinlemek isterdim, fakat beni götürmeye kalkışmayın. Buna asla izin vermem, dedi.

Almanın sesinde hiçbir sertlik yoktu, yalnızca sakın bir uyarı vardı. Aynı ağır adımlarla yürümeye başladı. Malko'nun boyu onun omuzuna geliyordu Grosse Freiheit'in sıra sıra neonları tıpkı bir ışık ırmağını andırıyordu.

— Şuraya gidelim, diye teklif etti Malko.

Günther Rosenberg içeri girip köşede bir koltuğa oturdu. Malko onun karşısına geçti.

Casusluk teşkilatının en akıllı adamlarından biri olan

bu devin yanında Malko rahatsız olmuştu. Az önce şahit olduğu sahne de bu rahatsızlığı artırmıştı. Fakat neyseki, Günther Rosenberg Malko'nunda Salammbö'da bulunduğu habersizdi...

— Herr Rosenberg, dedi. Benim sizi bulduğumu henüz hiç kimse bilmiyor. Ta başından beri bu hikâye ile ilgileniyorum. Yani Renata Hurvitz'in Albay Dorbach ile Batı'ya kaçışından bu yana. Renata bana üçüncü hain olarak sizin adınızı verdiğinde ona inandım... Bilhassa Monica Bar'daki çifte cinayetten sonra. Bazı karmaşık etkenlerden dolayı artık ona inanmıyorum.

Günther Rosenberg, elleri cebinde, başı öne doğru hafifçe eğik, anlamsız bakışlarla sandalyesinde koca bir kütle gibi oturuyordu. Votka dolu bardağına elini bile sürmemişti.

— Siz ne demek istiyorsunuz?

— Sizin Doğu hesabına çalışan bir ajan olmadığınızı, dedi Malko. Ve Dorbach olayının sadece bir düzmeden ibaret olduğunu... Sizi yıkmak, devirmek için tezgâhlandığını...

Siyah gözlerde bir şimşek çaktı ve dev biraz kılmıladı:

— Bay Linge, siz son derece zeki bir insansınız, dedi hafif bir alayla... Bu sonuca nasıl ulaştınız?

Malko başını eğdi. Söylemesi pek kolay değildi.

— Az önce ben de Salammbö'daydım, diye açıkladı. Fakat sizi Hamburg'a geldiğinizden beri izliyorum. Sizin bir hareketinize şahit oldum... diyelim, bir erkek için oldukça ilginçti...

Günther Rosenberg buz gibi kayıtsızdı, Malko sanki bir başkasından söz ediyordu.

— Devam edin.

Malko hemen atıldı.

— Bay Rosenberg, dedi, yalnızca bir homoseksüel sizin gibi davranabilir, demin yaptığımız gibi. Az önce bana bir hain olmadığınızı kanıtladınız.

— Niçin? Homoseksüeller ihanet etmez mi? diye sordu alayla BND patronu.

— Mesele başka, dedi Malko. Renata Hurvitz sizi de diğer ikisi gibi baştan çıkartıp metresiniz olduğunu ve sizi kandırıp Doğu'ya çevirdiğini iddia etmişti ve aşkınızın sizi ihanete teşvik ettiğini söylemişti. Demek yanlışmış. Renata yalan söylemiş. Eğer bu konuda yalan söylediyse diğer bütün konular da yıkılıp gider ve bu hikâyenin garip yanları da ortaya çıkmış olur... Onu hiç gördünüz mü?

— Hiç görmedim. On iki yıl önce La Haye'de aynı zamanda bulunduğumuz doğru. Fakat onunla o sırada tanışmadım. Ama ondan söz edildiğini duydum. 1973' de Doğu Almanlar Amerikalı bir sanayiciyi Almanya'dan geçerken konuşturmaya uğraşıyordu. Adamı elde edebilmek için Salammbö'dan bir kızı adamın kolları arasına koyup müstehcen fotoğraflarını çekmişlerdi. O kız Renata'ydı, dedi ve devam etti:

— Onu hafızamda sakladım. Dorbach olayında tekrar meydana çıkınca garip bir şeyler olduğunu hissettim...

— O halde siz ta başından beri size saldıracaklarını biliyordunuz?

— Hayır, fakat hikâye bana çok tuhaf geldi... Renata Doğulu ajanlara şantaj yapmaya çalışıyordu. Bize de çeşitli tekliflerde bulunması çok kolaydı. Bütün bu olayın bir düzmece olduğuna karar verdim. Doğu Almanya da Renata Hurvitz'i geri istemedi...

Malko adamı hayretle seyrediyordu. Albay Dorbach'ın kaçışını hatırladı.

— Albay Dorbach'ın Doğu Almanya'dan kaçışının sahte mi olduğunu söylüyorsunuz? Oysa ben oradaydım, onun kaçış sahnesine şahit oldum, iki tane Çekoslovak askerini öldürdü. Sonra sınır bekçileri onu uzaktan komutalı kameralı bir robotla yok etmek istediler.

Günther Rosenberg başını salladı.

— Biliyorum. Ben bunun üzerine çok düşündüm ve bir varsayım çıkarttım. Bence Hans Dorbach gerçekten Batı'ya iltica etmek istedi. Renata onu MFS'ye ihbar etmiş olmalı ki, Misha Wolf gerçekle yanlış karıştıracak bir plan yaptı. Hans Dorbach'ı bıraktı, Renata'yı ona gözcü tayin etti ve böylece benden kurtulabilmek için bir darbe hazırladı.

— Fakat ya robot?

Alman güldü.

— Bir gösteriden ibaret. Otomatik silahın kurşunu yoktu. Onu imha etmeseydiniz, yine de Hans Dorbach'ı vuramazdı. Yahut da sizin sınır bekçilerini ve robotu imha edeceğinizi tahmin ettiler. Bana sorarsanız albay davranışlarında samimiydi. Herkesin dikkatini onun üzerine çekmeleri gerekiyordu. Dorbach da Renata Hurwitz'in esiri olmuştu.

— Peki ama albayı niçin o kadar ısrarla geri istediler?

— Hikâyeyi tamamlamak için. Renata ile albayın gizli belgeler taşıdığına bizi inandırmak için.

— Ya geri dönmeyi kabul etmeseydi?

— Hiç önemi yoktu. Rolü bitmişti. Renata Hurvitz elindeki "gizli belgeler"le yörüngesine oturmuştu, artık albaya ihtiyaçları yoktu. Renata'nın tuzağına düştükten sonra ihanetinden dolayı kendisini cezalandırmalarına razı oldu. Kanımca, bir süre bir psikiyatri kliniğinde yatacak. Sonra da onu gizlice temizleyecekler.

Bu korkunç hikâyeden Malko'nun tüyleri diken diken olmuştu... Fikrini açıkladı.

— Bütün bunlar sizi gözden düşürmek için mi? Sizin meslek hayatınıza "son" vermek için mi?

Günther Rosenberg başını eğdi.

— Öyle. Uzun süreden beri benim postuma göz diktiklerini biliyorum. Çünkü onları çok rahatsız ediyorum.

— O halde niçin bir şey söylemediniz?

— Çok zordu. Karşı-casusluk teşkilatının şüphesini üzerime çekmekten korktum. Benden başka bir kişiyi daha hedef alacaklardı. Renata Hurwitz Spiegel'in gazetecisine söylediğinde artık çok geçti. Bütün bunlar özenle planlanmış son derece karmaşık ve hassas bir operasyondur. Bizi yutabilmek için hiç acımadan ikinci derecede iki köstebeği feda etmişlerdi. Ferdinand Dickel'i, Arnold Brucker'e karşı ben uyarıştım. Dieter Balsen'e gelince, o herifin Renata ile olan macerası bütün güvenlik tarafından zaten biliniyordu. Asla önemli bir mevkiye atanmayacaktı.

— Frankfurt'ta bana karşı planlanan saldırı?

— Bu da başka bir sahne gösterisi. Doğuların Renata Hurwitz'i öldürmek istediğine dair bizi kandırmak için düşündüğü bir oyun.

Malko kafasını çalıştırıyordu: Her şey ortaya çıkıp aydınlanmıştı.

— Demek ki gazetecinin ölümü programlanmıştı. Sarışın kadının ki de öyle?

Günther Rosenberg hüzünlü hüzünlü güldü.

— Katil onun Renata olmadığını biliyordu. Fakat bu bizim Renata'nın öldürülmek istediğine inanmamız için umulmadık bir fırsattı. Zaten kendi ajanlarının ikisini feda etmişlerdi. Çekoslovak sınır bekçileri de var.

— Katili burada, Hamburg'ta bulacağınızı mı sanıyorsunuz?

— Neye yarar? Doğu eylem servisinin bir elemanı. Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Bu noktada ilerledim. Biraz önce bir haberci ile buluştum. Silah kaçakçısı bir Lübnanlı. Bir süreden beri cinayetlerde kullanılan silahlar piyasada satılıyor. Radomlar biraz döviz temin etmek için Çekoslovaklar tarafından gönderiliyor... Burada bir kolları var. Hikâyenin Çekoslovakya sınırında başladığını unutmayın...

- Salammbö'da hiçbir şey bulamadınız mı?

- Hiç. Aradığım kişi orada yoktu. Tanıdığım çevrelerden birkaç kişiyle görüştüm, ama hiçbir sonuç alamadım. Bir ara cesaretimi kaybettiğimi itiraf etmeliyim... Bir pislik döndüğünü hissettiğim günden beri sınırlarım bozuldu.

— Gazetecinin öldürüleceğini biliyor muydunuz?

— Düşünüyordum, diye içini çekti Günther Rosenberg. Fakat yapacak bir şey yoktu. Eğer Ferdinand Dickel'e gidip de Doğuların beni bir köstebek diye itham ettiğini söyleseydim, benden çekinecek ve hemen önlem alacaktı. Bizim mesleğimiz çok zor. Beklemeye başladım ve cinayet işlendi. Tuzağın kapandığını anladım. Bir an sustu ve devam etti:

— Şimdi herkes benim kaçtığımı sanıyor, eğer hikâyemi birisine anlatacak olsam bana inanmayacaklar. Bir soruşturma komisyonunun karşısına çıkmaya da hiç niyetim yok. Emekliye ayrılmak da istemiyorum. Benim işten atılmama dair alınan kararın başbakan tarafından imzalandığına da eminim. Bütün bunlara karşı hiçbir şey yapamazsınız. Bay Linge. Bu iş, devletin güvenliğiyle ilgili...

Alman sustu. Reeperbahn'dan alarm çalarak geçen bir polis arabasının sesi duyuldu... Günther Rosenberg votkasını içtikten sonra yüzünü buruşturdu.

— Bu kadar yeter!

Malko, adamın hayata mı, alkole mi hitap ettiğini bir türlü kestiremedi. Günther Rosenberg'e yardım etmek istiyordu. Fakat nasıl edecekti? Kafasında sorunun bütün verilerini süzgeçten geçiriyordu. Anahtar Renata' daydı. Eğer genç kadın Doğu hesabına çalışıyorsa şimdi ne yapacaktı? Doğu'ya dönecekti. Çözüm belki de buradaydı. Eğer onu bulup da sınırı geçerken yakalayabilseydi, kadının bütün "masalları" suya düşecekti. Bunun için Renata'nın Hamburg'ta saklandığı yeri bilmesi gerekiyordu... Sonra da gizlice onu izlemeliydi. Bunu söyleyebileceği tek kişi Ferdinand Dickel'di...

— Bakın ben ne yapacağım, dedi.

Planını detaylarıyla açıklarken Günther Rosenberg kayıtsız dinliyordu. Başını salladı.

— Bunun yürüebilmesi için tek bir şansınız var. Eğer ortadan kaybolmadıysa...

— Hayır, dedi Malko, sizin dosyanıza karşılık ona para vermem gerekiyordu. Beni beklemeden gidemez. Bu bize bir plan hazırlayabilmemiz için birkaç saatlik bir mühlet kazandırır. Sizinle nasıl haberleşebiliriz?

Günther Rosenberg birkaç saniye düşündü.

— Kolay, dedi. Pinnasberg'in köşesinde bir telefon kulübesi var. Yarın öğleyin başlamak üzere, sizi her altı saatte bir ararım. Fakat Ferdinand Dickel'e karşı çok büyük bir tehlikeye atılıyorsunuz... Sizi asla affetmez.

— Biliyorum, dedi Malko, bu benim sorunum.

Oturdukları lokanta hâlâ bomboştu. Ayağa kalktılar. Malko, Günther Rosenberg'in kendisine uzattığı eli tuttu ve tokalaştılar:

— Yarına görüşürüz, umarım.

— Bir telefon kabininden açacağım... Şimdi geri kalan işlerimle ilgileneceğim.

— Anlaştık, dedi Malko. önce siz çıkın.

Günther Rosenberg yeniden yüzünü buruşturdu.

— Teşekkür ederim, dedi. Bu hiçbir işe yaramasa bile, kendimi artık yalnız hissetmiyorum. Şimdiye kadar hiç karşılaşmamış olmamız çok tuhaf. Sizden söz edildiğini duymuştum...

Ağır adımlarla uzaklaştı ve sonra sokağın köşesinde gözden kayboldu. Malko yerine oturdu ve dudaklarını votkasıyla ıslattı. İçemedi. Pirelenmiş gibiydi. Şimdi her şey aydınlanmıştı. Çok mükemmel bir oyundu. Doğu Almanlar bir numaralı düşmanlarını defterden silmek için kendi adamlarından ikisini feda etmişlerdi. Ve üstelik beş milyonluk da bir "fidye" kopartacaklar ve buna çok güleceklerdi...

Gece soğuktu. Şimdi Renata'yı bulmak gerekiyordu.

Hem de en kısa zamanda. Kafası meşgul, dışarı çıktı. Arabasına binmek için Reeperbahn'ı geçti.

Yol boyunca sıralanan "sex-bar"ların neonları jşıl ısıldı. Malko, Günther Resonberg'i düşündü, bu pis sokaklarda sırnıyla başbaşa, ama yapayalınızdı. Mercedes yerinden kalkmakta güçlük çekti. Tam hareket etmek üzereyken kaputun üzerine bir cisim kuru bir gürültüyle düştü. Bir saniyenin dörtte biri kadar bir sürede Malko cisme baktı, sonra çelik bir el göğsünü sıkıştırır, gibi oldu. Başka bir şey yapamadığı için, kendini arabanın zeminine attı.

Bir saniye sonra kaputun üzerindeki cisim portakal rengi bir alev ve müthiş bir gürültüyle patladı. Mercedes'in ön camı tuzla buz oldu.

Malko lastik bir top yuttuğunu ve ağzından topu çıkarmaya çalıştıklarını, bu arada da kulağının dibinde bir gong vurduklarını sandı. Kıpırdamak ve ağzındakini tükürmek istedi, fakat kuvvetli bir el yüzüne bir şey dayamıştı. Gözlerini açtığıında beyaz bir önlük, nikel saplı parlak cisimler gördü ve bir ambulansın sireni sol kulağını sanki yırttı. Sağ kulağı duymuyordu ve buradan sıcak bir sıvı akıyordu. Tanımadığı gülümseyen bir yüz ona doğru eğildi.

— Derin bir nefes alın... Bir daha.

Malko birden her şeyi hatırladı: Patlamanın parlak ışığını, sonra şoku, siyah kuyuyu. Sağ elinin titremesine engel olamıyordu. Vücudunun bir bölümü sanki hissetmiyordu. Doğrulmaya çalıştı, fakat oksijen maskesi onu sedyeye bağlamıştı... Ambulansın her sarsılışında kemikleri sızıyordu. Kafasını bir soru kurcalıyordu. Günther Rosenberg'e ne olmuştu?

Patlamadan az önceki son saniyeleri anımsadı. Hiçbir şey bulamadı. Düşünmek onu yormuştu, yeniden bayıldı.

Hastaneye ulaştığında, kendine geldi. Onu önce röntgen odasına, sonra pansuman odasına ve nihayet

yatağına taşıdılar. Sağ kulağı çok acı veriyordu. Uyumak amacıyla yaptıkları iğneye itiraz bile edemeden dalıp gitti.

*

**

Ferdinand Dickel gözüne daha da küçük göründü. Yatak adamın beline geliyordu. Gergin yüz hatları ve iri mavi gözleriyle çok endişeli olduğu belliydi. Yatağa yaklaştı.

— Bay Linge, dedi. İnanın çok üzülüm!

Malko kendini kuru temizleme makinesine girmiş gibi hissediyordu, fakat sağ kulağının acısı hafiflemişti. Yalnızca sürekli bir uğultu vardı...

— Ucuz kurtuldum, dedi Malko. Siz buraya nasıl geldiniz?

Alman güldü.

— Dün akşam ambulansla benim adım söylemişsiniz. Bir isimle beraber benim otelim adını... Şansınız varmış. Arabadan artakalanları gördüm. Rahatlıkla cam kırıkları ve patlamanın etkisi sizi tanımaz hale getirebilirdi. Motor sizi korumuş. Bomba fitilli bir patlayıcıymış. Birkaç metre mesafeden atılmış. Tabii polis kimseyi bulamadı. Ne oldu?

Malko yorulmuş gibi gözlerini birkaç saniye kapattı.

— Günther Rosenberg'i izledim, dedi. Sonra onu kaybettim. Arkasında başka bir çıkış kapısı olan bir bara girmişti. İşte onu ararken başıma bu iş geldi.

— hğer Günther Rosenberg aleyhinde bir kanıt daha arıyorsanız, işte kanıtı. Sizin kendisini izlediğinizi farkettiler ve sizi adamlarına temizletmeye kalktı. Şimdi çok uzaklardadır...

Malko tereddüt ediyordu. Sekretere hakikati söylemeli miydi? Onun tepkilerinden çekiniyordu. Doğru Almanlar tarafından saldırıya uğradığını kendisi de biliyordu. Fakat aynı sebepten değildi.

— Bakın aklıma şimdi geldi, dedi Ferdinand Dickel,

benden istemiş olduğunuz bilgileri bu sabah aldım. Hurvitz'in bindiği araba bir nakliyatçıya aitmiş. Bay... (Adamın ismini defterde aradı.) Friedrich Grass. Hakkında hiçbir dosya yok. Elimizdeki tek bilgi Doğu ülkelerinden gelen teknelerle nakliyat yaptığı. Bilhassa Çekoslovakya'dan gelenlerle iş yapıyor.

Bu kelimeler Malko'yu "tılı" etti. Bir gece önce Günther Rosenberg'in kendisine söylediklerini hatırladı: Gazeteciyle sarışın kadını öldüren silahın Çekoslovak servisleri tarafından getirildiğini bildirmişti,.. Hiç bu kadar rastlantı olur muydu?..

— Sizde Friedrich Grass'ın adresi var mı?

— Zollhafen'da, dedi Ferdinand Dickel hiç tereddüt etmeden. 23 numaralı depoda. Neden sordunuz?

— Size henüz bir şey söyleyemem, boş yere sevindirmek istemem.

Ferdinand Dickel şaşırılmış görünüyordu.

— Başınıza niçin dert açmak istiyorsunuz, hele şu sıra? Biz artık Hurvitz'i aramıyoruz. Eline "parasını" alsın nereye isterse oraya gitsin.

— Ben işleri sonuna kadar götürmesini severim, diye açıkladı Malko.

*

**

Malko mavi renkli yeni Mercedes'ini kanal boyunca uzanan yola park etti. Burada sıra sıra depolar vardı, tki yüz metre kadar ilerdeki bir deponun üzerindeki iri rakamlarla yazılmış 23 sayısını gördü, önünden geçerken orada Çekoslovak Nehir Taşımacılığı'nın bakır tabelasını görmüştü. Renata onu ilk kez burada ekmişti. Günther Rosenberg'in ve Renata'nın nakliyeciler arkadaşlarının adresiydi bu. Üç bilgi de çakışıyordu.

23 numaralı binaya yöneldi. Beyrut'a gitmeye hazırlanan yük treni boyunca yürüdü. Çok ilginçti. Yük, paslı araba parçaları eski kamyonlar, hurdaya çıkmış bir Caterpillar, ezik araba kapıları ve büyük

sandıklardan ibaretti. Bu hurdaları alan kimdi?

Üç tekne 23 numaralı deponun tam karşısında, birbirine bağlanmıştı. Hepsi de Prag'dan geliyordu. Üzerlerinde PRAHA-GSPLO 664, 665 ve 666 sayıları yazılıydı.

Hamburg'a Doğu ülkelerinden gelen pek çok tekne ve Baltık Denizi'nden gelen pek çok Rus gemisi vardı... Hakikatin gözle görülmesi çok güçtü. Eğer Renata iddia ettiği gibi Doğu teşkilatlarından kaçıyor olsaydı, buralarda işi neydi?

Dahası, onu arabasıyla götüren adam da burada çalışıyordu. Bir havlama sesi Malko'yu düşüncelerinden ayırdı. 23 no'lu binadan bir adam çıktı ve Malko'ya doğru yürüdü. Yanındaki kurt köpeğini tasmaından tutuyordu. Sert bir ifadeyle seslendi.

— Ne arıyorsun?

— Hiç, dedi Malko, geziniyordum.

— Defol! diye bağırdı adam. Burası liman bölgesidir. Burada hep hırsızlıklar oluyor. Git buradan, yoksa polis çağırırım..

Malko bir aksiliği önlemek için geri döndü. Adam onu arabasına bininceye kadar izledi. Malko hareket etti, sonra köprüye sapan kavşaktan dönüp kanalin karşı kıyısına geçti. Teknelerden, üç yüz metre kadar uzakta durdu. Yerleşti, dürbününü çıkartıp neler olduğunu incelemeye başladı.

Pek bir hareket yoktu.

*

**

Bir saat geçti. Güneş batıyordu. Nihayet ortadaki teknedeki birisinin dışarı çıktığını gördü. Dürbününü ayarladı.

Bu bir erkekti, dik yakalı bir kazak giymişti. Köprünün korkuluğuna dirseklerini koyup kanalı seyretmeye başladı. Yüzü Malko'ya dönüktü. Malko kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Dürbünle seyrettiği

adam, Monica Bar'daki gri pardösülü adamın ta kendisiydi.

Spiegel'in muhabiri ile sarışın kadının katili.

XV. BOLÜM

Malko keşfettiği şeyin etkisiyle donakaldı. Adam karşısında sakın sakın sigara içiyordu. Sigarasını bitirince izmariti kanala attı ve sonra tekneye girdi. Malko dürbününü yerleştirip oradan uzaklaşmak için acele etti. Kafası allak bullaktı.

Yaptığı ilk iş, dosdoğru Ferdinand Dickel'e gitmek oldu. Artık elinde bir kanıt vardı... Yolda sakinleşti. Katil, Günther Rosenberg ya da Renata'nın elinde bir maşadan başka bir şey değildi. Renata daha ağır basıyordu, çünkü nakliyecisi Friedrich Grass ile arasındaki ilişki bunu gösteriyordu. Dickel'i, Renata ile buluştuktan sonra arayacaktı.

Bu durumda, Günther Rosenberg ile birlikte düzenlediği planı uygulayabilirdi: Renata'yı Doğu Almanya sınırına kadar izleyecek ve onu suçüstü yakalayacaktı! Patronlarına dönerken....

öyle telaşlı ve heyecanlıydı ki, az daha bir kamyonu bindirecekti. Mercedes'in bagajında içinde 100 marklık banknotlardan oluşan 4.500.000 markla dolu bir çanta vardı... Bu bir servetti. Bununla şatosunu temelinden yenileyebilirdi. Fakat bu parayı çingiraklı bir yılanla teslim etmesi gerekiyordu...

Renata'nın randevu verdiği telefon kulübesine ucu ucuna ulaştı. Yakında Hamburg'un bütün telefon kulübelerini öğrenecekti. Bu gerçeğe en emin

haberleşme yöntemi... Zil fazla bekletmedi.

— Ben, Malko, diye bildirdi.

— Sizi izleyen falan yok ya?

Renata'nın sesi yine gergindi.

— Sanmıyorum, dedi Malko.

Malko, yine de bazı önlemler almış ve Elbe'nin altındaki eski tünele giden asansöre binmişti. Sonra merkeze geri dönmüştü.

Fakat yine de bir grup gorilin Renata'nın peşinde olduğuna emindi. Deneylerinden pek çok şey öğrenmişti. Kadın söze devam etti:

— Grosse Freiheit'ta bir kilise var. St. Josef Sokağı'nın sonunda. Saat yedi buçukta bir ayın var. Ben orada olacağım. Sağ taraftaki sıraların en sonunda oturacağım.

"Klak"... Yine kapatmıştı. Malko'nun harcayabileceği yirmi dakikası vardı. Bu zamanı ters yönlere girerek, geri dönerek, sağa sola rasgele saparak öldürdü. Nihayet Reeyerbahn'a paralel Simon-von-Utrech-Strasse'ye girdi ve kepenkleri kapalı bir mağazanın önüne park etti. Bagajdan para dolu çantayı alarak St. Josef in yolunu tuttu.

Kilisenin kapıları ardına kadar açtı ve bir grup yaşlı kadın kilisenin içindeki sıralara doğru koşuyordu. Gözleriyle Renata'yı aradı ve onu en arka sırada buldu. Kıpkırmızı gözleri, gergin yüz hatları, dolu cepleri ve sürekli bir şeyler arayan gözleriyle tanınmayacak haldeydi. Son derece sinirli ve tetikteydi... Hemen Malko'nun yanına geldi ve kulağına fısıldadı:

— Parayı getirdiniz mi?

Renata bira kokuyordu.

— Evet. Ya belgeler?

— Siz verin. Sonra onları alırsınız.

Malko para çantasını uzatınca Renata sol eliyle aldı. Kalabalığın arasında çantayı açmak çok tehlikeliydi. Korkulu gözlerle Malko'ya baktı.

— Gidelim, korkuyorum, dedi.

Bu saatte تنها olan Grosse Freiheit'a çıktılar. Renata sanki arabaların altından canavarlar fırlayacakmış gibi etrafına bakmıyordu.

— Arabanız var mı?

— Evet.

— Beni götürün.

Kadın Malko'yu izleyerek Mercedes'e bindi. Hareket edince Renata biraz ferahladı, fakat yine de silahını kucağına koydu. Sonra çantayı açtı, elini paraların içine soktu ve çantayı kapattı.

— Özür dilerim, dedi, size karşı değil, fakat onlara güvenmiyorum... Elbchausee'ye sapın.

Yol boş olduğu için Malko hızını artırdı. Arkalarında tek bir araba bile yoktu. Renata Malko'ya daha tatlı ve yumuşak bir ifadeyle baktı.

— Birkaç saat sonra Hamburg'tan ayrılıyorum, diye bildirdi ve buraya asla geri dönmeyeceğimi sanıyorum.

— Nasıl?

— Bunu size söylemem.

— Nereye gidiyoruz?

— Dostum Dieter'in teknesine. Size vereceğim bilgileri orada bıraktım, iyi sakladım.

Malko yorum yapmadı, ama kendi kendine bunun arkasında neyin yattığını sordu. Renata ondaki tereddütü hissetmiş olacak ki, hemen ekledi:

— Hiç merak etmeyin!

Küçük limana gelmişlerdi. Malko, boş toprakta durdu. Elini cebindeki tabancasının kabzasına koyup dışarı çıktı.

Kuzeyden sert bir rüzgâr esiyordu. Renata yanına geldi. Çanta hâlâ elindeydi. Sessizce küçük iskeleye doğru inmeye başladılar. Yelken direkleri ile halatlara çarpan rüzgâr ısıklar çalıyordu. Zillertal yine aynı yerdeydi. Tekneye çıkıp kaptan köşküne geldiler. Kapılar mühürlenmişti. Renata Hurwitz gülerken

mühürleri kopartıp kapıyı açtı. Malko arkasına baktı: Liman hâlâ bomboştu. Eğer Renata onu öldürmeye niyetliyse, en uygun yeri seçmişti...

Teknenin içi yine küf kokuyordu. Renata dosdoğru öndeki kamaraya yöneldi. Malko onu izledi. Kamaranın boş olduğunu tespit edince teknenin geri kalan kısımlarını kontrole gitti, sonra da tüm kapıları kilitledi. İçeri girmek isteyen birisi kilitleri açmak için ister istemez gürültü edecekti. Ön kamaraya geldiğinde neredeyse şok geçirecekti. Renata elbisesini çıkarıp yatağa uzanmıştı. Sadece bacaklarını çorap gibi saran siyah çizmeleri, çoraplar ve jartiyeri ile sutyeni üzerindeydi.

— Benim gibi bir kadınla çalışmaktan hoşlanıyorsun değil mi? diye sordu.

Malko'nun kıpırdamadığını görünce yanına gelip boynuna sarıldı.

— Sana bir mükâfat söz vermiştim, dedi. İşte. Daha sonra belgeleri sana vereceğim ve*ayrılacağız. Bu akşam biraz dinlenmek istiyorum. Seninle birlikte.

Bir taraftan öperken diğer taraftan da Malko'nun üzerindeki çıkartıyordu. Sonra Malko'yu yatağa sürükledi. Renata adamın dikkatini üzerine çekebilmek için elinden ne geliyorsa yapıyordu, fakat Malko hiç oralı değildi. Aklı başka yerdeydi. Renata yüzüne baktı.

— Artık seni etkileyemiyor muyum? diye sordu usulca.

— Evet.

— Bu bana çok kötü bir anımı hatırlatıyor, dedi Renata. Hem de çok kötü bir anı. Bana aşık olmayan tek erkeği...

— Hangisini?

Genç kadın düşünceli düşünceli ona baktı.

— Biliyorsun, Günther Rosenberg hakkında sana yalan söyledim. O hiçbir zaman benim sevgilim olmadı. Bir akşam onunla buluştuk, tıpkı bu akşamki gibi,

benimle sevişemedi. İçmişti, ben de onu konuşturdum. Bana o ana dek hiçbir kadınla yatmadığımı itiraf etti. Yalnızca genç erkeklerden hoşlanıyordu. Daha sonra onu bu sırrıyla avucuma aldım. Çünkü bunu hiç kimse bilmiyordu.

Malko başından aşağı buz gibi sular döküldüğünü sandı... Bir bu eksikti! Her şey yeniden yerle bir olmuştu.

— Niçin yalan söyledin? diye sordu.

Kadın boynunu büktü.

— Bir kadın için çok alçaltıcı bir şey. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Şimdi biliyorsun. Belgeleri alınca onları hemen teslim et, yoksa senin de hayatın tehlikeye girer.

Malko donakalmıştı. Fakat bu yeni itiraf Renata'yı temize çıkartmaya yeterli değildi.

— Madem ki MFS'den korkuyorsun, dedi, niçin Çekler hesabına çalışan Friedrich Grass ile arkadaşlık ediyorsun?

Malko ona dikkatle bakıyordu. Kadın gözünü kırpmadan gülümseyince bütün yüzü sanki bu gülüşle aydınlandı.

— Onu da mı biliyorsun? Bravo. Friedrich benim çok eski dostlarımdan biridir. O da bana deli gibi aşiktir. Beni saklamakla büyük tehlikeleri göze alıyor.

— Teknelerin içinde mi?

— Hayır. Evinde. Ötekilerin hiçbir şeyden haberi yok.

— Niçin onu yardıma çağırdın? Bu lüzumsuz bir tehlike.

— Hayır. O güvenebileceğim tek kişidir. Beni çok seviyor. Ve kurtlardan saklanmanın en iyi yolu, kurtların arasına saklanmaktır...

Bir sessizlik oldu. Malko yeni durumu anlamaya çalışıyordu. İçinde Renata'ya karşı bir istek hissetti. Bunu anlayan genç kadının mavi gözleri parladı.

— ikna olabildin mi?

Renata eğilip Malko'yu dudaklarından öpünce, bu kez Malko ona sarıldı. Genç kadının yanında dışardaki tehlikeyi, soğuğu ve onun için gerçek bir tehlike teşkil eden yanındaki kadının kimliğini unutmuştu. Renata son bir kez Malko'yu öpmek için eğilirken:

— Hamburg'dan gitmem çok büyük kayıp! Seninle olmak öyle güzel ki, dedi.

— Nasıl?

— İnsan senin yanında çok mutlu oluyor.

Kadın duygusallaşmıştı... Malko birden üşüdüğünü hissedip giyindi. Renata-da aceleyle giyindi. Bozulan makyajı ona vahşi bir hava veriyordu. Elini bir çekmeceye daldırıp dipten kahverengi kalın bir.. zarf çıkarttı.

— Al, dedi, işte istediğin şey. Şimdi gidelim, geç kalıyorum.

Malko merdivenlerde Renata'yı izledi. Karanlıkta teknenin etrafını kontrol ettiler. Malko tekneye ilk kez gelişini anımsadı. Dondurucu bir rüzgârdan başka ses duyulmuyordu. Avusturyalı dışarı çıktı. Görünürde kimse yoktu. Renata arkasından yürüyordu. Hiçbir engelle karşılaşmadan arabaya ulaştılar.

— Nereye gidiyorsun? diye sordu Malko.

— Beni Hauptbahnhof'da bırakırsın, diye cevap verdi Renata.

Yol boyunca hiç konuşmadılar. Bu boş şehirde araba kullanmak çok hoştu. Yalnızca projektörleri, römorkörleri ve doklarıyla sürekli hareket halinde olan liman yaşıyordu. Malko hüzünlü gar binasının önünde durdu. Tek kelime etmeden Renata uzanıp Malko'yu öptü.

— Kimbilir, dedi genç kadın. Belki bir başka gün. Beni izlemeni istemiyorum. Arabanda kal.

Malko, kadın uzaklaşırken arkasından baktı. Onu Hauptbahnhof'un büyük holünde kayboluşunu izledi. Ferdinand Dickel'in emri üzerine St. Josef Kilisesi'nden

beri onları izlemekte olan BND ajanlarını farketmedi bile. Renata'nın açıklamalarına rağmen Malko'da hâlâ bir şüphe kalmıştı. Her iki ata da oynamak en iyisiydi. Saat on buçuktu: Doksan dakika sonra Günther Rosenberg ile görüşebilecekti. Ona söyleyeceği pek çok şey olmalıydı. Sonra otele dönecekti ve Ferdinand Dickel'in aracılığıyla Renata'dan gelecek haberleri bekleyecekti.

St. Pauli yönüne sapmak için geri döndü.

*

**

Günther Rosenberg'in telefon açacağı kulübenin karşısına park ettikten sonra, Malko arabasının tavan lambasının ışığında Renata'dan aldığı belgeleri incelemeye başladı. Bunlar General Scheibe ile Aufklärung arasında gidip gelmiş bir dizi mektup ve notlardı. Hepsine de gizli damgası vurulmuştu. Bu notların içinde BND'den "Ludvig" isminde yüksek mevkili bir ajandan bahsediliyordu. Bir başka notta bir köstebeğin ortadan kaldırılmasına karşılık Renata, mükâfat olarak teklif ediliyordu. Sonunda çok gizli bir belgede, General Scheibe'nin, Leipziger Bank'a verdiği bir talimat vardı. Bu talimata göre banka her ay "Ludwig"e albay maaşı tutarında bir miktar para verecekti.

Gerçek tartışmasız ortadaydı. Scheibe kendi ağızıyla Honecker'e, Rosenberg'in çok önemli bir Doğu Alman ajanı olduğunu söylüyordu... Ajan "Ludvig" takma adını kullanıyordu.

Malko dosyayı kapattı: Başı dönmeye başlamıştı. Tabii ki, her şey planlanmıştı... Doğu Almanlar ile KGB bilmezlikten geliyordu. Saatine bir göz attı: Gece yarısını on dakika geçiyordu ve Günther Rosenberg'den hâlâ ses yoktu! Malko'yu bir şüphe aldı. Ya Renata doğruyu söylediye?

Dakikalar akıp gitti. Arasıra tek tük arabalar

geçiyordu. Saat bire çeyrek kala kararını verdi. Artık Günther Rosenberg'den bir ses çıkmayacağı belliydi. Üzgün, Vier Jahreszeiten'in yolunu tuttu. Otele de hiçbir mesaj bırakılmamıştı. Ne DickePden ne de Rosenberg'den hiçbir haber yoktu. Kafasında sürekli dönüp duran sorularına bir cevap bulamadan uykuya daldı.

*

**

Telefonun ziliyle sıçrayarak uyandı. Saatine baktı. Sabahın yedisiydi. Ahizeyi eline aldı. Ferdinand Dickel'in allak bullak olmuş sesi Malko'ya soğuk bir duş gibi etkisi yaptı.

— Herr Linge, Renata Hurwitz öldürüldü.

XVI. BOLUM

Malko sıçrayarak doğruldu. Donmuştu. Bir saniyede bu sözlerin anlamını hesaplamaya çalıştı.

— Aman Tanrım! Ne oldu? Adamlarınız peşinde değil miydi?

— Evet. Ama yine de gözden kaybetmişler! Renata onları çok büyük bir ustalıklarla ekmiş. Durumu Emniyet'e bildirmiştik. Zaten onların sayesinde kadının öldürüldüğünü öğrendik. Yerel polis haber vermiş. Ben cinayet yerindeyim. Gelirseniz sevinirim. Liman bölgesinde Nagelsveg ile Amsinckstrasse'nin köşesinde.

Malko otuz saniye içinde giyindi, midesi bulanıyor-
du. Bu yeni trajik darbe onu çok sarsmıştı. Renata ölmüşse, bu onun doğru söylediğine bir işaretti. Bu durumda Günther Rosenberg gerçekten Doğu Alman köstebeklerinden "Ludwig"di.

Genç kadının, Hauptbahnhof'un holünde kalabalığa karışarak gözden kayboluşunu anımsadı.

Sisle kaplı şehrin sokaklarından son süratle geçti. Polis arabalarının döner ışıkları ta uzaktan cinayet yerini gösteriyordu. Çok korkunçtu. Bir tarafta tren yolu ve kanal, öbür tarafta depolar. Beyaz pardösülü polisler cesedi seyretmek için toplanan halkı uzaklaştırmaya çalışıyordu. Malko camları duman rengindeki, siyah Mercedes 600'ü hemen farketti. Ferdinand Dickel başını pencereye dayamış, dışarı bakıyordu.

Malko'nun yanına gelerek onun elini sıktı. Üzgün görünüyordu.

— Çok hunharca, dedi. Gelin bakın.

Polislerin tren yolu tarafında oluşturdukları insan duvarını aştılar.

Sekreterin bir işareti üzerine polis memurlarından biri cesedin üzerindeki örtüyü açtı. Malko, delik deşik bir vücut ve kanlar içinde bir baş gördü. Çok iğrençti. Malko cesedi incelemeye çalıştı. Daha önceden beyaz olduğunu bildiği yün elbise kandan kıpkırmızı olmuştu. Renata'nın teknede sevişirken bile ayağından çıkartmadığı çizmeleri kan ve çamur içindeydi. Gerisi... yüzü tanınmayacak haldeydi, kızıl saçlarının artık rengi bile kalmamıştı.

Malko başını çevirdi.

— Dün akşam, üzerinde bu elbise vardı ve çok da sıktı, dedi. Ne olmuş?

Neden burada bulunduğu bilinmiyordu. Saldırganlar çok iğrenç bir şekilde öldürmüşlerdi. Gece vakti bu demiryolunda yalnızca terkedilmiş boş vagonlar dururdu. Katiller birkaç kişiydi. Çünkü kadını önce rayların üzerine yatırmışlar, sonra da vagonun birini üzerine doğru iterek kafasını tekerleklerin altında ezmişlerdi.

— Para bulundu mu?

— Hayır. Belki de cinayetin sebebi budur. Kadına 4.500.000 markı nereye koyduğunu söylettirmeye çalışıyorlardı. Yoksa beynine bir kurşun sıkmak yeterliydi.

— Kimlik tesbitini nasıl yapmışlar?

— Çantasında kimlik kâğıtları vardı.

Cesedin üstü örtüldü. Malko birlikte geçirdikleri akşamı yeniden yaşıyordu. Ferdinand Dickel üzüntüyle belirtti:

— Onu öldürmekte çok gecikmişlerdi. Belki de sadece bir intikamdır. Günther Rosenberg kaçtı ve kadının Rosenberg'i ele veren belgeleri bize iletcek

zamanı oldu. Sanırım parayı da bulamadılar.

— Doğru, oriu vurmakta çok geç kaldılar, dedi Malko soğuk bir sesle.

Susmaya devam edemezdi. Renata'nın katilini artık ortaya çıkarmalıydı. Ne yazıkki, şimdi çok uzaklara kaçmıştı. Malko kafasında, olanları şöyle bir düşündü. Renata'nın aldığı önlemlere rağmen Rosenberg yine de onu izletmeyi başarmıştı.

Doğu Alman goriller genç kadını, Malko'dan ayrıldıktan sonra ele geçirmişlerdi. Renata bu arada BND ajanlarını da ekmişti.

— Neyiniz var? diye sordu Ferdinand Dickel, Malko'nun yüzündeki ifadeyi görünce.

— ' Bay Dickel, dedi Malko, size yalan söyledim. Günther Rosenberg'i buldum. Bu yalanımbelki de Bayan Hurvitz'in hayatına mal oldu. Onu belki yine yakalayacağız. Acil polis yardımı alabilir miyiz?

— Elbette. Burada Cinayet Masası'nın bir ekibi var.

— İyi, dedi Malko. St. Pauli'ye kadar bizi izlesinler. Elb-Hotel'e gidiyoruz.

Ferdinand Dickel.Malko'ya şaşkın şaşkın bakıyordu. Bir şeyler bildiği belli oluyordu.

— Günther Rosenberg'in yerini biliyor musunuz?

— Biliyordum, diye düzeltti Malko. Çok az bir ihtimalle beni beklediğini sanıyorum. Yine de bir denemek gerek.

— Gelin! dedi Ferdinand Dickel. Benim arabamla gidelim. Yolda anlatırsınız.

Bir polis memuruna emir verir vermez gri renkli bir BMW önlerine düştü. Tepesindeki mavi sinyaliyle onlara yol açıyordu. Ferdinand Dickel arkada oturmuş, ses çıkarmadan Malko'nun öyküsünü dinliyordu. Uçuk mavi gözleri daha da solmuştu.

Ost-West-Strasse'de trafik çok süratliydi.

— Rosenberg'in bir homoseksüel olacağı hiç aklıma gelmezdi, diye içini çekti Dickel. Gerçi Teşikat'ta onun

çok genç yaşta duygusal bir kırıklık geçirdiği ve bunun etkisinden bir daha kurtulamadığı söyleniyordu. Çok romantik, öyle değil mi? Bu pek çok şeyi açıklıyor. Homoseksüellerde bir aşağılık duygusu vardır ve beklenmedik bir biçimde gereksiz kişilere faydalı olmaya çabalarlar.

Dickel'in haine karşı sanki nefreti geçmişti. Gözlerinin nemini ve burnunu sildi. Araba ani bir frenle durunca adam Malko'nun kollarına düştü. Elb-Hotel'in tam karşısına gelmişlerdi. BMW'deki iki polis otelin merdivenlerini çıkmaya başlamıştı bile.

— Ben sizi burada bekliyorum, dedi Ferdinand Dickel tatlı bir sesle.

Resepsiyon lahana turşusu ve balık kokuyordu.

Gri saçlı, sert ifadeli bir kadın, polis memurlarını şöyle bir süzdü. Memurlardan biri hiç konuşmadan kimlik kartını çıkarıp otelcinin burnuna dayadı.

— Bay Rosenberg? diye sordu Malko.

— Tanımıyorum.

— Yaklaşık iki metre boyunda, siyah pardösülü, diye ısrar etti Malko. Evvelki gece geldi.

— Ah! dedi kadın. Bu isimde değil. Ama anlıyorum. Bay Rollei. Ertesi gün gitti. Odasını görebilirsiniz...

Malko bunu bekliyordu. Kızgın ve sinirli dışarı çıktı.

— Gitmiş, diye bildirdi Ferdinand Dickel'e. Dün akşam telefon etmesi gerekiyordu, ama etmedi. Diğer randevusu bugün öğlene...

— Yine de gidin, diye tavsiyede bulundu Dickel. Milyonda bir ihtimal olsa bile...

*

**

Kulübedeki telefonun zili çalınca Malko öyle şaşırды ki, cevap vermeye karar kılması için uzun bir süre geçti. Ferdinand Dickel'i otele bıraktıktan sonra tek başına gelmişti. Günther Rosenberg'in sesi son derece sakindi.

— Günaydın Bay Linge, dedi. Dün akşam size telefon edemedim, özür dilerim. Sizde yeni haberler var mı?

Malko neredeyse küçük dilini yutacaktı. Her şey bir kez daha altüst olmuştu. Telefon edeceğini hiç ummuyordu Günther Rosenberg'in. Bu işte bir tuhafılık vardı. Ya da... Tereddüt etmeden söze dalarak:

— Renata bu gece öldürüldü, dedi. Kendisine parayı verdikten sonra.

— Öldürüldü ha!

Günther Rosenberg'in sesinde gayet usta bir şaşkınlık ifadesi vardı. Malko, bir açığını yakalamak için üsteledi.

— Hem de Doğu Almanlar tarafından.

— İmkânsız! diye kesti Günther Rosenberg. (Sonra sesini topladı.) Hurwitz her zaman için Doğu Almanya hesabına çalışmıştır. Cesedini gördünüz mü?

— Evet, dedi Malko.

Bir süre sessizlik oldu, sonra telefonun öbür ucundan yapmacık bir kahkaha geldi.

- Belki bunun bir açıklaması vardır.

— Hangisi?

— Renata 4.500.000 markla kaçmak istiyordu. Onlar böyle şeylerden hoşlanmazlar.

— Mümkün, dedi Malko.

— Bu arada ben yine "firardayım", diye devam etti Rosenberg.

Malko tersini söylemeye cesaret edemedi. Sessizlik birkaç saniye kadar sürdü, sonra Almanın heyecanlı sesi duyuldu.

— Bay Linge! Gerçeği kanıtlamanın tek yolu var.

— Nasıl? diye sordu Malko.

— Arşivimizde Renata Hurwitz'in parmak izleri var. Hamburg olayı sırasında benim isteğimle alınmıştı. Bay Dickel ne yapması gerektiğini çok iyi biliyor. Tabii bu arada belgeler yerinden uçmadıysa... Sizin gördüğünüz

cesedin Renata Hurvitz'in ait olup olmadığını öğrenebiliriz. Yine de durumu teorik olarak size çözümlenebilirim.

— Dinliyorum, hem de merakla...

— Sizi Renata'nın Doğu Almanya'ya ihanet ettiğine ve bu nedenle cezalandırıldığına inandırmak istediler. Renata Hurwitz gerçekte ortadan kaybolup Doğu Almanya'ya gitmiş olmalı. Sınır altmış kilometre mesafede. Yalnız, arkasında iz bırakmaması gerek. Bunun için de dönüşü gizli olmalı. Böylece ortaya sorun çıkmazdı.

Malko yine ne düşüneceğini şaşırmişti! Bir soruşturma yapması gerekiyordu.

— Benimle buluşabilir misiniz? diye sordu.

— Evet, dedi Günther Rosenberg. Ne zaman isterseniz. Ben ne söylediğimi biliyorum. Hamburg'a gelmekle hata ettim. Fakat "karşı taraftakilerin" kazanmasını istemiyorum. Sizden pek uzakta değilim. Pinnasberg 7 numaradayım. Sarı büyük bir ev. Olduğunuz yerden burayı görebilirsiniz...

Malko, şaşkın dinliyordu. Yeni bir sorun daha ortaya çıkacaktı. Eğer Günther Rosenberg'in suçu varsa, bu adam mükemmel bir poker oyuncusu olmalıydı...

— 23 numaralı depoya gittim, dedi Malko. Teknelerden birinde gazetecinin katili vardı.

— Emin misiniz?

Rosenberg'in sesi eski sakinliğini kaybetmişti.

— Kesinlikle!

— Ah! öyleyse Hurvitz'in nasıl kaçtığını öğrenebiliriz şansımız yine de van Belki yapabileceğimiz daha başka şeyler de vardır.

— Ferdinand Dickel ile görüşmeyi kabul ediyor musunuz?

— Eğer o da isterse, evet.

— Biraz sonra görüşürüz dedi Malko. Bilgi edinmek için elinizden ne geliyorsa yapın.

Malko kulübeden dışarı fırladı. Nihayet gerçeği öğrenebilmesi için bir şans doğmuştu. Fakat Ferdinand Dickel'in işbirliği gerekiyordu.

*

**

Ferdinand Dickel sürekli odayı arşınıyor, sınırdan titriyordu. On dakika içinde saatine yirmi kez bakmıştı.

— Hamburg polisi cesedin parmak izini BND'ye yollamış, dedi. Birkaç dakika sonra cevabı alacağız. Pullach'ın arşivinde Renata'nın fişi bulundu. Hakkındaki bilgileri Günther Rosenberg toplamıştı.

Telefonun zili Malko'nun cevap vermesine engel oldu. İki adam da telefon cihazına sanki canlı bir yaratılmış gibi baktılar. Sonra sekreter ahizeyi kaldırdı.

— Ben, Dickel.

Malko adamın yüzünü dikkatle inceliyordu, fakat hiçbir şey tahmin edemedi. Başbakanlığın yüksek mevkili memuru birkaç saniye dinledikten sonra bir soru sordu:

— Hiçbir şüphe yok mu?

Sonra ahizeyi yerine koyup Malko'ya baktı.

— Cesedin parmak izleri Renata Hurwitz'inkileri tutmuyormuş, diye bildirdi.

Malko göğsüne çöken ağırlığın birden hafiflediğini hissetti. Böylece Günther Rosenberg'in bir hain olmadığı ortaya çıkıyordu! Perde nihayet düşmüştü. Renata ile seviştiğini hatırlayınca kendinden utandı. Ferdinand Dickel ona bakıyordu.

— Sizi gören de bu durumdan memnun olduğunuzu sanacak, diye fikrini belirtti. Gerçi, Hurvitz'i oldukça yakından tanıma fırsatınız olmuştu...

Malko adamın neyi kastettiğini bilmiyordu, fakat önem de vermedi. Şimdi sıra BND'nin şefini temize çıkartmaya gelmişti. Ferdinand Dickel fikrini belirtti:

— Ben ikna oldum, dedi, fakat diğerleri olmayacaktır. Casuslar ve bunların aleyhindeki kişilerin hepsi

paranoyaktır. Bay Rosenberg'in işine devam edebilmesi için Renata Hurwitz'i bulup her şeyi itiraf ettirmek gerek.

— O kadın asla itiraf etmez.

— Eğer onu yalancılıkla suçlarsak, yine aynı olur.

— Günther Rosenberg'in mutlaka bir fikri olmalı, dedi Malko. Hayatı tehlikede. Renata Hurwitz'in izini bulmaya çalışıyor. Onunla buluşabiliriz

— Nerede?

— St. Pauli'de. Pinnasberg, numara 7'de. Büyük sarı bir bina.

Ferdinand Dickel'in gözleri parıldadı.

— Pinnasberg'deki büyük Sarı Ev ha! dedi. İnanılabilecek gibi değil. Orası homoseksüel yatağıydı. Basılıp kapatıldıktan sonra şimdi sauna oldu. İnanılabilecek gibi değil!

— Mühim değil, dedi Malko. Geliyor musunuz?

— Geliyorum, dedi sekreter.

*

**

Sarı Ev kapalı panjurlan, yıkık dökük görünüşü, etrafını saran eski ve pis binalarla dışardan, artık kapanmış olan bir aile pansiyonunu andırıyordu. Ön cephesi limana ve büyük doklara bakıyordu. Sokak tenha, çevredeki seks-kulüpleri de kapalıydı. Malko kapıyı çaldı. Bir süre bekledikten sonra kapı, blucinli, pembe gömleklili boynunda fular bulunan genç bir adam tarafından açıldı. Biraz yapmacık, biraz da yılışıkça bir ifade taşıyan tebessümü, Malko'nun sorduğu soruyla birden siliniverdi.

— Bay Rosenberg mi?

Delikanlı hiçbir şey söylemeden onları bir koridordan geçirip karanlık bir masaj salonuna götürdü. Salonda sahte panter postuyla kaplı bir kanepe, aynalar ve açık saçık resimler vardı. Hava tütün ve ter kokuyordu.

Günther Rosenberg oturduğu oldukça küçük koltuktan dışarı taşmış gibiydi. Her zamanki gibi yine elleri pardösüsünün cebindeydi. Ferdinand Dickel'i görünce ağır ağır kalktı ve ona elini uzattı.

— Günaydın Sayın Sekreter.

Ferdinand Dickel de, sanki Bonn'da normal bir salondaymışlar gibi son derece rahat, kendisine doğru uzanan eli sıktı. Dickel, Rosenberg'in yanında Liliput Cücesi gibi duruyordu.

— Sizi gördüğüme sevindim, dedi. Sanırım birbirimize söyleyecek pek çok şeyimiz var.

— Umarım, dedi Günther Rosenberg üstü kapalı.

Rosenberg, Devlet sekreterine tepeden bakarken gülümsüyordu. Oturmadan önce sordu:

— Reneta Hurwitz'i buldunuz mu?

— Yüzde doksan dokuz ihtimalle gitmiş olmalı. Her şey önceden düzenlenmiştir, onları tanırım. Bana göre Renata 5 numaralı karayolundan kaçmıştır. Böylece otoyolu ve havaalanlarını atlatmış oluyor. Bir buçuk saat sonra da artık güvenilir ellerdedir...

— Neyle? diye sordu Malko.

— Muhtemelen, kamyonla, iz bırakmamak için en uygun yol budur. Sahte bir kimlik bile sınırdan geçerken bir iz bırakır. Halbuki vatanına geri dönen bir Doğu Alman kamyonunun yükü arasına gizlenen bir insanı kimse farketmez. Geçmişte bu yöntemi pek çok kez kullandıklarını biliyorum. Her iki yönde de kullandılar. Hem bize sızmak, hem de ülkelerine geri dönmek için...

— Peki, yapacak başka bir şey yok mu?

— Araştırıyoruz, dedi sakın sakın Günther Rosenberg. Çekoslovakya'ya sızmış olan ajanlarımdan birini bu işle görevlendirdim. Bu arada Bay Linge, Hurwitz'in Zollhafen'deki eski teknelerde gizlendiğini tahmin etmişti. Bu da akla çok yakındı. Bu operasyonda Doğulu pek çok teşkilat işbirliği yaptı. Şu an haber

bekliyorum. Her saniye gelebilir.

Ferdinand DickeLMalko'ya döndü.

— Siz neler öğrendiniz?

— Gazeteci ile sarışın kadının katilini gördüm, diye açıkladı Malko. Renata Hurvitz'i arabasıyla götüren adam hakkında toplayıp bana verdiğiniz bilgiler çok işime yaradı. Her şey bizi 23 numaralı depoya götürüyordu...

Sessizlik oldu. Yalnızca yan odada spor- yapanların nefes alıp verişleri duyuluyordu. Sonra koridorda ayak sesleri oldu ve kapıyı açıp delikanlı telaşla odaya girdi.

— Bay Rosenberg, dedi. Birisi sizi soruyor, yaralı...

Günther Rosenberg hızla yerinden kalktı ve koridora koştu. Malko da peşinden. Yumuşak görünümlü, çok zayıf, sarışın, yeşil paltolu genç bir adam kapıya yaslanmış duruyordu. Yüzü kireç gibi bembeyazdı ve iki eliyle karnını tutuyordu. Bulanık gözlerini kaldırarak mırıldandı:

— Güntie. Beni gafil avladı...

Günther Rosenberg ileri atılıp adamı düşmemesi için tuttu. Kendisinden beklenmeyen bir şefkatle adamı kadife kaplı eski bir divana oturtuktan sonra paltosunu açtı. Genç adamın açık renkli ceketini ile gömleği kan içinde kalmıştı. Rosenberg bir operatör ustalığıyla yaralının karnını muayene etti. Adam bir çığlık atıp Rosenberg'in elini tuttu.

— Hayır, Güntie...

Haberalma şefi bu kez kapıyı açan delikanlıya döndü.

— Çabuk havlu getir ve bir ambulans çağır. İç kanaması var...

Elleri cebinde olduğu halde ayakta duran Ferdinand Dickel'in yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmişti. Başkanlıkta böyle kanlar içinde adam görmek pek sık rastlanan olaylardan değildi... Günther Rosenberg yaralıya doğru eğilince adam Rosenberg'in boynuna

asılıp kulağına bir şeyler fısıldadı.

Sonra, adam acıdan kıvrılarak hırıltılı hırıltılı nefes almaya başladı. Havlular geldi ve Rosenberg kan kaybım hafifletmek için adamın karnına tampon yaptı. Adamın burun deliklerinin kısıldığını ve gözlerinin donuklaştığını gören Malko gencin pek uzun süre dayanamayacağını düşündü.

— Bir şeyler öğrenebilmiş mi bari? diye sordu.

— Hayır. Kesin bir şey yok. Fakat birinin durumu kesinlikle bildiğini söyledi. Tomek Novotny, Çekoslovak Gizli Servis Teşkilatı'nın Hamburg Şefi. Teknelere uğraşır. Her şeyi düzenleyen o adam... Görünüşte tekne kaptanıdır.

— Nerede bulunur?

— İkinci teknede.

Uzun bir sessizlik oldu. Hepsi aynı şeyi düşünüyordu. Günther Rosenberg doğruldu. Bakışları son derece sakindi.

— Bay Dickel, dedi, benimle beraber gelmenize gerek yok. Fakat benim oraya gitmeme kimse engel olamaz. Siz de bilirsiniz ki,büyük teşkilatlar pek sık adam öldürmez. Deli olmaları gerek. Bu durum, Hurvitz'in emniyette olmadığını gösterir.

— Oraya yalnız başınıza gitmiyorsunuz değil mi? diye sordu Ferdinand Dickel.

— Yalnız olmayacağım, diye cevapladı Günther Rosenberg. Beni dışarda bekleyin. Rica ederim...

Onları kapıya kadar geçirdi. Dondurucu rüzgârın etkisiyle Ferdinand Dickel titredi.

— Onu tek başına bırakacak mıyız? diye sordu. Bu tamamen kanunsuz. Polise haber verebilirim. Hele gazeteci ile sarışın kızın katili oradayken.

— Polis Renata'nın nerede olduğunu ve eğer kaçtıysa nasıl kaçtığını öğrenemez.

Sarı Ev'in kapısı açıldı ve Günther Rosenberg dışarı , çıktı. Arkasında siyah deri ceketli, saçları sıfır numara

tıraşlı iki kişi daha vardı. Bellerindeki kemere motosiklet zinciri, çizmelerinin içine de bıçak ve muştalar saklamışlardı. Günther Rosenberg, Malko'ya yaklaştı:

— Sanırım bir arabanız vardır?

Ferdinand Dickel hemen ön koltuğa geçti. Arka koltuğu da Rosenberg ile garip gorillerine bıraktı. Bunların da homoseksüel oldukları kesindi, fakat çok tehlikeliydiler...

Yol ölüm sessizliği içinde yirmi dakika kadar sürdü. Dickel yol boyunca sinirli sinirli kıpırdandı durdu. Malko 23 numaralı depoya yüz metre kala, Beyrut'a gidecek olan sandık yığınlarının arkasına park etti. Kanal, üç adet Çekoslovak teknesinin dışında boştu. Günther Rosenberg, Ferdinand Dickel'e dönerek:

— Bizi burada beklerseniz daha iyi olur, dedi.

Arabadan ilk önce Rosenberg, peşinden de Malko ile goriller çıktı. Dört adam köprünün arkasından dolaştılar. Günther Rosenberg kalıbından umulmayacak bir çeviklikle önüne gelen ilk teknenin üzerine atladı. Tekneyle iskele arasında bir kalas vardı. Adamın ağırlığından tahtalar çatır dadı. Oradan ikinci tekneye geçtiler. Teknenin kapısı kapalıydı. Günther Rosenberg henüz daha kapıyı çalmadan kapı birden açılıverdi. İçerden mavi kazaklı bir adam çıktı. Son derece sinirlenmişti.

Bakışlarını Günther Rosenberg'e doğru kaldırıp sert ve gergin bir sesle haykırdı:

— Ne istiyorsunuz? Burası özeldir.

Malko gözlerini adamın yüzünden ayıramıyordu. Gözlerinin önünde Spiegel'in muhabiriyle sarışın kadını öldüren gri pardösülü adamdı bu. Bir gün Önce dürbünle izlediği adam...

XVII. BOLUM

Günther Rosenberg, karşısındaki adamın tam aksine çok tatlı bir sesle sordu:

— Bay Novotny?

— Evet! diye cevap verdi adam.

Tomek Novotny'nin arkasında dişlerini gösteren iri bir kurt köpeği belirdi. Çekoslovakyalı köpeği tasmasından tutarak Günther Rosenberg'e baktı.

— Ne istiyorsunuz?

Günther Rosenberg otuzsantimetre mesafeden adama tepeden bakıyordu. Hiçbir şey söylemeden elini cebinden çıkardı. Elinde tuttuğu silahı Çekin suratına var gücüyle indirdi. Adamın yüzü şakağından çenesine kadar yarıldı. Kurt köpeği hemen ileri atıldı. Deri ceketli gorillerden biri bir adım yana kaymıştı. İki eliyle tuttuğu motosiklet zincirini köpeğin kafasına indirince, hayvanın beyni kabak çekirdeği gibi açılıverdi. Köpek kanlar içinde yere düştü. Sonra iki genç adam Tomek Novotny'yi kucaklayıp teknenin içine attılar. Bütün bu sahne otuz saniyeden fazla sürmemişti.

Günther Rosenberg kamaranın kapısından içeri girmek için eğilmek zorunda kaldı. Tomek iki gorilin zoruyla bir koltuğa oturmuş kıvranıyordu. Yarasından kanlar akıyordu. Başını kaldırıp sordu:

— Siz gümrükçü müsünüz?

- Aptal numarası yapma, Tomek, diye cevap verdi

Günther Rosenberg. Benim kim olduğumu pekâlâ biliyorsun. Ben de senin kim olduğunu biliyorum...

— Anlamıyorum, dedi Çek.

Günther Rosenberg ona yöneldi.

— Tomek, dedi, uzun zaman var ki, işlere bizzat el atmıyorum. Sen de biliyorsun... Sana bilgi alması için birini göndermiştim. Onu çok kötü karşıladın. Sana çok basit bir sorum var. Renata Hurwitz nerede?

Çek hemen cevap vermedi. Malko, adamın göğsünün inip kalktığını, gözlerini kaçırarak delik aradığını gördü. Kendini toparlayıp konuştu:

— Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Hemen buradan gidin.

Günther Rosenberg bir süre konuşmadı. Sonra başını deri ceketlilere çevirdi. Sarışın olanı ilerledi, kolunu kaldırarak zinciri bu kez Tomek'in yüzüne doğru savurdu. İğrenç sesler çıktı. Çek, koltuğundan aşağı yuvarlandı, yüzünden oluk oluk kan fışkırıyordu. İki genç, adamı masaya kadar sürüklediler. Kolunu arkaya doğru çekip masanın üzerine sırtüstü yatırdılar. Adam garip sesler çıkarıyor, ezilen burnundan ve ağzından kanlar boşanıyordu... Günther Rosenberg yaklaştı.

— Tomek, dedi. Öldürdüğün adam bunların arkadaşığıdır. Bundan hiç hoşlanmadılar... Renata Hurwitz nerede?

Malko, kanlar içindeki yüzü görmemek için başını çevirdi. Zincirler yeniden suratına inmeden önce Tomek Novotny birkaç kelime geveledi. Zincir bu kez ağzına isabet ederek bütün dişlerini döktü. Şimdiye kadar hiç vurmamış olan genç, masanın üzerinde bulduğu ekmeğe bıçağını kaptı. Sonra da Çekin ellerini üstüste birleştirip bir vuruşta bıçakla masaya çiviledi. Tomek Novotny acı bir çığlık attı. Günther Rosenberg adamlarına dönerek:

— Eller, dedi.

İki genç adamın ellerine vurmaya başladı. Zincirler Tomek'in ellerine indikçe kemiklerini de un ufak

ediyordu. Sonra durdular ve zincirleri yeniden suratına indirmeye başladılar... Malko başını çevirdi.

Bu vahşi davranış Malko'nun sinirlerini bozmuştu, müdahale etmemek için kendisini zor tutuyordu. Çekin üç cana kıydığını hatırladı. Bir kez daha profesyonel ajanların hesaplamasına şahit oluyordu. Bunların tek kuralı vardı: Hasmı gibi olmak. Eğer acımasız olmazsan, hiçbir sonuç alamazdın. Günther Rosenberg Malko'nun düşüncelerini yüzünden okumuş gibi ona dönerek:

— Bu gibi şeylerden nefret ederim, dedi yavaşça.

Söylediklerinin hepsi bu kadardı. Neyseki, Ferdinand Dickel arabada kalmıştı...

— Onu öldüreceksiniz, dedi Malko midesi bulanaarak.

— Hiç de zor değil, diye cevap verdi Alman.

Günther Rosenberg bir hareketiyle deri ceketlileri durdurdu. Daha dayanamıyormuş gibi bir hava takındı.

— Tamamlayın.

Delikanlılardan biri zincirini Tomek Novotny'nin boynuna dolayarak sıkılaşmaya başladı. Çek ajanı biraz nefes alabilmek için ağzını açınca kan ve diş kustu. Sonra boğazından bir ses çıktı. Bir kelime. Günther Rosenberg bir hareketle adamlarını durdurup zinciri çözdürdü. Tomek Novotny güçlkle mırıldandı:

— Gidecek... Bugün...

— Nerede şimdi?

— Yemin ederim, bilmiyorum, bilmiyorum...

— Gittiğini nereden biliyorsun?

Günther Rosenberg Çeke doğru eğilmişti. Tomek Novotny nefes almaya çalışırken boğazından garip hırıltılar çıktı. Sonra da ağzından bir sürü kelime döküldü.

— Bir kamyonla gidiyor. Kamyon saat beşte kalkıyor. Renata kamyonu sonradan binecek, ama nereden bilmiyorum...

Günther Rosenberg siyah gözlerini kıstı.

— Niçin bekledi?

— Bozuktu... kamyon bozuktu, diye mırıldandı Tomek Novotny. Dün akşam gidecekti...

— Peki kamyon? diye sordu Alman. Nerede? Nasıl?

— Zollhafen'de.Pickhuben.Buğday yüklü. Römork-lu. Mavi renkli, sarı bantı var... SZ 5404...

İnleyerek kendini bıraktı ve geriye doğru düştü. Günther Rosenberg doğrulup Malko'ya baktı.

— Bu doğru olmalı, dedi. Öteki kadın kim, yani öldürdüğünüz?

— Bir sokak kadını, diye mırıldandı Tomek Novotny.

— Ya para?

— Renata'da.

— Çok teşekkürler, dedi Günther Rosenberg.

Tomek.Novotny biraz doğrulmayı başardı.

— Beni de götürün, diye geveledi. Yalvarırım, beni koruyun.

Onun yalvardığını görmek çok garipti. Günther Rosenberg ona hemen cevap vermedi. İki delikanlıya döndü.

— Polis gelip onu alıncaya kadar siz burada bekleyeceksiniz. Artık ona dokunmayın.

Sesi sertleşmişti. Deri ceketli goriller gözlerini yere indirerek hep bir ağızdan:

— Emredersiniz efendim, dediler.

Tomek Novotny inlerken Rosenberg önde, Malko arkada kamaradan dışarı çıktılar. Alman arkasına döndü.

— Bu bir savaştır, Bay Linge. Bütün bunlar bitince, size Tomek Novotny'nin dosyasını göstereceğim. Siz de göreceksiniz ki, hakettiğinden çok daha iyi muamele gördü...

Kanal hâlâ sakindi. Çekin söylediklerini kanıtlamaya yetecek kadar zamanlan vardı.

*

**

Malko, Zollhafen ile Ost-West-Strasse'yi ayıran kanalın üzerindeki köprüden, gözlerini ayıramıyordu. Kırmızı tuğlalı buğday siloları sıra sıra dizilmişti. Saat beşe gelmişti. Az ilerdeki sarı Taunus'un içinde Ferdinand Dickel ile dört ajan vardı. Bir başka telsizli otomobil ise Hamburg çıkışında bekliyordu. Bir polis helikopteri limanın üstünde uçmaya başlamıştı bile.

Günther Rosenberg elleri ceplerinde uyukluyordu. Sarkık gerdanı göğsüne değiyordu.

— İşte kamyon! dedi birdenbire Malko.

Kocaman bir kamyon kanalın üzerindeki köprüden geçiyordu. Malko, Doğu Alman plakanın üzerinde SZ 5404 rakamını okudu.Tomek Novotny'nin dediği doğru çıkmıştı. İki şoför vardı...

Kamyon sağa dönerek Doğu'ya yöneldi. Malko bekliyordu. Dikkat çekmemesi gerekiyordu. Günther Rosenberg telsizin mikrofonunu alıp bildirdi:

— Hedef hareket etti. Bilinen istikamete...

Kamyonun trafiğin içinde kayboluşunu seyrettikten sonra onlar da hareket ettiler. Günther Rosenberg içini çekti.

— Yakında, Tomek'in hayatında ilk kez hayırlı bir iş yapıp yapmadığını öğreneceğiz...

*

**

Hamburg'u sınır şehri Lauenburg'a bağlayan 5 numaralı yolda trafik çok yavaş ilerliyordu. Her kasabada on dakika oyalanıyorlardı. Doğu'ya yaklaştıkça hava kararıyordu... Sık sık rastlanan sollama yasaklan ve kaplumbağa gibi araba kullanan şoförler yüzünden yol hiç de cehennemini aratmıyordu... Bütün araçlar Batı'ya aitti. Yolda yalnızca birkaç Doğu Alman kamyonu vardı.

Günther Rosenberg saatine baktı ve başını salladı.

— Kırk kilometreden fazla var...

Malko cevap vermedi. Kamyon sınırı geçtikten sonra

her şey biterdi... Günther Rosenberg mikrofonu yeniden eline aldı.

— Kontrol, dedi sadece.

Telsizi kapattı ve Malko'ya açıklamada bulundu.

— Kamyonu bir grup adamım gözleyip Renata araca bindiğinde haber verecek, öne geçelim biz.

Malko klakson çalarak önlerinde giden kamyonu solladı. Geçerken şoföre baktı, oldukça sakin görünüyordu. Sonra bir kavşakta kamyonu kaybıldı. Çam ormanları boyunca yol tırmanmaya başladı. Malko sağ tarafta bir otel gördü: Grüne Jager Otel'inin otoparkına saparak park etti.

Dakikalar akıp gidiyordu. Nihayet telsizde bir cızırtı oldu ve tanıdık bir ses haber verdi:

— Kontrol olumsuz. Araç yola devam ediyor.

Günther Rosenberg hiçbir yorumda bulunmadı. Üç dakika sonra sarı bantlı mavi kamyon önlerinden geçiyordu. Malko onun geçmesini bekledikten sonra hareket etti. Yağmur başlamıştı. Birçok sakin görünüşlü köyden geçtiler. Trafik daha süratlenmişti. Malko "GEESTHACHT" yazılı bir taleba gördü. Lauenburg'dan önce son buluşma yeri idi. Sonra sınır geliyordu. Günther Rosenberg başını salladı.

— Ya şimdi ya da hiçbir zaman. Sınır yakınında bir tehlikeyi göze alamazlar.

Kamyon önlerinde olduğu halde şehri adım adım geçtiler. Kamyonun durmaya hiç niyeti yoktu. Malko sinirlenmişti. Ya Tomek Novotny yalan söylediye? Geesthacht'ın çıkışında kamyon tırmanışa geçmek için hızlandı. Sirenini çala çala herkesi sollayarak geçen bir ambulans Malko'yu yerinden sıçrattı.

Günther Rosenberg bir sfenks kadar cansızdı. Malko, deli gibi giden kamyonu izlemekte güçlük çekiyordu.

— Niçin bu kadar hızlı gidiyor?

— Bilmiyorum, diye itiraf etti Günther Rosenberg.

Malko dikkatini yola ve direksiyonuna topladı.

Sınıra on kilometre kalmıştı. Son üç kilometre avuç içi gibi ortadaydı. Renata Hurwitz hendek kenarında durup kesinlikle otostop yapmazdı...

"LAUENBURC'un tabelası bir rüya gibi geçti gözlerinin önünden. Kamyon nihayet yavaşladı. Her sefer olduğu gibi, kasabadan yine yavaş yavaş geçtiler. İlk kez, Günther Rosenberg'in sinirlenmeye başladığı belli oluyordu. Acı ve alçak bir sesle belirtti:

— Bay Novotny sonuna kadar iyi oynadı.

— Bize yanlış bilgi verdiğini mi düşünüyorsunuz?

Rosenberg içini çekti:

— Muhtemelen, Bay Linge! Renata şimdiye kadar gitmiştir. Bize bu yolu göstererek adam onu sonuna kadar korudu. Onları tanırım, çok sert insanlardır... Hem de çok sistemli...

Malko cevap vermedi. Eğer Renata Hurwitz bulunmazsa şüphe asla ortadan kalkmayacak, Günther Rosenberg'in meslek hayatı da böylece son bulacaktı. Hele Tomek Novotny'ye karşı davranışından sonra.

Lauenburg çıkışındaki son trafik ışığı yeşil yanınca kamyon arkasında siyah dumandan bir bulut bırakarak hareket etti ve sınıra bakan son tepeye tırmanmak için hızlandı. Bundan sonra ormanlar başlıyordu. Malko boğazının kuruduğunu hissetti.

Mavi kamyon birden sinyal vermeye başlamıştı! Günther Rosenberg homurdandı.

— Sollayın!

Malko, büyük bir süpermarketin karşısında duran kamyonu solladı... Dikiz aynasından ikinci şoförün aşağı indiğini gördü. Birden telsiz gıcırdadı.

— Hedef durdu.

Günther Rosenberg mikrofonu aldı.

— Bu mağaza nedir?

— Bir özelliği yok, dedi ses. Doğulu kamyonların hepsi burada durup yiyecek içecek alır. Burası daha ucuz.

Günther Rosenberg başını sallayarak mikrofonu yerine bıraktı.

— Dönelim... diye mırıldandı.

Malko yokuşu indi. Kamyonu yaklaşıırken şoförün süpermarketten çıktığını gördü. Adamın kucağı paketlerle doluydu. Yalnız değildi, iki metre gerisinde pantolonlu, başında eşarp sanlı bir kadın yürüyordu. Kadının da kucağında paketler vardı... Mesafeye ve rüküş giyinişine rağmen, Malko Renata Hurwitz'in alımlı yürüşünü tanıdı.

*

**

Günther Rosenberg sıkıntılı bir iç çekti. Kamyonun silüeti görmelerine engel oluyordu. Malko dikkat çekmemek için viraja kadar gitti. Sonra geri döndü.

Kamyonun yavaş yavaş yokuşu tırmanmak üzere hareket edişini izledi. Günther Rosenberg mikrofonu aldı.

— Beş dakika sonra durdurulacak... dedi.

Malko şaşkınlıkla ona baktı:

— Niçin beş dakika? Sınıra çok yaklaşmış olacaksınız...

Günther Rosenberg ilk kez güldü.

— Bizim meslekte arasına eğlenmekten zevk alırız... Bırakalım biraz sevininler.

Yokuşun tepesine ulaşmışlardı. Öndeki mavi kamyon, sınıra doğru hızlandı. Yeşilli beyazlı bir polis BMW'si onları geçti, tepesindeki mavi ışık fır dönüyordu. Peşinden de ajanları götüren sarı Taunus yetişti. Malko arkada oturmakta olan Ferdinand DickePin ufak tefek silüetini hemen tanıdı. BMW kamyonu sollayıp birdenbire yolun ortasında durdu. Polislerden biri arabadan inerek kamyonu durması için işaret etti.

İşte o an, hiç beklenmedik bir şey oldu. Kamyon duracağı yerde hızını artırdı. Malko önce polisin yere

serildiğini, sonra da kamyonun BMW'nin arkasına çarparak yoluna devam ettiğini gördü! Dengesini zor toparlayan mavi kamyonun sınırı on kilometre mesafesi vardı. Taunus hâlâ peşinden gidiyordu.

Günther Rosenberg dişlerinin arasından bir küfür savurdu.

— Çabuk, dedi, onu yakalamalıyız.

Sesini yükseltmemişti, ama bütün yüz hatları gerilmişti.

Malko gaz pedalına yüklendi. Sürat göstergesinin ibresi birkaç saniye içinde 80'den 130'a çıktı.

Günther Rosenberg Malko'ya solda birpatikayı işaret etti.

— Şuradan, otoyolun ilerinde önüne çıkar bu yol...

Malko toprak yola saptı. Arabanın tekerlekleri sanki yerinden çıkacak gibiydi. Yolun biraz ilerisi daha düzgündü. Malko kavşağa az bir mesafede, sağ tarafta son sürat giden kamyonu gördü. Direksiyona sıkı sıkı sarılıp hızını 130'dan aşağı düşürmemeye çalıştı, viraja yaklaşırken süratini düşürdü ve ok gibi otoyola, mavi kamyonun önüne fırladı. Kamyon klakson çalarak yavaşlar gibi oldu... Ajanların arabası kamyonun arkasında kalmış bir türlü sollayamıyordu.

Sınır kapısı üç kilometre ilerdeydi. Mavi kamyonun ağırlığı nedeniyle virajlarda yol kenarındaki korkuluklara teğet geçiyordu.

Malko gaz pedalını kökleyip kamyonla arasını bir kilometre kadar açmıştı. Eğer yolu kapatmaya kalksaydı polis arabasının akıbeti onun da başına gelecekti.

Sınıra yaklaşıyorlardı. Malko birden önünde, sağ tarafta hendeği derinleştiren bir buldozer gördü. Hemen frene bastı. Mercedes yolun ortasında durdu. Rosenberg koltuğunda şaşkın şaşkın otururken, Malko arabadan dışarı fırladı, doğru buldozere gitti. Üzerine atladı, şaşırarak sürücüyü kenara itip yerine geçti.

Mavi kamyon beş yüz metre mesafedeydi. Vitesi değiştirip koca buldozeri yola çıkarttı, ortada durdurup yere atladı.

Kamyon yaklaşıyordu. Bu beklenmeyen engeli gören şoför sert bir fren yaptı ve koca kamyon kaydı. Şoför kamyonu doğrultmak isterken buldozere bindirdi. İki aracın çarpışmasıyla havada kıvılcımlar uçuştı. Sonra römork kamyonun üzerine çıktı. Kamyon ezilerek buldozerle beraber bir demir yığını haline dönmüş parçalanarak kayıyordu. Nihayet Malko'nun Mercedes'ine vurarak ancak durabildi. Taunus bu felaketi ucuz bir şekilde atlatmayı başarmıştı... Kamyondan alevler çıkmaya başladı...

Sınır kapısının polisleri ellerinde yangın söndürücülerle koşup geldiler.

Herkes buldozere çarparak ezilen şoför mahalline koştu. İlk ulaşan Malko oldu. Burası demir yığını olmuştu. Malko kamyonun basamağına çıktı ve Taunus'daki ajanların yardımıyla kapıyı açabildi. Bacağının biri motorun altında sıkışmış olan şoför bağırıyordu. Malko inlemekte olan iki büklüm bir şekil gördü. Çekerek dışarı çıkardı. Düşen fular Renata Hurvitz'in kızıl saçlarını ortaya çıkardı.

özenle kadını hendeğin içine yatırdılar. Ajanlardan biri göğsünü yokladı. Göğüs kafesinde ezilme vardı, zorlukla nefes alabiliyordu. Ferdinand Dickel de geldi, nefes nefeseydi, ajanları yarıp geçti.

Renata Hurvitz'in gözleri açık olmasına rağmen, kendinde değildi.

Siviller, polisler, askerler her biri bir köşeden koşuyordu. Kamyonda çıkan yangın söndürülmüştü. Malko Renata'yla konuşmayı denedi, ama kadın cevap vermedi. Nihayet bir ambulans geldi ve iki hastabakıcı Renata'yı sedyeye yatırdı. Ambulansa yerleştirilirken genç kadında bir kasılma görüldü. Hastabakıcılardan biri beyaz örtüyü kadının başına çekti.

— Artık yapacak bir şey kalmadı, dedi.

Günther Rosenberguzun uzun sedyeyi seyretti. Sonra sınıra doğru döndü. Doğu Alman sınır kapısı üç yüz metre ilerdeydi. Alman, birden kolunu uzatarak:

— Bakın, dedi Ferdinand Dickel'e, onu almaya gelmişler.

Malko sınır kapısında duran siyah bir Trabant gördü. Araba hareket etti, geri döndü ve Doğu'ya doğru gitti. Ambulans Lauenburg'un yolunu tutmuştu bile. Her şeye rağmen Renata Hurvitz Batı'da kalmıştı.

Günther Rosenberg ağır adımlarla Malko'ya yaklaştı. Siyah gözlerinde ateşli bir ifade vardı fakat sesi son derece ölçülüydü.

— Albay Dorbach'a çok şey borçluyuz, dedi. O, bu çarkın işleyişini durduran bir kum tanesiydi. Arnold Brucker'in ismi olmadan hiçbir şey yapılamazdı.

Birkaç saniye sustu, sonra devam etti:

— Fakat siz olmasaydınız, beni öldürmeyi kesinlikle başaracaklardı. Siz ülkeme çok büyük bir hizmette bulundunuz Bay Linge.

Malko, içinde Renata'nın cesediyle uzaklaşan ambulansa bakıyordu ve Albay Dorbach'ı düşündükçe içi eziliyordu.